

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

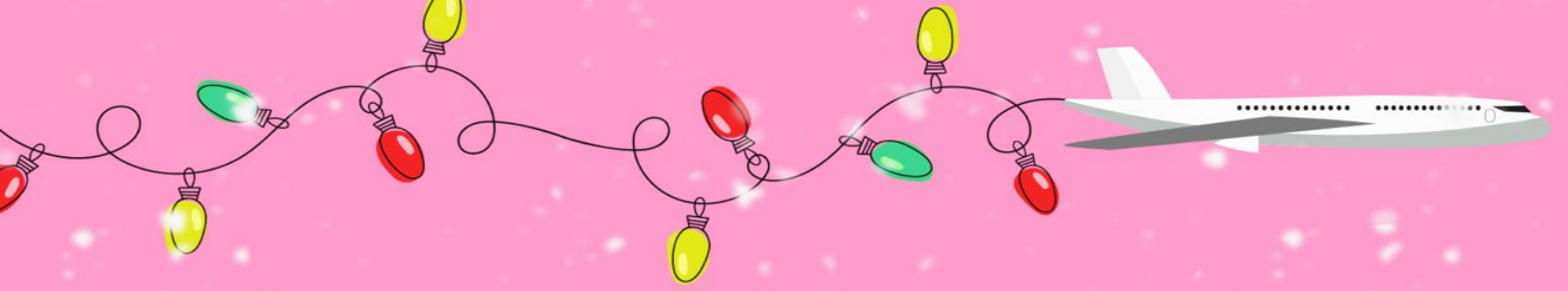
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

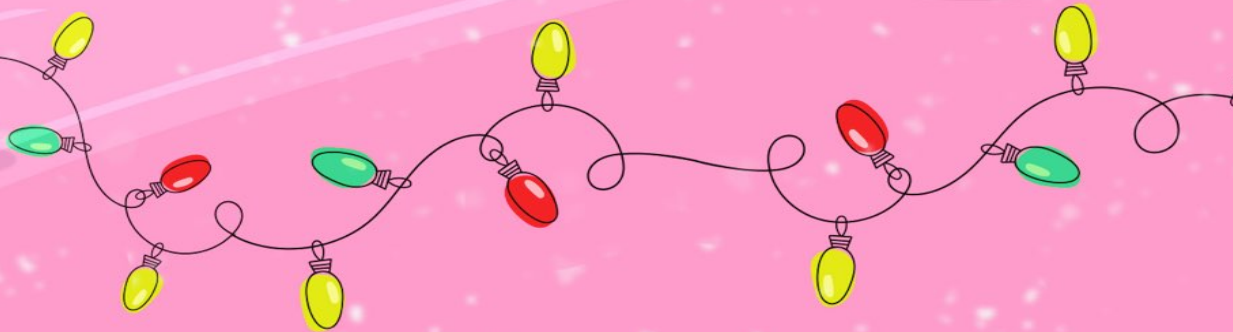

Claus

AND

Effect

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PIPER RAYNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Claus ve Etkisi

PIPER RAYNE

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

© 2023 Piper Rayne® tarafından

Piper Rayne® ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescillidir.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Hang Le 1.

Satır Editörü tarafından: Joy

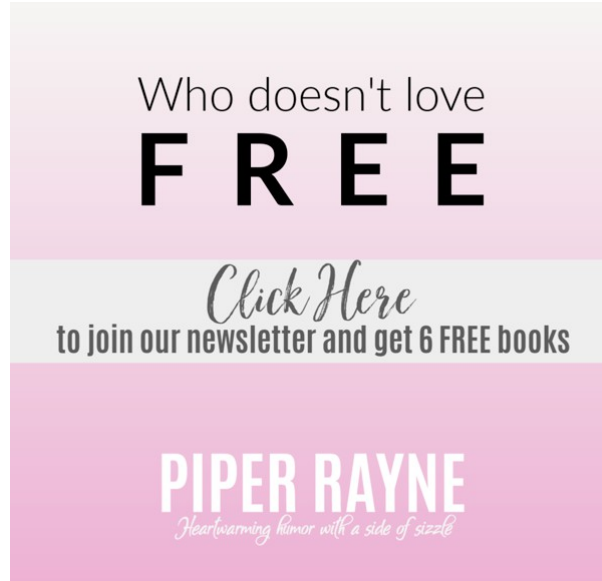
Editing

2. Satır Editörü: Kardeşimin Editörü

Düzeltilmen: Kardeşimin Editörü

Ücretsiz İndirmeler

HABER BÜLTENİMİZE katılmak ve perakendecilerde satılmayan 6
ÜCRETSİZ Pre-quel almak için **BURAYA**
TIKLAYIN!

Claus and Effect Hakkında

Birbirine hiç benzemeyen iki yabancı, Noel'e günler kala kendilerini beklenmedik bir ülke seyahatinde bulurlar.

O bir ordu komandosu.

O bir fırıncı.

Adam düzenli ve katı. Kadın
dağınık ve kaygısız.

O ilişki kurmuyor. Kalbinin
sesini dinliyor.

Aile sohbeti telefonunu patlatıyor.
Yaşayan son akrabasını yeni gömmüş.

Bir ulaşım aracından diğerine geçerken tatil sezonu o kadar da neşeli görünmüyor. Ancak, önlerine çıkan tüm engelleri aşmak için arkadaş olmak ve birbirlerine güvenmek zorundadırlar.

Kilometreler kısaldıkça, kırılganlıklar paylaşılır ve varış noktalarına ulaştıklarında, artık ikisi de Noel için gerçekten ne istediklerinden emin değildir.

Claus AND *Effect*

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Sonsöz](#)

[Piper & Rayne Hakkında](#)

[Cockamamie Unicorn Ramblings](#)

[Piper Rayne tarafından da](#)

Önsöz

Herji, o odaya tam olarak adım atmadan önce yayılıyor. Bu gece burada olmamın sebebi o. Artık düzenli bir müşterim olduğu için çok fazla parti vermiyorum ama içimden bir ses bu gece burada olmam gerektiğini fısıldadı. Bu yüzden Yukarı Doğu Yakası'ndaki bu gösterişli Noel partisinde okuma yapmak için davet aldığımda kabul ettim. Kimse ruh rehberlerine karşı gelemmez.

Masanın karşısındaki sandalyeye oturması için kollarımı uzattığımda altın bileziklerim birbirine çarpıyor.

O yerine otururken tarot kartlarını uzatıyorum. "Bunları karıştırın ve üç gruba ayırın."

Elleri titriyor, parmakları kartların kenarlarını kavramakta zorlanıyor.

"Rahatla, sevgilim."

Bana küçük bir gülümseme fırlatıyor.

"Senin adın ne?" diye sordum.

"Tessa." Desteyi üçe böldü ve okumaya başlamak için onları bir araya getirdim.

Kartları piramit şeklinde dağıtıyorum, her biri bana bir şey söylüyor. Evrenin onu neden yoluma çıkardığı belli.

Kaybolmuş.

"Zor bir yoldan geçtin. Hayatında çok fazla kayıp oldu."

"Evet," diyor, detay vermiyor, sanki bana kullanabileceğim bir bilgi vermekten korkuyormuş gibi.

"Fiziksel enerjinizin zayıflamasına, auranızın sönmesine neden olan yakın zamanda bir kayıp var."

Başını sallıyor. "Büyük amcam vefat etti ve çıktığım bir adam vardı ama-"

Başımı sallayarak bir elimi kaldırıyorum. "Bir insan değil. Başka bir şey. Kariyer mi?"

Hızla göz kırpmıyor, sonunda bana inanmaya başlıyor. "Evet... Fırınımı yeni kapattım. Yerden hiç kalkmadı."

Gülümsememi bastırıyorum, bu kadar çok şeyle uğraştığı için mutlu olduğumdan değil, artık söyleyeceklerime inanacağını düşündüğümünden. Harekete geçer.

"Üzerinizde ağırlık yapan bulutun kalktığını görüyorum. Ancak buna açık olmalı ve gerektiğinde kalbinizin aklınızın önüne geçmesine izin vermelisiniz. Güven sorunların var."

"Herkeste yok mu? Burası New York." Bana empatik bir gülümseme veriyor.

Başımı salladım. "Çok fazla, ama hayatta tatmin ve mutluluk bulmak istiyorsan, kendini açman gerekecek."

Kartlarını okumaya devam ettim. "Çıktığınızı söylediğiniz adam-"

"Ciddi değildik."

"Erkeklerden kolayca vazgeçiyorsun."

Gözlerimi kapatıp onu hayal etmeye çalışıyorum. Sisi iterek sağıma bakıyorum. Bir görüntü ortaya çıkıyor. O da en az onun kadar kaybolmuş. "Onu şimdi görüyorum."

"Kim?"

"Ruh eşin. Koyu renk saçlı, ailesi seni evlerinde ağırlıyor."

"Um..."

"İnsanlara yardım ediyor." Gözlerimi kısıyorum, tüm varlığı netleşiyor. "Batı yakası. Batıya gidiyor. Senin de batıya gitmen gerek."

"Ama... biz sadece öylesine konuşuyorduk."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım, duygularım müdahale edilemeyecek kadar güçlüydü. Bu gece burada olmamın nedeni kesinlikle o, kendi sezgilerini dinlemesi için ona rehberlik etmek.

"Ona ne kadar değer verdiğinizi gösterdiğinizde, o da kendi duygularını kabul edecektir. İkinizin de bazı hataları olabilir, ancak bunların üstesinden birlikte gelerseniz, hayal ettiğiniz her şeye sahip olacaksınız."

"Carter?" diyor inanamayarak.

"Bir isim göremiyorum. Ama bu adam senin adın." Gözlerimi açıyorum ve onunkilere bakıyorum. "Evreni dinle, Tessa. Asla sessiz değildir. Sana söylediklerine açık ol ve ait olduğun yeri bulacaksın."

"Tamam, teşekkürler." Bir yirmilik çıkardı ve kırmızı kırma kadife masa örtüsünün üzerine itti. "Eğlenceliydi," diyor sanki bir karnaval oyunu oynamışsınız gibi.

Sandalyeden kalkıyorum, beni dinlemesini sağlamak için son girişimim. "Tessa," diye sesleniyorum ona. Geri dönüyor. "İşaretleri görmezden gelme. Noel'de seni onun ailesiyle görüyorum. Bu senin şansın. Sonsuza dek mutlu olman seni bekliyor, sadece ilk adımı atman gerekiyor. İnançlı ol."

Kapı aralığındaki asılı perdeyi iterek geri dönmeden önce bana küçük bir el sallıyor. Ben Noel Baba değilim, ama beni dinlerse, bir insanın isteyebileceği en iyi hediye, gerçek aşkı alacak.

Birinci Bölüm

TESSA

T Bugün hayatımın gidişatını değiştirecek bir şeyin ilk günü. En azından medyum bana böyle söyledi. Ben de ona inanmayı seçiyorum çünkü kaybedecek başka neyim var ki?

Andrew arabayı JFK Havaalanı'nın kaldırımına çekiyor, o ve en iyi arkadaşım Kenzie'nin elleri orta konsolun üzerinde sarmaş dolaş. Mutlu evli çift.

"Bu Noel'de üçlü grubumuzu bozduğum için özür dilerim," diye şaka yapıyorum ama onlar benim ailem ve sosyal hayatım olduğu için mizahla konuyu saptırıyorum.

Kenzie ön koltuktan arkaya bakıyor. "Gitmek istediğine emin misin? Medyumun ne kadar yasal olduğunu bilmiyoruz. Yani, bir Noel partisindeydi."

"Bu riski almak istemiyorum."

Carter'ı ailesinin evine kadar takip etmeyi planlamış mıydım? Hayır. Çünkü hiç param yoktu. Sonra Andrew bu sabah misafir odalarına Portland'a birinci sınıf bir bilet ve bir not bıraktı:

*// nerc 1lovgl1 // befiereb in 1lis fore s1v//, vso
peacs ago, / /e££ in fore si1L an e£/, Bo esçfoce*

*slα1 covfb ol, anb i/ i1 boesn'1  an ov1, α1 feas1
pov 1cieb,*

*Meccp CLcis1mas,
Anbces*

Ve o haklı. Gerçekten kaybedecek neyim var ki? Fırınımı kapatmak zorunda kaldım ve yaşıyan son aile  yem olan büyük amcamı yeni g md m. Tatil sezonunda biraz sihir ummanın nesi yanlış? Bazıları bana deli diyebilir ama ben i g d lerimi takip edeceğim ve umarım bu yolculuğun sonunda gerçekten sonsuza dek mutlu olacağım. Ayrıca, medyum bana işaretleri izlememi söyledi ve Andrew'un bana bir uçak bileti hediye etmesi büyük bir işaret gibi görünüyor.

"Andrew, agresif olmalısın." Kenzie uzanıp elini kornanın üzerine koyarak önümüzde duran ve trafi e girmesi uzun süren kişiye hareket etmesini işaret ediyor.

"Bugün tatil," diyor Andrew havalı İngiliz aksanıyla. "Ne eli olman gerekirdi."

Ancak pencereden dışarı, bavullar ve insanlarla dolu kalabalık kaldırıma baktığımda içimde bir endişe birikiyor.

 şte bu kadar. Ya  imdi ya da asla.

Andrew ve Kenzie, biz arabadan inip çantamı almak için arka tarafa geçerken tartışmaya devam ediyorlar. Kaldırıma  ıktım ve havayolu şirketinin tabelasına baktım.

Sen delisin, diyorum kendime. Ama sonra tekrar Kenzie ve Andrew'a bakıyorum, kollarını onun etrafında ve dudaklarını onunkilerde buluyorum. Birbirleri için doğru kişiler olduklarını kim d  enebilirdi ki? Hiç kimse. Ama birbirlerine çok yakı ıyorlardı ve Carter iyi bir adamdı. Bize hiç şans vermemi tim ama şimdi her şey de i ti.

Andrew'dan çantamı alıyorum.

"Dikkatli ol ve ihtiyacın olursa bizi ara." Kenzie kendini bana atıyor, kollarını öyle sıkı sarıyor ki Andrew'a onu benden kurtarması için bakıyorum.

Gülüyor. "O üniversiteye giden senin bebeğin değil, Kenz." Onu omuzlarından tutarak yanında durması için yönlendiriyor.

"Bunu gerçekten yapıyorum." Başımı salladım.

Kenzie dudağını ısırarak, "Gerçekten öylesin," diyor.

Andrew bana gülümseyerek, "Seninle gurur duyuyorum," diyor.

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. Andrew gülümsüyor. Kenzie'nin gözleri korkuyla parlıyor.

"Tamam, şimdi gidiyorum." Ama arkamı dönmedim.

Hadi, Tessa, arkanı dön. Bunu yapabilirsin.

Daha fazla tartışmayı düşüncelerimden uzaklaştırmak için dönüp ileriye doğru adım atıyorum, ancak bir çantaya takılıyorum. Kendimi düzeltmek için yana doğru adım atıyorum ama bir adamın omzuna çarpıyorum, bu da beni öne doğru fırlatıyor, ayağım kaldırım kenarına takılıyor ve yüzüstü düşüyorum.

Bu iyiye işaret değil, evren.

Başımı kaldırıp baktığımda, ilk başta takıldığım askeri çantanın, koridora doğru yürüyen bir adamın sırtında sallandığını görüyorum.

"Oh, Tess." Kenzie sanki ilk günkü yeni kreş öğretmeniymişim gibi yanıma koşuyor. "Özür dilemediğine inanamıyorum." Gözlerini ona doğru dikti.

"Beni gördüğünden emin değilim," diye homurdanıyorum, ceketimdeki tuz ve karın tozunu alırken. "Kendimi tilt topu gibi hissettim."

Etrafımdaki hiç kimse dikkatini vermiyor. Tabii ki, çünkü Noel'den bir hafta önce New York'ta bir havaalanındayız.

"Hâlâ." Kenzie bir annenin bakabileceği gibi bakmaya devam ediyor. Benimki ben küçükken öldüğü için bilemem.

"Tamam, eğer Şimdi gitmezsem, asla gitmeyeceğim." Ona bir kez daha sarılıyorum. Hızlı ve sıkı, yoksa bunu yapacak cesareti asla bulamayabilirim.

Andrew elini kaldırıp başparmağıyla onaylayan bir el sallıyor ve yüzünde sevimsiz bir gülümseme belirliyor.

Eminim benden kurtulmak için sabırsızlanıyordur. Onun yerinde olsam ben de olurum. "Kocanın yanına git. Ben seni ararım."

Onu bırakıyorum, bavulumun sapını tutuyorum ve arkama bakmadan koridora doğru yürüyorum. Ama sanki ona geri koşmamı bekliyormuş gibi beni izlediğini hissediyorum.

Self-servis kioskuna yürüyorum, check-in yapıyorum, biniş kartımı alıyorum, bagajımı bırakıyorum ve güvenliğe doğru yürüyorum. Hepimiz sırada beklerken, acı içinde santim santim ilerlerken, saatime bakmaya devam ediyorum. Çok sık uçmam ama havaalanları her zaman berbattır. Derin bir nefes alıyorum, sırada bekledikçe endişem artıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve birazdan nerede olacağımı hayal ediyorum; birinci sınıf bir koltukta.

kalkıştan önce sana şampanya verir.

Daha geç bir uçuş olduğu için, bir battaniyeye kıvrılıp son zamanlarda izlemeye vakit bulamadığım bir filmi izlemeyi umuyorum. Oh... ya da televizyon izlerim. Bunun hayalini kurarken bile tüm gergin kaslarımdaki endişe dağılıyor. Gözlerimi açıyorum ve bakışlarım yukarı süzölüp bir başkasının kine takılıyor. Bir adamın mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözleri Karayipler'deki okyanusun yüzü gibi. Güçlü omuzlar... sonra askeri kıyafetler giydiğini fark ettiğimde beynim işlemeyi durduruyor. Çantasına takıldığım asker olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Birçok askeri personelin tatil için evlerine gitmesini beklerdim. En azından izinde olanların.

İlgime tepki vermiyor ama ilerlemeye devam ediyor. Sıranın önüne ulaştığında, ben sadece iki kişi gerideyim.

Onu. Bir güvenlik görevlisi onu yeni bir hatta götürüyor. Tanrıya şükür yeni bir hat açıyorlar. Daha fazla beklemek yok.

İleriye doğru bir adım atıyorum ama önümdeki kadının sırtına çarpıyorum. Kaşlarını çatıyor ve omzunun üzerinden uyarıcı bir bakış fırlatıyor.

Tamam o zaman.

Kadın bir sıraya, ben diğer sıraya geçiyorum; herkes elektronik eşyalarını çantalarından çıkarmaya, ceplerini boşaltmaya, ceketlerini çıkarmaya ve ayakkabılarını çıkarmaya çabalıyor. Bir an için zayıflığıma yenik düşüyorum ve askerin olduğu yöne bakıyorum. Ayakkabıları ayağında ve çantası yerdeyken aranıyor. Sanırım özel muamele görüyor.

Bana ukala bir sırıtış atıyor ve göz kırpmıyor. Geri çekiliyorum. Ondan hoşlandığımı mı düşünüyor? Yani, gerçekten, hoşlanmayacak ne var ki? Carter'ın yüzü hemen aklıma geliyor, bana burada ne yaptığımı hatırlatıyor - bir adam için dünyayı dolaşıyorum ve bu o değil.

Hırkamı ve saatimi çıkarmayı unutarak kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüğüm korkunç bir güvenlik deneyiminden sonra tek yapmak istediğim yemek yemek ve sonra da kapıma gitmek.

Telefonum çalıyor ve kulağıma götürüyorum, tüm eşyalarımı toplayıp bir bank buluyorum.

Başka bir fatura tahsilatçısı. Harika.

Ayakkabılarımı ve hırkamı tekrar giydim, saatimi taktım, çantamı ve çantamı aldım, karnımın gurultusunu durdurmak için bir şeyler yemek istiyordum.

Bir simitçi gördüm. Mükemmel. Beni idare eder, ama yine de birinci sınıfta servis ettikleri tüm nefis yiyecekleri yemek için yerim olacak.

Daha önce hiç birinci sınıfta uçmadım ve tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Havaalanının hoparlörlerinden "Last Christmas" çalarken telefonumla meşgulüm, Instagram'da geziniyorum, arkadaşlarımdan süslü ağaçlarını görüyorum. Yanımdan geçen birkaç ebeveyn

çocuklarını. Ve bir de mutlu görünen garip insanlar var. Sanki anı yaşıyorlarmış gibi, ama çoğu neredeyse koşuyor ve insanlar arasında mekik dokuyor.

"Sıradaki," diyor tezgâhın arkasındaki kadın.

Telefonumu cebime koyuyorum. "Tuzlu çubuk kraker ve limonata lütfen." Kadına gülümsüyorum, simitin tadını şimdiden dilimde hissedebiliyorum.

"Özür dilerim, sonuncuyu daha yeni sattık." Soluma döndüm ve çenem açık kaldı. Kahretsin, GI Joe yine saldırdı.

"Tamam." Ne kaldığını görmek için çantaya bakıyorum ama gerçekten sosisli sandviğin üzerine sarılmış bir simit istemiyorum.

Çantayı gösteriyorum ve daha ellerinde sadece bu mu kaldı diye soramadan kadın "Hı-hı" diyor.

Midem gurulduyor ama uçakta hasta olmak istemiyorum ve en son sosisli sandviç yediğimde gıda zehirlenmesi geçirmiştım. "Hayır, teşekkürler, ben almayayım." Tezgâhtan uzaklaşıyorum.

Saati kontrol ediyorum. Neden bu kadar erken gelmemiz gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Aklımı seyahatimden uzak tutmaya çalışarak, uçak için biraz şekerleme ve bir şişe su almaya gidiyorum. Tabii ki GI Joe içeride dergileri inceliyordu. Bir tane ve bir paket sakız alıyor, tüm zaman boyunca ona bakan kasiyer kıza gidiyor. Anlıyorum. Zaten bir görevde olmasaydım ben de anlardım.

Sonunda, bir ömür gibi gelen bir süre sonra, fişin arkasında onun telefon numarası olduğunu düşündüğüm bir şeyle ayrılıyor. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Maço bir asker olduğu için mi? Bana ne, adamı tanımıyorum bile.

Belki de sandığımdan daha gergin ve endişeliyimdir. Sadece o uçağa binmem, kışımı birinci sınıf koltuğa koymam ve rahatlamam gerekiyor.

Kasaya gidiyorum ve çalışan kız adeta bulutların üzerindeymiş gibi görünüyor, neredeyse başı dönüyor, biz kartımın gitmesini beklerken arkadaşlarına mesaj atıyor

aracılığıyla. Ölen büyük amcamın cüzdanı çantamda çok ağır. Onun ve ailemin bana bıraktığı tek miras oradakiler. Mecbur kalmadıkça dokunmayacağıma söz vermiştim.

Koridora çıktıktan sonra kapımı buluyorum ve cam kenarına oturup uçağım olduğunu tahmin ettiğim uçağa bakıyorum. İnsanları izliyorum ve nihayet doğru şeyi yapıp yapmadığıma dair endişelerim ve sorularım azalmaya başlıyor. Medyum, ait olduğum yeri bulmak için olmam gereken yerin burası olduğu konusunda çok kararlıydı.

"Tessa Atwater, lütfen derhal B27 kapısına gelin. Uçağınız kalkıyor" sözleri havaalanı hoparlörlerinden duyuluyor.

Koltuğumda doğruldum ve oturduğum yerdeki kapı tabelasına baktım. B20.

Lanet olsun. Kapıyı değiştirmiş olmalılar.

Eşyalarımı kaptığım gibi terminale koşuyorum ve sonsuza dek sürecektir mutluluğumun bensiz uçup gitmemesini umuyorum.

İkinci Bölüm

TESSA

I B27 kapısına vardıklarında, normalde insanlar uçağa binmek için beklerken oluşan uzun kuyruk orada değildi ve tüm oturma alanı boşaltılmıştı. Bilet görevlisi kızgın bir ifadeyle etrafta dolanıyor.

Kadının kapıyı kapatmaya hazırlandığı yere doğru koşuyorum.

"Bekle!" diye bağıryorum. "Ben Tessa Atwater."

Durdu ve bana nerede olduğumu sorar gibi bir ifade takındı.

"Çok özür dilerim. Yanlış kapıdaymışım." Biletimi okutuyorum ve makine bip sesi çıkarıyor.

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Şimdi uçağa binmeniz gerekiyor hanımefendi. Herkes bekliyor."

Utaniyorum ve uçağa binmek için bekleyen insanların olmadığı koridorda yürüyorum. *Kahretsin.*

Karşılaştığım ilk uçuş görevlisi bana ters ters bakıyor ve hemen yerime oturmamı istiyor.

"Çabuk olacağım," diye fısıldıyorum, onun iyi tarafına geçmeyi umarak, ama o sadece bir ses çıkarıyor ve her ne yapıyorsa ona geri dönüyor.

Biletimden koltuk numaramı bir kez daha okudum. "4B," diye mırıldanıyorum.

Bir pencere olması isterdim ama bunu yapmayacağım. Bu birinci sınıf. Biletin parasını bile ödemedim.

Koridorda yürürken koltukların üzerindeki numaralara bakıyorum. Dördüncü sıraya geliyorum, koltuğuma kıvrılmaya hazırım ama orada biri var.

"Ah," diyorum, GI Joe'nun kıyafetlerine bakarak.

Güvenlikte özel muamele gören, son simidi alan ve muhtemelen çantasıyla bana çelme takan aynı GI Joe.

İçimdeki öfke alevleniyor ama ona tatlı bir gülümseme veriyorum ve "Sanırım benim yerimdesiniz" diyorum.

İki kaşını bana doğru kaldırıyor ve ağırlığını yana kaydırarak cebinden basılı bir biniş kartı çıkarıyor. O meşgulken yanındaki kadın beni yargılamak için bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"4B benim." Biniş kartını bana doğru uzattı. Ben de kendiminkini. "Ben de."

"Geç kalmasaydın ve tüm uçağı bekletmeseydin prenses, belki de buraya ilk sen gelebilirdin," diye fısıldıyor, belli ki kalkmak üzere değil.

Başım geri döndü. Bunu gerçekten söyledi mi? "Üzgünüm, hepimiz askeri saatle çalışmıyoruz."

"Bir sorun mu var?" Bir uçuş görevlisi arkamdan geldi. "GI Joe ve benim binişlerimizde aynı koltuk numarası var. Geç" diyorum, benimkini kaldırarak.

Ona gülümsüyor ve bana karşı dudaklarını büzüyor, elimden tahta kartını çekip alıyor, sonra da nazikçe onunkini alıyor. İkisine de bakarken ofluyor. "Bunu daha önce hiç görmedim. Bekle biraz." Koridorda yürüyor ve tüm birinci sınıf bölümü inliyor.

Bazılarının üzerinde battaniyeler, ellerinde içkiler var. İlk ben olmalıydım, GI Joe haklı. Uçuş görevlisi uçağın ön tarafındaki telefonla konuşurken ben orada öylece duruyorum ve bana bakan herkesin uçağa girmeye çalıştığını düşündüğünü hissediyorum.

Birinci sınıfta seyahat etme hayalimin elimden alınmasına çok sinirlendim. Hem de bütün gün beni bu kadar sinirlendiren aynı adam tarafından.

Muhtemelen her şeyin sihirli bir şekilde yerine oturduğu insanlardan biri. Tanrım, senin hayatının böyle olması nasıl bir şey olmalı? Asla bilemeyeceğim, benimki tam tersi.

"Ayağa falan kalkma," diye kestirip atıyorum.

"Oh, kalkmalıyım çünkü yapılacak en centilmence şey bu mu?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Yapılacak en kibar şey bu."

Emniyet kemerini çözer ve koridorda durup kollarını kavuşturur.

İnkâr edemem, kolları ceketiyile bile etkileyici. "Elbette, otur. Kadın olan sensin, o yüzden koltuk senin olmalı, değil mi?"

Yanaklarım kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi de sıkıntılı ve saf mı oldun prenses?" İki kaşını da kaldırıyor.

Asker arkadaşları mı koparıyor onları? Nasıl bu kadar mükemmel olabilirler? "Tessa Atwater, doğru mu?" Başka bir uçuş görevlisi Ben, arkasından biniş kartımı alan uçuş görevlisi. "Evet, o benim." Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başardım.

"Uçağa binmeden önce size ulaşmaya çalışıyorduk ancak çağrı yapıldığında masaya gelmediniz. Özür dilerim ama birinci sınıfta yer kalmamıştı ve satılan son bilet sizinki olduğu için sizi ekonomi sınıfına almak zorunda kaldık."

"Koç?" Kendini beğenmiş bir sürtük gibi çığlık atıyorum, oysa gerçekte her zaman oturduğum yer orası.

"Evet." Tatlı tatlı gülümsüyor.

"Ama... biniş kartım?" Onu alan kadına baktım.

Görevli bana başka bir kağıt parçası uzattı. "Bu doğru olan. Özür dilerim ve tabii ki aradaki fark size iade edilecektir."

Omuzlarım çöküyor ve kıs kıs gülererek koltuğa geri kayan GI Joe'ya bakıyorum.

Neden hiç rahat edemiyorum? Birinci sınıfta beni süzen herkese baktıkça, kendime acıma duygum öfkeye dönüşüyor ve öfkem yüzeye çıkıyor. İçimdeki aslan mırıldanıyor, pençelerini keskinleştiriyor.

"Yani, kazıklanan ben miyim?"

"Yapabileceğimiz bir şey olsaydı, yapardık. Havayolu adına özür dileriz" diyor görevli. "Şimdi arka taraftaki koltuğunuza oturabilirsiniz. Nezaketen çantanızı burada saklayacağım çünkü arkada açık baş üstü bölmesi yok." Çantama uzanıyor ama ben vermiyorum.

"Doğru, gayet iyi bir biletim olmasına rağmen oraya itildim. Ve tabii ki, eğer bir şey söylersem, pislik olan ben oluyorum, çünkü o orduda ve özgürlüğümüz için savaşıyor."

Etrafımdaki birkaç soluğu duymazdan geliyorum çünkü içimdeki aslan artık kükrüyor.

Asker sırtını dikleştiriyor ve öyle büyük bir sırtışıla tüm dikkatini bana veriyor ki, onu tokatlamak istiyorum. Ama tutuklanmak bunu daha da kötüleştirecek.

"Hanımefendi, uzun bir gün oldu ve tatillerin pek çok duyguyu su yüzüne çıkardığını biliyorum, bu yüzden uçağın kalkabilmesi için neden yerinize oturmuyorsunuz?"

"Elbette, gidip küçük yolcu koltuğuna yerleşeceğim çünkü tahmin edeyim, bir tek orta koltuk mu kalmıştı?"

"Hanımefendi." İyi eğitilmiş. Sesi bir oktav bile yükselmemiş.
Çok uzak.

Elimi burnumun üstüne götürüyorum. "Neden bu kadar
Son zamanlarda hayatın ne kadar boktan olduğunu düşünürsek farklı bir şey var
mı?"

"Yerinize oturmazsanız size eşlik etmek zorunda kalacağım," diyor,
sesi şimdi daha sert.

Elimi bırakıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Gerçekten mi?
Birinci sınıf bir koltuğu iki kez rezerve eden senin havayolunken bana
eşlik mi edeceksin?" Ellerim her yöne hareket ediyor.

"Bu sana son uyarım," diyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sonra başımı sertçe askere doğru
çeviriyorum. "Birinci sınıfın tadını çıkarın."

"Kesinlikle yapacağım." Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor ve
ben ona ters ters bakıyorum.

Kafamın içinde mi değil mi emin değilim ama yemin ederim
homurdanıyorum ve birinci sınıfın sakın bölümünden otobüsün
anaokulu odasına benzeyen perdesine doğru tepiniyorum.

Hayatımı sikeyim.

Uçuş görevlisi beni takip ediyor ve eminim ki arkadan ikinci
sıradayım. En azından koridordayım.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," diyor uçuş görevlisi, el bagajımı
alırken.

Koltuğuma kayıyorum ve yanımdaki kadının yuvarlak, hamile
karnına bakıyorum. Onun ötesinde, pencere kenarındaki koltukta,
kucağında açık bir kutu kurabiye olan bir büyükanne oturuyor.
Kemerimi bağlıyorum ve düşmek üzere olan gözyaşlarımla
savaşıyorum.

Oturdukça daha da sinirleniyorum. Sadece birinci sınıfta oturduğum
için değil, son zamanlarda üzerimde ağır bir yük olan her şey için.
Sonra koltuğumda oturan o pisliğe söylemem gereken milyonlarca şey
geliyor aklıma. Bunun olmasından nefret ediyorum.

Üçüncü Bölüm

TRE

“O bir kaltak,” diyor yanımdaki kadın tüm sahne bittiğinde.

Bir gösterinin parçası olmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de üniformalı olduğumda. İnsanlar bugünlerde telefonlarını çıkarıp videoya çekmekten ya da lanet bir fotoğraf çekmekten çekinmiyorlar. "Seyahat etmek stresli. Holi günleri stresli."

Telefonum elimde çınlıyor ve aile grubu mesajına tıklıyorum, bu kadınla konuşmayı kesmek için bir bahanem olduğu için mutluyum, ancak mesajlar konusunda o kadar mutlu değilim. Ailem eve dönüşümü sanki yaralanmışım ya da savaş esiriymişim gibi karşılıyor.

Anne: Eve dönmen için sabırsızlanıyorum. Bagaj tesliminde olacağız.

Lil'Bro: Annemin sevgilisi olup olmadığını sorgulayan varsa, bu doğrulandı. Yayılmayı görene kadar bekle.

Lil'Sis: Onun favorisi olmasının bir sebebi var. Klozet kapağını indiremeyen bir dangalak değil.

Ben: Kahretsin, düştün mü?

Baba: Gecenin bir yarısı attığı çığlık bunu doğruluyor.

Lil'Sis: Onunla aynı banyoyu paylaşmak harika.

Anne: Tre'nin yakınmalarımızı duymaya ihtiyacı yok. Yeterince şey yaşadı.

Başımı sallıyorum çünkü ailemin şakalaşmalarını ne kadar özlediğimi bilmiyor. Bunu deneyimleyebildiğim için minnettarım.

Lil'Bro: Eve git de sana okey öğreteyim. şu anda lider benim.

Lil'Sis: Çünkü hile yapıyorsun.

Ben hile yapmam.

Lil'Sis: Gerçekten mi? Düzgün bir yüzle söyle.

Baba: Seni özledik Tre, pilota daha hızlı uçmasını söyle.

Bugünlerde kokpit ziyaretlerini pek sevmiyorlar. Kapıdan geri çekiliyoruz. Beş saat sonra görüşürüz.

Anne: ☺

Lil'Bro: Kendini hazırla. Gözyaşları olacak.

Umarım gelen yolcu salonunda aile üyelerimle karşılaştığımda ellerinde poster panoları yoktur. Onları göreceğim düşüncesiyle endişemin neden bu kadar yüksek olduğundan emin değilim. Onlar benim ailem. Beni en çok özleyenler. Belki de eve, arkadaşlarıma ve ayrılmadan önceki anılarıma dönmektir.

"Onun gibi insanları anlamıyorum. Yani, sanki senin yerine o oturmalıymış gibi?" Telefonumu Uçak Moduna alıp cebime koyduğum için yanımdaki kadın yeniden konuşmaya başlıyor.

"Muhtemelen kötü bir gün geçiriyordur."

Ona haddini aşmış gibi davrandığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Koltuk onundu. Parayı o ödedi. Check-in sırasında görevli bana hizmetim için teşekkür olarak birinci sınıf bir koltuk teklif ettiğinde, başkasının koltuğunu aldığımı değil, açık bir koltukları olduğunu varsaydım. Ama biniş kartımın arkasına telefon numarasını yazması benim için bir işaret olmalıydı.

Esmer bana ne kadar tavır yaparsa, ben de o kadar karşılık verdim çünkü alışkın olduğum şey buydu. Birbirlerine durmadan sataşan askerlerle yıllar geçirdim. Eğer karşılık vermezseniz, zayıf sayılırsınız. İşler oradan tırmanmaya başladı. Bunu beslememeliydim.

Uçuş görevlisi koridorun ortasında güvenlik prosedürlerinin üzerinden geçerken başımı arkaya yaslıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Uykuya dalmak yerine, tek hayal edebildiğim o kadının dağınık atkuyruğu yapılmış siyah saçları ve gözyaşlarına ne kadar yakın olduğunu gösteren parlak mavi gözleri. Uçuş görevlisinin onun adını söylediğini biliyorum, ama yakalayamadım ve nedenini bilmesem de keşke yakalasaydım.

Onu güvenlikte takip etmiştim. Kenara itilip eşyalarıma bakan ve stm arayan biriyle kontrol edilirken, alanın eğlencesi oydu. İlk başta kazağını çıkarmayı unuttu, bu yüzden rahatsız ettiği herkesten özür dileyerek aceleyle geri döndü. Sonra Apple Watch'u hala bileğindeydi. Güvenlik görevlisi ona saati çıkarmasını ve tepsiye koymasını söylemek zorunda kaldı.

Kızgın olduğu için, kadınların bazen daha iyi görebilmek için gözlerine kaçan saçları üfleyerek uzaklaştırdıkları hareketi yaptı. Bu hareketin ne olduğundan emin değilim ama beni her zaman tahrik eder. Güvenlikten geçtikten sonra kolları eşyalarıyla doluydu ve bir banka gidip hepsini çantasına attı, ardından ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine soktu. En azından bazı insanların yaptığı gibi ayakkabılarının sıranın sonuna koyup herkesi bekletmedi.

Bir dakika sonra telefonu çaldı ve gözden kayboldu. Onun gibi bir kadın, muhtemelen erkek arkadaşıydı. Muhtemelen onunla Portland'da buluşacak olan kişi. Onun gibi bir kadının bekar olma ihtimali yok.

Sonunda dalıp gidiyorum. Ne kadar süre baygın kaldığımdan emin değilim ama uyandığımda havalanmıştık ve kabinin ii hâlâ karanlıktı. Birkaç kişinin koltuklarının üzerinde ışıkları yanıyor ve dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler okuyor ya da çalışıyorlar. Geriniyorum, omuzlarımı geriye çekiyorum ve yanımdaki kadına bakıyorum. Sanki uyumamı izliyormuş ya da uyanmamı bekliyormuş gibi bana hoş bir gülümseme veriyor.

"Günaydın," diyor, salyalarımı siliyormuş gibi yaparak. başparmağıyla yüzünü.

Ne oluyor lan?

Ona şaşkın bir bakış atmış olmalıyım çünkü gülüyor, belli ki tamamen yanlış bir izlenim edinmiş. "şaka yapıyorum, hâlâ gece vakti."

Gözlerimi ovuşturuyorum, hâlâ iyi bir uykuya alışmaya çalışıyorum.

"Bana kendinden bahset" diyor. "Sadece yüzük takmıyor musun yoksa evli değil misin?"

Kadın çekici, tahmin edebildiğim kadarıyla benden birkaç yaş büyük. Sanırım yeterince hoş biri ama özel hayatımı bir yabancıyla tartışmak istemiyorum.

"Evli değilim," diyorum sert bir sesle.

"Oh, Carly bana bir içki borçlu." Kutlama için koltuğunda kıpırdanıyor.

Alnım kırıışıyor. "Carly?"

"Uçuş görevlisi." Benim yerimde olması gereken kadına kaba davranan kısa saçlı esmer kadını işaret ediyor. "Sen uyuyordun, biz de sohbet etmeye başladık."

"Oh." Sanırım şu anda otobüsün içinde olmayı tercih ederdim. "Tuvaleti kullanmam lazım." Kemerimi çözüyorum ve koltuğumdan kayıyorum.

"Arka tarafa gitmeniz gerekecek. İlk sıradaki kel adam zaten yirmi dakikadır içeride."

"Harika," diyorum ve birinci sınıfı ekonomiden ayıran perdenin yanından gizlice geçiyorum. Derin bir nefes almak için bir an duruyorum ve koltuk arkadaşımın aramdaki mesafeyi açıyorum.

Kadının buraya geri taşındığı için neden bu kadar üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Çocuklar mızızlanıyor, insanlar konuşuyor. Genel olarak, burası çok daha sosyal.

Arkaya doğru ilerlerken gözlerim koltukları tarıyor ama az önceki esmer kıızı bulamıyorum. Muhtemelen uyuyordur ve zaten benden nefret eder. Koridorun yarısına gelmişim ki az önceki esmer kız arka taraftaki koltuğundan kalktı. Göz göze geldiğimizde gülümsememek için dudakımı ısırıyorum.

Belki özür dileyecedir. Kesinlikle özür dilemeliyim. Sırasından kayarak önüme geçtiğinde ağzım açık kaldı.

Ben. Tuvalet sırasına girmek için hemen arkasını dönüp önümde durdu.
"Affedersiniz," dedim.

Omzunun üzerinden bakıyor ve sonra arkasını dönüyor. "Oh, banyomuzu kullanmak ister misin?"

Kafamı kaldırdığımda her iki banyonun da dolu olduğunu görüyorum. "Birinci sınıf dolu yani..."

"Yani, tuvaleti kullanmakta sorun yok da biz sıradan insanlarla oturmakta mı sorun var?"

Özür dilemek buraya kadarmış. Bu kadın sinir bozucu. "Biletlerin karışması benim suçum değildi. Neden gazabınıza uğradığımı anlamıyorum?"

"Çok seksi," diyor yaşlı bir kadın esmerin geldiği sıradan. "Kurabiye ister misin?"

Bir teneke karnıma çarpıyor ve koridor koltuğunda oturan hamile bir kadına bakıyorum, elinde bir ton süslenmiş kurabiyenin bulunduğu tenekeyi tutuyor. "Çok güzeller. Şimdiden beş tane yedim," diye mırıldanıyor hamile kadın ve ben kırıntıların göğsüne düşüşünü izliyorum.

Elimi kaldırdım. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Sen bilirsin." Omuz silkiyor ve tenekeyi gümüş rengi saçlarını arkaya doğru toplamış olan büyükanneye geri veriyor.

"Bunlar torunlarım için. Oğlum onları ülkenin öbür ucuna taşıdı ve bu, hepsini tek başıma yapmak ve dekore etmek zorunda kaldığım ilk Noel oldu."

"Gerçekten çok üzgünüm. Tatillerde aileden uzakta olmak çok zor," diyorum. Yılın bu zamanında sevdiklerinizle birlikte olmamanın ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyorum.

Önümdeki esmer kız oflayarak dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Ne?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Başını sallar. "Yok bir şey. Sadece gerçekten asker olsaydınız, ev yapımı şekerli kurabiyeleri özleyeceğinizi düşünürdünüz."

"Benim gerçek bir asker olmadığımı mı düşünüyorsun?" Kıkırdıyorum. "Sadece garip olduğunu söylüyorum."

"Belki de şeker hastasıyım." Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle misin?"

"Hayır."

"Peki o zaman." Önce tenekeye, sonra bana bakıyor. Çok seksi ama aynı zamanda biraz dengesiz olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Ne olmuş yani? Kurabiye istemediğim için Noel'de evine dönen bir asker değil miyim?"

"Bir film gibi. Eve dönüyorsunuz ve uçakta gizliden gizliye arzuladığınız hırçın bir esmerle karşılaşıyorsunuz."

Sese bakıyorum ve hamile kadın sanki esmerle benim Portland Havaalanı'ndan el ele Noel şarkıları söyleyerek çıkacağımızı düşünüyor gibi ılık ılık gülümsüyor. Hayatta olmaz.

"Polly, sana daha önce de söyledim, aramızda uzaktan yakından romantik bir şey yok," diyor esmer kadın.

"Çünkü Portland'a diğer adam için gidiyor," diye ekliyor büyükanne.

Kaslarım gerildi. Diğer adam mı? Kıskançlık beni ele geçiren son duygu olmalı, ama... bu diğer adamın nesi var?

Bana bakıyor ve bir an için omzundaki çip kayboluyor. İçinde parlayan bir kırılma var. Bunu bilmemi istemiyordu. "Sadece... Yani..."

Elimi kaldırıyorum. "Bu beni ilgilendirmez."

"Bir medyum ona eğer yapmazsa yalnız öleceğini söylemiş," diye devam ediyor büyükanne ve esmer kadın iç geçiriyor.

"Medyum, ha?" Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum.

İki banyonun da kapısını çalıyor. "Lütfen acele eder misiniz?"
Bana dönüyor ve kollarını kavuşturuyor.

Gözlerim bir saniyeliğine göğüslerine kayıyor ama gözlerini bana dikmeden önce tekrar gözleriyle buluşuyorum. Haklı olarak.

"Pek yle birine benzemiyorsun," diyorum.

Ateş saçan gözleri tekrar bana dikildi. "Acınası mı demek istiyorsun?" "Sadece bir erkeğin peşinden giden tiplerden bahsediyorum."

"O zaman gerçekten zavallı mısınız?"

"Tanrım, sana göre hiçbir şeyi doğru söyleyemiyorum." Ellerimi ceplerime soktum. Bu insanlar banyo odasından ne zaman çıkacak? Sadece tuvalete gitmem ve uuşumun geri kalanında koltuğuma oturup uyuklamam gerekiyor. İndiğimde bu kadını bir daha asla görmeyeceğim.

"Muhtemelen ağzın hareket ettiği ve konuştuğun içindir." Bana sakarın bir glmsemi veriyor, sonra sırtını bana dönüyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor.

"Peki, nereden döndünüz?" diye soruyor hamile kadın.

"zgnm, gizli bilgi."

"Tabii ki öyle," diyor esmer kız. Önümde gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum.

ne eğildim ve sesimi alalttım. "Ben bir ordu komandosuyum, bu yüzden grevlerimin çoğu gizlidir," diye kulağına fısıldıyorum ve yemin ederim tüylerim diken diken oluyor.

Gülerek gülüyor. "Navy SEAL olduğunu da syleyebilirdin."

"'Sahte' ordu kıyafetlerimi giydiğim için Ranger'ın daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm. En azından bu yolculuk için."

Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor ve ben de ona göz kırpıyorum. Burun delikleri şişiyor ve bana kııma tekme basmak istermiş gibi bir bakış atıyor ama ikimiz de kaybedeceğini biliyoruz.

"Zor iş." Hamile kadın koluma uzandı. "Hizmetiniz için teşekkür ederim." Sonra elleriyle karnını ovuyor. "İkimiz de teşekkür ederiz."

Başımı *sallıyorum* ve *teşekkür* ediyorum. Ben böyle sahnelerden nefret ediyorum ama bu kadın belli ki seviyor.

Sonunda banyonun kapısı açılıyor ve dışarı çıkan adam soluk tenli ve yeşilimsi bir renkte. Kokuşmuş bir koku onu takip ediyor ve etrafımızdaki herkes boğuluyor.

"Aman Tanrım, yapamam." Polly, hamile kadın, ayağa kalkıyor ve yanımızdan geçerek banyoya doğru koşuyor. Bir saniye sonra, onun kustuğunu duyuyoruz.

Diğer banyonun kapısı açılır ve yine dışarı çıkan kadın soluk beyazdır ve terlemektedir.

"Tatlım, sanırım balık kötüydü," diyor adam.

Kadın karnını tutuyor. "Katılıyorum."

Uçuş görevlisi onlara personel bölümüne kadar eşlik eder, çay ve kuma torbası ikram eder.

"Elbette, önce bayanlar?" Esmer olana söylüyorum.

"Oh, şimdi önce bayanlar." Elleri kalçalarına iner. "Lütfen, ısrar ediyorum. Ne de olsa hizmetiniz beni güvende tutuyor. Bunu size borcumu ödemek olarak düşünün."

"Çok cömertsiniz. İsminizi alamadım."

"İsim değiştirmeye gerek yok. Bu sizinle son görüşmem olmalı."

Yanıma doğru kayıyor ve ben bilerek onun işini zorlaştırıyorum, göğüslerinin göğsüme baskı yapmasına neden oluyorum. Sikime sakinleşmesini, çok uzun zaman geçtiği için tepki verdiğini söylüyorum. Orta koltuğa oturuyor ve nefesimi tutup banyoya girmeden önce bir an bekliyorum.

Gidip ellerimi yıkadıktan sonra yerime doğru yürürken, sıranın sonunda durup kimseyi uyandırmamak için eğildim. "Hepsi senin prenses. Koltuğa işediğim için özür dilerim. Turbulence." Doğruldu ve koltuğuma geri döndüm.

"Şimdi sakın ol Tessa, kendine bir kalp krizi geçirteceksin," diyor büyükanne ben uzaklaşırken.

Tessa.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Dördüncü Bölüm

TESSA

“Bence bu fırsatı kaçıırıyorsun,” diyor Polly ve koridora doğru eğilerek onun gidişini izliyor.

Kutudan bir kardan adam kurabiyesi alıyorum ve kafasını ısııyorum, kırıntılar etrafa saçılıyor. "Hiç tipim değil."

"Tatlım, o herkesin tipi," diyor Gladys.

Polly eliyle kendini yelpazeleyerek, "Kıçına bak," diyor.

"Karnında böyle bir şey var." Şakayla karışık şişmiş karnını işaret ettim. Ben ekonomi sınıfına geri gönderildikten sonra, orta koltukta çok perişan görüldüğü için Polly ile yer değiştirmeyi teklif ettim. Orta koltuk berbat ama onun durumunda uçmayı hayal bile edemiyorum.

"Kim bilir ailem ne diyecek." Sanki kristal bir küreymiş gibi karnına bakıyor.

"Bebeği çok sevecekler." Ona gülümsüyorum, o da biraz hüzünlü de olsa gülümsememe karşılık veriyor.

Polly'ye göre, bebeğin babası hamile kaldıktan sonra onunla hiçbir şey yapmak istememiş, bu yüzden ailesinin ona yardım edeceği umuduyla eve gidiyor. Umarım ona ve yeni bir bebeğe sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarının farkındadırlar. Pek çok insan ailesini hafife alıyor.

Bir anda elimi tuttu.

"Polly! Bu acıtıyor." Ellerimizden onun yüzüne doğru bakıyorum.

Gözleri kapalı ve diğer eliyle karnını tutuyor.

"İyi misin, tatlım?" Gladys görmek için üzerime eğilerek soruyor.

"Sanmıyorum. Sanırım bir kasılmaydı." Ürküyor ve gözlerinde korku parlıyor.

"Oh, tatlım, bu Braxton Hicks. Bunun için çok erken." Gladys onu başından savar ve kitabını tekrar eline alarak yukarıdaki ışığı ayarlar.

"Sekiz buçuk ay çok mu erken?" Polly soruyor.

"Ne? Altı aylık hamile olduğumu sanıyordum?" Sanki bu noktada önemliymiş gibi fısıldıyorum.

"Karnım o kadar büyük değil, o yüzden uçağa binebilmek için öyle söyledim. Araba kullanamazdım ve otobüs ya da tren düşüncesi, o kadar uzun süre o kadar rahatsız olmak... Bunu yapamazdım. Bir an önce Portland'a gitmem gerekiyor."

Çok genç, muhtemelen yirmi yaşında, bu yüzden onu kırmak istemiyorum ama "Sen deli misin?" diye haykırmak istiyorum.

"Tamam. Bu anlaşılabilir." Safça ama anlaşılabilir. "Doğum biraz zaman alabilir."

"İyi olmayan oğlumla on sekiz saat doğum yaptım." Gladys, aslında okumadığını düşündüğüm kitabının sayfalarını çeviriyor.

"O zaman belki de bu-" Polly elimi tekrar kavıyor, parmaklarımı birbirine bastırıyor.

"Bir tane daha mı?"

Başını sallıyor, yüzü kıpkırmızı

oluyor. "Nefes al, Polly."

Nefesini yüzüme doğru bırakıyor.

"Oh, birbirlerine yakınlar." Gladys kitabını kapatıp önündeki koltuğun cebine sokar, sonra emniyet kemerini çözer ve

bize doğru eğiliyor. "Genişleyip genişlemediğini görmemiz gerek."

"Ne?" Gözlerim açılıyor ve Gladys'e bakıyorum. "Yer değiştirmek ister misin?"

"Keşke yapabilseydim, ama neden artık tığ işi yapmadığımı sanıyorsun? Artrit." Elleri kaldırıyor.

"Yani, ben mi?" Midem kendi kendine dönüyor.

"Tabii burada bir doktor yoksa." Gladys bunu o kadar yüksek sesle söylüyor ki, iki sıra yukarıda bir çocuk babasının omzuna vuruyor.

Rahatlama vücudumdaki tüm gerginliği alıyor. Tanrıya şükür. Bugün benim için birinin vajinasını kontrol etmek yok. İşler yoluna giriyor.

"Ben diş hekimiyim," diyor adam. Oğluna bakıyor. "Ben diş çekerim, bebek değil, dostum." Elini çocuğunun saçlarına götürür ve saçlarını karıştırır.

Şu anda koltuğunun üzerinde duran küçük adam, sanki en iyi eğlencesi bizmişiz gibi bize bakıyor. "Affedersiniz. Dişinizin çekilmesi mi gerekiyor?"

Gülümsüyorum çünkü bu çocuk şu anda kendimi bir arada tutmamın tek nedeni. "Hayır, ama bunun sonunda kim bilir."

"Burada bir sorun mu var?" Uçuş görevlisi bana ters ters bakıyor, sonra Polly'nin karnındaki ellerime bakıyor ve yüzü gevşiyor. "Lütfen bana doğum sancısı çekmediğinizi söyleyin."

"Bu konuda daha nazik olabilirsin." Ona en iyi kötü bakışımı attım.

Çenesini göğsüne gömüp gözlerini sımsıkı kapatarak iniltiyle cevap veren Polly'ye bakmaya devam ediyor.

"Elimi sıkmaya devam et," diye fısıldıyorum. "İhtiyacın olduğu kadar sert."

Tam olarak bunu yapıyor ve ben de yüzümü buruşturmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak acı çekmiyormuş gibi yapıyorum.

"Ne kadar ilerlediniz?" Uçuş görevlisinin ses tonu endişeli ve panik sınırında.

"Olan oldu," diyorum. "Kasılmaları birbirine yakın

- "Bu bebeği doğuracak."

Bir süre bize baktı.

O kadar uzun süredir havada değiliz. Polly'nin karnındaki bu bebekle Portland'a varmamızın imkanı yok.

"Pilotla konuşayım ve uçakta doktor olup olmadığına bakayım." Topuklarının üzerinde döner ve aceleyle birinci sınıfa doğru ilerler. "Yemin ederim, tatillerde her zaman çılgınlık olur ama şimdi de bu kadın doğum yapmak üzere uçağa biniyor," diye Polly'nin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanıyor.

Polly'nin gözleri yaşıyor, ben de omzunu ovuyorum.

"Onu dinleme. Sadece... Hadi seni çözelim." O zaman gerçekten kemerinin bağlı olmadığını fark ettim. Öyleymiş gibi yaptı.

"Etrafıma alamadım ve dikkat çekmek istemedim." Çok genç ve masum görünüyor. Onun yaşındayken bebek sahibi olduğumu hayal bile edemiyorum.

Başımı salladım. "Sorun değil, endişelenme."

Hoparlörden statik bir ses geliyor, sonra uçuş görevlilerinden biri bağlanıyor ve uçakta doktor olup olmadığını soruyor. Her neredeyse, biri bir şey söylemiş olmalı çünkü şükürler olsun diyor ve telefonu kapatıyor.

"Sanırım bir doktor var. Harika bir haber." Polly'ye en rahatlatıcı gülümsememi veriyorum.

"Evet, harika bir haber. Bu şekilde aşağıda size bakan bir profesyoneliniz olacak." Gladys düşüncelerini dile getirdi. "Bunu herhangi bir erkeğin yapmasını istemezsin. Dışarıda sapıklar var, biliyorsun değil mi?"

Omzumun üzerinden Gladys'e bakıyorum. "Belki de bir kadın doktordur." Sonra Polly'ye dönüyorum. "Biraz bekleyin, her an burada olabilirler."

Başını sallıyor ama pek bir şey söylemiyor, sadece nefes alıyor. Sonra yaklaşmam için işaret veriyor.

"İyi misin?" Sessiz bir sesle sordum.

"Ya tuvalete gidersem?"

"Mecbur musun?"

Başını sallıyor, bana kızgın kızgın bakıyor. "İkindiğimde, ya... Lamaze sınıfımda, bunun yaygın olmayandan daha yaygın olduğunu söylediler..."

"Ne?" Sağlık dersimi hatırlamaya çalışıyorum ama etrafımda o kadar çok şey oluyor ki Bay Carmichael'ın dersinden bir muza prezervatif takma görüntüsü dışında bir şey hatırlayamıyorum. Yemin ederim, bir erkeği prezervatif takarken ilk kez gördüğümde aklıma gelen tek şey buydu. Gerçek bir ruh hali katili, size söyleyeyim.

"Ya altına sıçarsam?" Polly biraz fazla yüksek sesle söylüyor ve Gladys arkamdan gülüyor.

"Tatlım, doktorlar buna alışktır." Gladys, Polly'nin endişesini geçirir.

Polly, "Uçaktayım," diye sızlanıyor ve sanki yardım edebileceğim bir şey varmış gibi bana bakıyor. Bunların hiçbirisi üzerinde kontrolüm yok.

"Pilot, elinizde olan güncellemeleri istiyor." Uçuş görevlisi yaklaşıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Oh, şükürler olsun," diyorum, ama o yanımdan geçerken GI Joe arkasından beliriyor. "Sen doktor değilsin."

"Ben sıhhiyeciydim." Beni tamamen görmezden gelerek Polly'nin yanına eğildi. "Kasılmaların ne kadar aralıklarla oluyor?"

"Bilmiyorum. Yakınlar."

Bir süre ona bakıyor, belli ki düşünüyor.

"Tansiyonunu falan kontrol etmeniz gerekmiyor mu?"

Onu orada mı kontrol ediyorsun? Bir şey var mı? Herhangi bir şey?" Söylüyorum.

Bacaklarının arasına bakıyorum ve Polly bacaklarını sıkarak kapatıyor.

"Tatlım, o kesinlikle birçok kadının bacaklarının arasında bulunmuştur, utanma." Tanrım, Gladys kendine engel olamıyor.

"Angie'nin bana tıbbi kiti getirmesini bekliyorum," diyor bakışlarımla buluşarak.

Tabii ki uçuş görevlisinin adını biliyor. Muhtemelen numarası da vardır. Bu fikir beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum.

"Ne kadar nazik."

"Siz ikiniz lütfen iyi geçinir misiniz?" Gladys sorar. "Kız korkuyor ve bir bebeği olacak. Çocuğunu dünyaya getirirken etrafında iki kişinin didişmesine ihtiyacı yok."

Üzerinde sadece büyük siyah kalın harflerle ARMY yazan gri bir tişört olan GI Joe'ya bakıyorum ve kumaşın omuzları ve pazuları boyunca nasıl gerildiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Adam bir karyola tişörtünü mükemmel bir şekilde doldurabilir.

"Peki," diyorum.

Başını salladı. "Anlaştık. Pekâlâ Polly, nabzını ölçeceğim." Kolunu kaldırıyor, üzerinde o kadar çok alet var ki sanki bu uçağı uçurabilirmiş gibi görünen bir saat tutuyor. İki parmağını kızın bileğine yerleştiriyor ve kendi kendine sayarken saati inceliyor. Dudaklarının kıpırdaması çok sevimli ama konuşmuyor. "Tamam, güzel."

Angie tıbbi çantayı aceleyle getiriyor ve o da tansiyon aletini çıkarıp benim görebilmem için havaya kaldırıyor. Etrafımızdaki herkes onun dizlerinin üzerinden Polly'nin yanında çalışmasını izliyor. Manşonu koluna geçiriyor ve tansiyonunu ölçüyor.

Manşonu çıkarırken, "Kan basıncı harika, sadece nefesleri eşit ve sabit tutun. Şimdi, uyuşup uyuşmadığınızı görmem gerekiyor. Bunun rahatsız edici olduğunu biliyorum, özellikle de uçakta." Etrafına bakıp bölgeyi değerlendiriyor.

Muhtemelen ayakları üzerinde hızlı düşünebilen harika bir sol- dier olduğunu kendime isteksizce itiraf edebilirim.

"Siz ikiniz dışarı çıksanız, kolçakları kaldırsanız ve Polly üç k o l t u ğ a da uzansa nasıl olur?" Angie'ye bakar. "Bana bir çift kap

battaniyeler."

"Elbette." Kadın arkaya doğru koşuyor ve adam bana dönüyor.

"Koltukların üzerine bir çadır kurmayı düşünüyorum. Belki sen ona destek olmak için başının yanına çömelirsin. Diğer arkadaşın da arkamdan kimsenin onu görmemesini sağlayabilir."

"Gladys," diyor ve kendini ona tanıtıyor.

Başını sallıyor ve ona gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bahse girerim şimdi bir kurabiye almış olmayı diliyorsundur. Şeker acelesi." Onun omzuna bir tokat atar.

"Adrenalinin beni idare etmesi gerekecek." Başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor, dudakları kıpırdıyor ve bir an için onun nasıl bir pislik olduğunu düşündüğümü unutuyorum. "Buyurun, Çavuş."

Angie geldi ve ben hemen aslında anlaşmazlık içinde olduğumuzu hatırlattı.

Gladys, meraklı komşularımızın neler olup bittiğini iyi görebilmesi için arkasına bir battaniye tutarken, biz de battaniyeleri koltukların üzerine örterek çocukmuşuz gibi derme çatma bir kale yapmaya koyuluyoruz.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum. Çok aptalım," diyor Polly, gözyaşları yüzünden aşağı akarken. "Onu güvende bile tutamıyorum. New York'ta olmalıydım."

Elimi alnında gezdiriyorum. "Kes şunu, harika bir anne olacaksın. Evine, ailenin yanına dönmeye çalışıyordun ve bunda hiçbir sakınca yok."

Ben onu rahatlatmaya çalışırken ağlamaya devam ediyor.

"Polly, şimdi elbiseni kaldıracağım," diyor ve durup bana bakana kadar her adımını ona anlatıyor. Polly sadece küçük bir yastıkla desteklendiği için onun panik halini göremiyor. "Tamam. Bana bir saniye ver."

Ayağa kalkıyor ve ben de battaniyelerin arasından bakarak onun uçuş görevlilerinin durduğu arka tarafa doğru yürüdüğünü görüyorum.

Biri pilot olduğunu tahmin ettiğim kişiyle telefonda konuşuyor. Ne söylediğini bilmiyorum ama o konuşmasını bitirdikten sonra yüzlerinde korku ifadesi beliriyor.

Bize dönüyor ve tıbbi kitten bir eldiven seti daha giyiyor. "Polly, tamamen genişledin ve bebeğin başı taçlanıyor, bu yüzden ıkınacağız, tamam mı?" Sesi nazik ve sakindi.

Şu anda tam bir karmaşa içinde olurdum. Gözlerimi açtım ama o tepki vermedi. Sadece elindeki işe konsantre oluyor.

Polly'yi bunun gerçekten olduğuna ikna etmesi bir dakika sürüyor ve bir sonraki kasılma başladığında, "İkın, Polly. Bir... iki... üç..."

Kendini yukarı kaldırıyor ve ben de onunla birlikte sayarak onu tutmaya çalışıyorum. "Harika, biraz mola ver, ama bir sonraki kasılma başlar. Şimdi dediğimde olabildiğince sert ıkın." Polly başını sallar.

"Şimdi," diyor.

İtiyor.

"Daha sert, Polly, hadi."

Elinden geleni yapmadığını söyleyebilirim. "Onu dışarı çıkarmalısın, bu da her şeyini vermen gerektiği anlamına geliyor. Hadi ama. Başka hiçbir şey için endişelenme, sadece bebeğini düşün. Bu iş sende."

Gözlerindeki korku dolu bakış bana bir uçak dolusu insanın önünde altına sıçmaktan çok endişelendiğini söylüyor. Doğum yaparken bacaklarımın arasında muhteşem bir adam olsaydı ben de öyle olurdum.

"Unut gitsin. Önemli olan tek şey o bebek."

Polly başını sallar.

"Tamam, tekrar gidelim," dedi GI Joe. "Şimdi!"

"Bir... iki... üç." Onun için geri sayıyorum.

"Harika iş. Bana bir saniye verin, kafa dışarıda," diyor.

Ne yaptığını göremiyorum, ama aniden küçük olandan tiz bir çığlık geliyor.

"Neredeyse oldu. Bana iyi bir itme ver ve bunun işe yarayıp yaramadığını o." görelim.

Polly elinden geleni yapıyor, yüzü kıpkırmızı, ter damlaları göğsünde. Parmak eklemleri bembeyaz, ellerimdeki tüm dolaşımı durduruyor.

"İşte bu," diye onu cesaretlendiriyorum.

Birkaç dakika sonra, GI Joe ağlayan bebeği onun göğsüne koyar. "Tebrikler, kız oldu."

Polly onu tutuyor ve ben de Gladys "Sadece birazcık Polly, endişelenme" diyene kadar düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde onlara gülümsüyorum.

Beşinci Bölüm

TRE

T Uçak, Minneapolis'te bulunan en yakın havaalanına iner. "Al bakalım, Tre." Angie kirli giysilerimi beyaz bir çöp torbasına koyup bana uzattı. Eğer o kıyafetler benim olmasaydı, onları atardım.

"Teşekkürler."

"Tekrar çok özür dilerim." Polly, koridorlara zar zor sığan uçak tekerlekli sandalyesine bindiriliyor.

"Sadece kendin ve bebek için endişelen," diyorum ona.

"Seninle gelmem gerektiğini hissediyorum," diyor esmer kız - adının Tessa olduğunu öğrendim-.

"Hayır. Git erkeğini bul. Benim mutluluğum var, git seninkini bul." Polly bebeği sevgiyle tutar.

"Onunla gideceğim. Onu ailesine kavuşturana kadar." Gladys tekerlekli sandalyeyi iterek sağlık ekibinin arkasında yürüyor.

"Peki ya oğlun?" Tessa soruyor.

Kadınlar beni şaşırtıyor. İki saatten az bir süre birlikte oturdular ama sanki her hafta kitap kulübü için birbirlerini gören, uzun zamandır görüşmeyen en iyi arkadaşlarmış gibi davranıyorlar. İki erkek yan yana otursa, birbirlerinin tuttuğu spor takımını öğrenmekten başka bir şey yapamazlar.

"Bir kez olsun beni özleyebilir. Nasıl olduğumu merak eder. Noel'den önce oraya vardığım sürece her şey yolunda gidecek."

"Gladys, gerçekten, ben iyi olacağım," diyor Polly.

Genç anneyi izliyor ve onun için endişeleniyorum. Gözlerindeki bakış bana on sekiz yaşında orduya katıldıktan sonraki halimi hatırlatıyor. Temel eğitimden sonra sevk edilmek ve bildiğim her şeye çok yabancı bir dünyaya inmek. Büyük bir şoktu.

"Saçmalık. Oh." Bir kağıt parçası çıkardı. "Tessa canım, işte numaram. Geceleri kapatıyorum ama erken kalkıyorum." Kağıdı ona uzatır.

Polly uçaktan ayrılırken insanlar onu alkışlarken, "Ve seni Insta'da arkadaş olarak ekledim," diyor.

Başımı sallıyorum ama gözlerimin üzerimde olduğunu hissedince sağıma dönüyorum ve Tessa'nın ters ters baktığını görüyorum. Tabii ya. Ben söz konusu olduğumda cephaneliğinde başka bir ifade türü olduğunu sanmıyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Sen. Neden kafanı sallıyorsun?" "Sadece... kadınlar işte," diyorum omuz silkerek.

Başını aşına olmaya başladığım bir şekilde eğiyor. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede bunu çok gördüm. "Kadınlar mı? Birliğinizde hiç kadın asker yok muydu?"

"Bizde iki tane vardı."

"Onlar." Nefesinin altından homurdanıyor, "Erkekler çok sinir bozucu." Koridordan aşağıya doğru yürüyor.

"Yine de ülke çapında birini takip ediyorsunuz."

Bana doğru dönüyor ve sanırsınız ki O.K. Corral'da bir hesaplaşmadayız. Benden daha hızlı çizebileceğini mi sanıyor? Hayatta olmaz. Muhteşem mavi gözleri koyulaşırken göğsünün inip kalkmasını izliyorum, artık okyanusun derinlikleri gibi. Sonra geri dönüyor ve gidiyor.

Tanımadığım bir kadın "Dostum, senden gerçekten hoşlanmıyor," diyor ve uçaktan çıkmak için dışarı kayıyor.

Bu da beni meraklandırıyor, neden uçaktan çıkıyorlar? İnsanlar çantalarını alıp koltuğumun olduğu yere doğru ilerlerken etrafıma bakıyorum.

Birinci sınıfta yanımda oturan kadın beni görüyor ve kocaman gülümsüyor. "Hazır vaktimiz varken, neden sen ve ben lounge'a gitmiyoruz? Eminim bir şeyler içmek istersiniz."

"Özür dilerim. Polly ve bebek gittiğine göre uçağın tekrar kalkacağını düşünmüştüm."

Gülüyor ve kolumu pençeliyor, uzun sahte tırnakları derimi çiziyor. Kıyafetlerimi değiştirmek zorunda kaldığım için artık sivil kıyafetlerim var. "Oh, duymadın mı? Bir bebek dünyaya getirdiğin için o kadar övgü alıyordun, hiç şaşırmadım. Sanırım saat çok geç olduğu ve önümüzdeki on dakika içinde bölgeyi vurması beklenen bir kar ve rüzgar fırtınası olduğu için sabaha kadar beklememizi istiyorlar. Belki sen ve ben zaman geçirmek için bir otel odası bulabiliriz."

Bu kadar açık sözlü olmasına şaşırdığımı söyleyebilirim ama daha kötülerini de gördüm. Nedense asker olduğunuzu öğrendiklerinde gerçekçi olmayan beklentiler içine giriyorlar. Biz onlar için insan değiliz. Bizler baş tacı ettikleri kahramanlarız ve hatalarımızı, normal insanların sahip olduğu hataları gördüklerinde nedense şok oluyorlar.

"Ciddi misin sen? Günaydın mı?" Başım geriye doğru sallanıyor.

Her ne kadar memleketime dönmekte biraz tereddüt etsem de, eve gitmezsem annem çok üzülür.

"Korkarım öyle." Baş üstü bölmesine doğru uzanıyor ama çantasını alamıyormuş gibi yapıyor. "Yapabilir misin?"

Baş üstü dolabından el çantasını alıp ayaklarının dibine bırakıyorum.

"Çok güçlü," diye mırıldanıyor.

Bu uçaktan inmem gerekiyor ve Portland'a giderken onun yanında oturmamayı rica edeceğim. Teklifini kibarca reddediyorum ve biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğunu açıklıyorum.

Herkes uçaktan iniyor. Havaalanına girdiğimde ıssız olduğunu görüyorum. Kapıların çoğu karanlık, bayram müziği çalmıyor, restoranlar kapalı. Birkaç işçi yoğun bir tatil gününün ardından çöpleri topluyor.

Yolcuların çoğu oturacak yer buluyor. Bazı ebeveynler uyuyan çocuklarını oyalıyor. Birçoğu daha küçük olanları tutuyor ve bir o yana bir bu yana sallanıyor. Birkaç çift ise durumun stresinden kavgaya ederek kenara çekilmiş.

Uzakta bir kapıya oturdum ve gözlemledim. Eğer bir gün bir ailem olursa, ki bu yakın zamanda olmayacak, nasıl bir baba olurum? Uzaklara gitmeden önce eğlenceyi seven biri olduğumu düşünürdüm ama artık hiçbir şeyden heyecan duymuyorum.

"Bütün bu fangirller sana fazla mı gelmeye başladı?" Tessa yakınımnda bir yerden söylüyor ama onu göremiyorum.

Koltuğumda döndüm. Yeterince eminim, orada, kazana daha yakın, yerde, geriniyor. Kahretsin, çok esnek.

"İmza atmaktan elim ağrıyor. Biraz ara vermeliyim."

"Karpal tünel olabilir, dikkatli olsan iyi olur." Bacaklarını sonuna kadar açarak neredeyse iki büklüm oluyor ve göğüs kafesini germek için önce sola, sonra sağa doğru hareket ediyor.

"Burada olduğunu bilmiyordum."

Alnı kırışıyor. "Bilseydin buraya oturmazdın mı demek istiyorsun?"

"Hayır, ben sadece..."

"Sorun yok. Hislerimiz karşılıklı." Karnına doğru yuvarlanıyor ve ellerini geri çekip yavaşça ayağa kalkarken kıcını havaya kaldırarak vücudunu ikiye katlıyor.

Etkileyici ama bunu ona asla söylemem. "Uçaktan haber var mı?" diye sordum.

"Duyduğuma göre sabaha kadar buradaymışız. Burada muhtemelen bana değerinin üç katına mal olacak bir otel odası için herkesle ve annesiyle kavga edecek değilim."

"Yani, havaalanında mı uyuyorsun?"

Etrafına bakınıyor. "Hayır." Gözlerimiz buluşuyor ve o da kendi gözlerini deviriyor. "Şaka yapıyorum. Evet, havaalanı. Dışarıda, pistte bir iglo yapmayacaktım, her ne kadar yapmamı istesen de."

"Sana bedensel zarar vermeyi dilediğimi hatırladığımdan emin değilim."

"O zaman bu konuda yalnızım?" Gözlerini kırıştırıyor ve neredeyse gülmeme izin veriyorum ama kendimi tutuyorum.

Ayağa kalkıyorum ve çantamı omzuma atıyorum. Aileme mesaj atmak için cep telefonumu çıkardığımda telefonumun çekmediğini görüyorum. "Aileni aradın mı?"

"Eğer olsaydı yapardım." Egzersiz yapmaya devam ediyor.

Keşke sözlerimi geri alabilseydim. Hiç ailesi yok mu? "Sinyal yok." Telefonumu kaldırıyorum.

"Annem FBI'ı gönderecek mi? Alarm: Kayıp asker. En son ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçan bir uçakta bebek doğuran bir kahraman olarak görüldü." Bir muhabirin sesini taklit ediyor.

"Ailem olduğunu nereden biliyorsun?"

Gerinmeyi bırakıyor ve bacaklarının arasından bana bakıyor. Kıçına bakmamak için lanet olası bir azizin iradesine sahibim. "Öyle bir tipe benziyorsun."

"Hakkımda hiçbir şey bilmediğin halde benim hakkımda çok fazla fikre sahipsin." Gitmek üzere ondan uzaklaşıyorum. Birinci sınıf koltuk arkadaşımınla karşılaşma düşüncesi öncelik listemde üst sıralarda değil.

"Ne diyebilirim ki? Türünün ilk rneği değilsin." Bir sandalyeye oturuyor ve dizlerini yukarı kaldırıp kollarını dizlerine doluyor.

"Medyumun benim hakkımda ne dedi? Bir dangalağa giderken devasa yakışıklı bir adamla tanışacağını mı?"

"Yıkıcı derecede yakışıklı mı?" Mkemmek kemerli kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor. "Onun bir pislik olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Omzumu silkiyorum. "Sanırım yle." "Peki bu neden olabilir?"

"Söylediklerimi unut. Ben gidiyorum." Bugün kendimi daha fazla dramının içine sokmadan uzaklaşıyorum.

Onun bir pislik olduğunu biliyorum çünkü kızın elinden kayıp gitmesine izin verdi. Elindekinin ne kadar iyi olduğunu bilmiyordu. Umurumda olduğundan değil, bir ilişki istemiyorum, ama bir ilişki arıyor olsaydım, Tessa aradığım türden bir kadın olurdu. Gözlerinde ateş olan ve aldığı kadar iyi veren kadınları severim.

Onu terk ettiğimde, sonunda tekrar normal nefes alabiliyorum. Beni deli ediyor. Ne yazık ki, ıldırmaktan hoşlanıyorum. Şakalaşmayı seviyorum. Kahretsin, şakadan zevk alıyorum. Ama tatil için eve gidiyorum, başka bir adam için ülkenin öbür ucuna giden bir kadını almaya değil.

Tuvalete gittim ve üzerimdeki pisliği elimden geldiğince temizledim. İlk baştta fark etmedim bile, uçakta bebek doğurmaktan çok korkuyordum. Milyonlarca şey ters gidebilirdi ama her zamanki gibi adrenalin tüm bu korkuları bastırdı. Sadece görevi tamamlamayı düşündüm.

Banyodan çıkarken aileden pek çok kişinin gittiğini fark ediyorum - otele gitmişler mi, gitmemişler mi, bilmiyorum. Panodaki bilgilerde uçağın sabah yedide kalkacağı yazıyor.

Onlara ulaşamadığım için ailemin bir şekilde güncellemeyi alacağını varsayıyorum.

Yastık ve battaniyelerle dolu bir çöp kutusu var. Dört yaşında bir çocuk ya da bir asker değilseniz çok rahat görünmüyor. Bir yastık ve battaniye alıp yere oturuyorum, duvara yaslanıyorum. Daha kötü koşullarda uyuduğum olmuştu, o yüzden bu çok da kötü olmamalı.

Tessa'nın bulunduğu bölgeden gelen büyük bir çığlık duyduğumda göz kapaklarım yavaşça iniyor. Yerimden fırlayıp o yöne doğru kaçıyorum ve yanımdan geçen insanlara onu yakaladığımı, yerlerinden kıpırdamamalarını söylüyorum.

Ona ulaştığımda bir sandalyenin üzerine çıkmış, saçlarını kulaklarının arkasına toplamış ve etrafındaki yerleri karıştırıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bir şey yok. Ben iyiyim."

Bir nefes üflüyorum. "Bana ne kadar çabuk söylersen, birbirimizden o kadar çabuk uzaklaşabiliriz."

Bana baktı. "Bir hamamböceği geçti."

"Sen New Yorklu değil misin?"

Milyon yıl geçse de bu kadının bir hamamböceğinden korkacağı aklıma gelmezdi.

"Sence New York'un her yerinde hamamböceği mi var?"

"Hayır. Ama bu gördüğün ilk böcek olamaz." Etrafta dolaşıp söz konusu böceği arıyorum.

"Tabii ki hayır, ama ayaklarımın üzerinde koşuşturan ilk kişi bu." Kızgın lavla oynayan bir çocuk gibi bir koltuktan diğerine atlıyor.

"Muhtemelen çoktan gitmiştir."

"Bunu bilemezsin." Zıplamaya devam ediyor, zeminin her santimini inceliyor.

"Güven bana, onlar senden, senin onlardan korktuğundan daha çok korkuyorlar."

Ellerini yumruk yapıyor ve yüzü kızarıyor. "Neden herkes bunu söylüyor? Bu tam bir saçmalık! Eğer bu doğru olsaydı, onları asla göremezdiniz bile çünkü saklı kalırlardı."

Omuz silkiyorum. Onun mantığına karşı çıkamam. "O zaman yattığın yeri değiştir."

Etrafına bakıyor ve dudakları kaşlarını çatmaya devam ediyor, bu da bana yapmamam gereken bir şey yaptıracak.

"İşte," diyorum ve ona derme çatma bir yatak yapmak için bir grup mobilyayı bir araya getiriyorum.

"Hamamböcekleri zıplayabilir." Tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor. "Size veremeyeceğim bir çözüm arıyorsunuz."

"Biliyorum." Orada öylece duruyor, bakışları sürekli yerde geziniyor. "Sadece uyumayacağım."

Gözlerimi devirip ona yerinde kalmasını söyledim, sonra eşyalarımı alıp yanına gittim. "İşte, seninle uyuyacağım. Şimdi daha mı iyi oldu?"

"Böceği öldürebilirim. Sadece onu bulmam gerek."

"Bir daha asla göremeyebilirsin." Koltuk sıralarından birine oturdum, ayaklarımı diğer tarafa uzattım ve yastığımı boynumun kıvrımına koydum.

"Öylece uyuyabiliyor musun?" Bana benzer şekilde oturuyor ama tam tersi.

"Burası Four Seasons gibi."

Biraz hareket ettiğini duyuyorum ama gözlerimi açmıyorum.

Sonunda uyku gelmeli çünkü ertesi sabah uyandığımda havaalanında yine hayat vardı, ama görünüşe göre çoğunlukla havayolu çalışanlarıyla tartışan kızgın insanlar. Bu iyiye işaret değil.

Ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım. "Vay anasını."
Etrafta çok fazla kar var.

Çantamı toplayıp diğerlerinin olduğu yere gidiyorum ama
uçuşumuzdan tanıdığım bir adam önce beni durduruyor.

"Hey, kiralık araba istiyorsan oraya gitsen iyi olur. Tükenmek
üzere olduklarını duydum" diyor.

"Kiralık araba mı?"

Başını sallıyor. "Havaalanı kapandı. Biz uyurken büyük bir fırtına
çıktı." Elinde doldurulmuş bir fil tutuyor. "Geri dönüp bunu almak
zorunda kaldık ama yolun geri kalanını arabayla gideceğiz çünkü karım
sürekli hareket etmek zorunda olan insanlardan biri. Ama şaka
yapmıyorum, sıra çok uzundu. Keşke ben de senin ve onun gibi her
yerde uyuyabilseydim."

Parmağının gösterdiği yönü takip ediyorum ve Tessa'nın top gibi
kıvrıldığını, sanki dün gece üşümüş gibi battaniyeye sarıldığını
görüyorum.

"Teşekkürler. İyi yolculuklar," diyorum ona.

Hay sikeyim. Bilet panolarına bakıyorum ve her şeyin iptal
edildiğini görüyorum.

Bilet görevlisi, muhtemelen sıradaki herkese aynı şeyi
tekrarlamaktan yorulmuş bir şekilde dahili telefona geçer. "Portland'a
1365 sefer sayılı uçuşla gidecek yolcularımız, üzgünüm ama havaalanı
şiddetli rüzgar ve pistin buzunun çözülememesi nedeniyle kapalıdır.
Dün gece gelmesi gereken uçakların çoğu bunu yapamadı. Uçuşların ne
zaman yeniden planlanacağını söyleyecek kristal bir kürem yok ama
hepiniz beklemeye geçeceksiniz. Bu da günlerce bekleyebileceğiniz
anlamına geliyor. Bölgede henüz kalacak yer ayarlamadıysanız, bunu
şimdi yapmanızı tavsiye ederim."

İniltiler tüm alanda yankılanıyor. Çiftler birbirlerine bakıyor,
kendileri için en iyi seçeneğe karar veriyorlar. Belki de bu eve
dönmek için bir işarettir. Kendime biraz daha zaman vermeliyim.

Aile. Hayal kırıklıklarına hazırlanmak için daha fazla zaman. Bir havaalanında günlerce Noel müziği dinleyerek ve boktan yemekler yiyerek takılmak istemediğimden eminim.

Çantamı aldım, Tessa'ya bir göz attım ve uzaklaştım. O iyi olacak. Kesinlikle kendi başının çaresine bakabilir. Bana ihtiyacı yok, hatta muhtemelen ona göz kulak olmaya çalıştığım için bana kızacaktır. Ayrıca, eğer sınırlı araba varsa, bir tane almalıyım.

Altıncı Bölüm

TESSA

Tirinin omzuma dokunduğunu hissederek uyanıyorum ve bir havayolu bilet acentesinin gözlerinin içine bakıyorum. Mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "İyi sabahlar-

ing. Sadece tüm uçuşların iptal edildiğini bilmenizi istedim, bu yüzden ne yapacağınıza karar vermelisiniz."

Üzerimdeki battaniyeyi yana atıp ayaklarımı yere koyuyorum ve tamamen boş olan terminale bakıyorum. Pencerelelerin dışı, uğuldayan rüzgârın savurduğu kar yüzünden bembeyaz. "İptal mi edildi?"

Başını sallıyor ve bugün pek çok kez yapmak zorunda kaldığından emin olduğum en sempatik ifadesini takınıyor. "Korkarım öyle. Büyük bir fırtına çıktı. Şiddetli rüzgârlar. Kimse bu kadar kötü olacağını tahmin etmemişti. Tahminime göre havaalanı en azından bugün kapalı olacak. İşler tekrar açıldığında, beklemede olacaksınız, bu yüzden kalırsanız, şansınızı denemiş olursunuz. Şimdi, bir otele yerleşebilir ve hava hattını arayabilirsiniz, ancak duyduğum kadarıyla, bir süre beklemede kalacaksınız ve havaalanı yeniden açılmadan önce uçuşları yeniden rezerve edemezler."

"Oh." Panik başlıyor ama onu bastırıyorum. "Peki, ne yapmalıyım?" Tekrar etrafıma bakıyorum. "Herkes nereye gitti?"

"Bazıları otellere gitti, ancak çoğu araba kiralayan masalara gitti, araba kullanırlarsa oraya daha hızlı ulaşabileceklerini düşündüler. Bunu söylememe gerek yok."

Bu havaalanı açıldığında ne kadar çılgın olacağını biliyorsun." Yüzünü buruşturuyor ve başını geriye atıyor. "Benim için küçük bir dua eder misin?"

Gülümsüyorum ama sonra fark ediyorum ki yukarıda kimse yoksa hepsi aşağıdadır. "Teşekkürler." Eşyalarımı toplayıp ona beyaz çarşaf ve yastığı uzatıyorum ama beni elinin tersiyle itiyor.

"Hepsi senin."

"Teşekkürler." Onları el çantama yerleştirdim ve bavulu terminalin aşağısına götürdüm.

"UGGHHH," diye inliyorum kendi kendime.

Yürüyen merdivenlerden bagaj alım ve kiralık araç bölümüne inerken, buranın daha kaotik olduğunu görüyorum. İnsanlar koşuşturuyor, çantaları ve ne zaman teslim alacakları hakkında tartışıyorlar. Garip olan şey, kiralık araba yerleri için hiç sıra olmaması. Ben de önce arabamı sonra çantamı alırım diye düşündüm.

Ama araba kiralama yerlerinin önünden geçerken midem bulanıyor. Hepsinde tükendiğini belirten el yazısıyla yazılmış tabelalar var.

Panik tekrar içimde uyanıyor, kalbim güm güm atıyor ve içim salata çevirme makinesi gibi çalkalanıyor. Ya araba bulamazsam? Neyse ki Andrew biletimin parasını ödedi ama bu yolculuk için çok fazla para harcamayı planlamamıştım. Hayalimdeki işi, sahip olduğum her kuruşu yatırdıktan sonra sadece iki hafta önce kapattım. Büyük amcamdan küçük bir mirasım var ama çok değil.

Tezgâhın arkasında hâlâ bir kişinin olduğu ve bir müşteriye yardım ettiği masaya doğru koşuyorum. Bir saniyeden daha uzun bir süre önüme bakana ve önümdeki adamın GI Joe olduğunu fark edene kadar kaotik sahneyi izleyerek bekliyorum. Üniforması olmadan onu arkadan tanıyamamıştım.

Araba kiralama görevlisi yazıyor ve onun yanından geçip doğrudan bana bakıyor. "Hanımefendi, üzgünüm ama bu benim son arabam. Diğer masalardan birine geçebilmeniz için size haber vermek istedim."

Dönüp boş araba kiralama yerlerinin olduğu uzun sıraya bakıyorum. "Son açık olan sensin."

Görüşümü takip ediyor ve dudaklarını büzerek bana en sempatik bakışını atıyor. "Özür dilerim. Ama bu benim sonuncum."

GI Joe tam da gözlerimde yaşlar biriktiği anda arkasını dönmeye karar veriyor. "Hey, Uyuyan Güzel. Rüyanda ağzına hamamböceği girdiğini görmedin, değil mi?"

Gözlerimdeki yaşlar sanki hiç orada olmamışlar gibi geri çekiliyor. "Hayır, çünkü şu anda bacağına tırmanıyor."

Tezgâhın arkasındaki kadın bile parmak uçlarında yükseliyor ve korkusuz askerimiz zıplayıp kot pantolonunu sallarken onu izliyor. Kıkırdıyorum ve kadının kafasını bilgisayara gömerken kahkahasını bastırmaya çalıştığını yakalıyorum.

"Sadece ehliyetinize ve kredi kartınıza ihtiyacım var," diyor ona.

Kimliğini ve kredi kartını çıkarıp tezgâhın üzerine koyar.

"Ya iki katını ödersem?" Kendimi şaşırtarak soruyorum, onun yanındaki tezgâha doğru adım atıyorum. Bir adam geceyi havaalanında geçirdikten sonra nasıl bu kadar güzel kokabilir?

"Oh hayır. Bunu yapamam," diyor.

Bana döndü. "Artık geri çekilebilirsin."

"Aman Tanrım," diyor, ehliyetine ve tezgâhın üzerinde bıraktığı kredi kartına bakarak.

Umut içimde canlanıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, belli ki bir sorun olduğunu düşünmüyor. Sanki ehliyet fotoğrafı çok güzel olduğu için aman tanrım diyor, bakmadan duramıyor. Evet, doğru.

Bakışları ehliyetten ona doğru kayıyor ve insanları memnun etmeyi seven biri olduğu belli çünkü bunu ona söylemek için kendisiyle savaşıyor. "Süresi dolmuş." Sanki bunu söylemek için tüm iradesini kullanmış gibi dudağını ısırtıyor.

"Hayır, değil."

Kadın uzatır ve adam alır, karıştırır. Omuzları düştüğünde, o küçük umut kıvılcımı aleve dönüşür.

"Ehliyetim var!" Elimi kaldırıyorum ve almak için çantamı açıyorum. "Ben ülke dışındayken süresi dolmuş olmalı. Peki ya Askeri ehliyetim mi? ABD Hükümeti Humvee'leri kullanmam için bana güveniyor. Çok pahalılar, elbette arabanızı kullanabilirim."

"Geçerli bir ehliyetim olmadan bir araba bırakamam," diyor üzüntüyle.

Çantamı karıştırmaya devam ediyorum, onunla ne yapmış olabileceğimi merak ediyorum. Ben ne kadar yavaş bulursam, onu ikna etmek için o kadar çok zamanı olacak.

"Kendininkini bile bulamıyor. Ne kadar dağınık olduğuna bak. Ve sen sırf kendininkinin son kullanma tarihi iki ay önce dolmadı diye ona güvenecek misin?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, kırgınım, ama cidden, ehliyetim nerede? "Öncelikle, ben New York'ta yaşıyorum, tamam mı? Günlük olarak buna ihtiyacım yok." Sonra sert bir dikdörtgen kart hissediyorum ve sanki Bingo kazanmışım gibi havaya kaldırıyorum. "İşte burada!"

Masaya vuruyorum ve ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum.

Eline alıyor ve inceliyor. "Benim de bir kredi kartına ihtiyacım olacak."

GI Joe'yu yoldan çekerek yaklaşıyorum ve duyamadığım bir şeyler homurdanıyor.

"Bu onun sadece yirmi dakikasını alır." Ellerini ceplerine sokuyor.

"İşte burada yanıyorsun çünkü ben kredi kartımı çok daha sık kullanıyorum." Çantamdan çıkarıp havaya kaldırıyorum. "Gördün mü? Artık gidebilirsin çünkü son araba benim."

Kartı tezgâhın üzerine koyuyorum ve kredi kartını tezgâhın kenarından ona doğru kaydırıyorum, başka bir şey okuyamıyorum

Abner onun ilk adı. Zavallı adam. İyi ki seksi. Bu onun için iyi.

Nedense çantasını alıp gitmiyor. Arkamı döndüm ve evrakları doldurmaya başladım.

"Neden birlikte seyahat etmiyorsunuz? Benzini ya da başka bir şeyi paylaşabilirsiniz" diyor ve bilgilerimi bilgisayara giriyor.

"Hayır," diyoruz hep bir ağızdan.

Tıpkı daha önce yaptığı gibi yine "Ah canım," diyor ve elimdeki kalem hareketsiz kalıyor.

"Ne oldu?" GI Joe sorunun ne olduğunu görmek için parmak uçlarında yükseliyor, ama ben parmak uçlarımda yükselerek onun görüşünü engellemeye çalışıyorum.

Bir süre bana baktı. "Kredi kartınız reddedildi."

Midem bulanıyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Ve sonra medyum görmeye gitmeden önce o tasarımcı elbisesine para harcadığımı hatırlıyorum. Son "kendim için üzülüğüm" alışveriş gezim. Kahretsin.

"Bende bir tane daha var!" Parmağımı kaldırıyorum ve çantamı tekrar karıştırıyorum.

İkisi de bir nefes üfler.

"Arabanın parasını ben ödeyebilirim, o ödeyemez. Bu daha önemli değil mi? Hız sınırına uyacağıma ve sorumlu bir şekilde süreceğime yemin ederim. Bana güvenebilirsin." Onu ikna etmeye çalışmaya devam ediyor ve kızın bocalayıp durması sanki kabul edecekmiş gibi hissetmeme neden oluyor.

"Al bakalım." Çantamdan büyük amcamın cüzdanını çıkardım ve kredi kartını tezgâhın üzerine koydum.

GI Joe alnında kırıışıklarla aşağıya bakar. "Erkek arkadaşının kartını kullanmaya çalışıyor. O cüzdanı çalmadığını nereden biliyorsun?"

"Ben çalmadım. O benim ölü amcamın."

Kart kadının elinden kayar ve yere düşer. "Hanımefendi, kullanma yetkiniz olmayan bir kartı kullanamam."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Fark etmezdi, bunun için teşekkürler."

Bana sıırttı. "Bir şey değil."

Tam o sırada arkamızdan bir adam geliyor. "Bana başka bir arabanız olduğunu söyleyin," diyor yüz hatlarını kaplayan çaresizlikle.

"Şey..." Kadın aramıza bakıyor.

"Hayır, sadece bir tane kaldı ve o da benim" diyorum.

Bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı ki yanıma yaklaştı ve GI Joe ile bana baktı. "Üç katını öderim."

"Hayır, öyle olmuyor," diyorum.

"Seninle konuşmuyorum," diyor kaşlarını çatarak.

Bir iş adamı olduğu belli. Üç parçalı takım elbise, dün gece nerede uyuduysa ya da uyumadıysa biraz kırıışmış. Saçları biraz dağınık ama sinekkaydı tıraş olmuş, ki bu hiç mantıklı değil. Siyah bir Amex kartı çıkarıp hepimizin önünde gösterdi. "Lütfen, eve gitmem gerek."

"Geri kalanımız da öyle," diyor GI Joe.

Kadın bize bakıyor ve kartlarımızı geri veriyor. "Başka seçeneğim yok. Eğer ehliyetinizle birlikte seyahat etmiyorsanız" - önce bana sonra ona döndü - "ve kredi kartınızla, o zaman arabayı bu beyefendiye vermek zorundayım."

Bunun sadece gerçekleşmeyi bekleyen bir bok gösterisi olduğunu bilerek, GI Joe'ya kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

Topukları üzerinde geri sallanıyor. "Ne? Birbirimizi öldüreceğiz."

"Başka seçeneğimiz yok." Ona ihtiyacım olduğu gerçeğinden kesinlikle nefret ediyorum.

Hali hazırda kadınla tatlı tatlı konuşmaya çalışan adama bakar.

"Bu bizim. Parasını ben ödeyeceğim." Asker kredi kartını ona uzatır.

"Umarım kabul edilir,"
diyorum. "Geçecek."

Ve öyle. Ehliyetim dosyada olduğu için anahtarları bana uzatıyor. "İkinize de iyi yolculuklar. Umarım sizi haberlerde görmem." Tatlı tatlı gülümsüyor, ben de anahtarları elinden kapıyorum.

Atlıkarıncadan çantalarımızı aldık ve bize verdiği araba park yerine doğru ilerledik.

Tezgâhtaki adam bizi takip ediyor. "Üzerimde yaklaşık üç bin dolar var. Eğer arabayı bana vererseniz hepsini size veririm."

Durup GI Joe'ya baktım. Üç bin kulağa hoş geliyor. Aramızda on beş bin var.

Ama ikimiz de taviz vermeyince, işadımı daha da ısrarcı oldu. "Eve gitmek için ne yaparsanız yapın kullanmanız için size kredi kartımı ve üç bin doları vermeme ne dersiniz? Üzerimde sadece bu var."

Şakakları terliyor. Çaresizlik neredeyse gözeneklerinden sızıyor.

"Tatildeyiz tabii, ama eve dönmek için neden bu kadar çaresizsin?"
GI Joe ona sorar.

Bir nefes verir ve elini saçlarında gezdirir. "Karım beni öldürecek. Burada olduğumu bile bilmiyor. Los Angeles'ta olduğumu, San Francisco'ya ailemizin yanına dönmeden önce bir gece geçireceğimi sanıyordu."

"Ama sen..." Bir kaşımı kaldırıyorum.

Bir an beni inceliyor ama sonra GI Joe'ya dönerek sesini alçaltıyor: "Başka bir kadınla."

"Evet, yapamam," diyorum ve arkamı dönüyorum. "Lütfen," diye yalvarıyor arkamdan.

GI Joe aramızda duruyor, ben de sürgülü kapılarda durup ona "Kiminlesin?" diye soruyorum.

"Sen. Kesinlikle sen." GI Joe beni dışarıdaki mekiğe kadar takip etti.

Etrafı kırbaçlayan kara ve dondurucu soğuklara karşı kendimizi korumalıyız. Bu yolculuk çocuk oyuncağı olmayacak.

Mekikte oturdum. "Erkekler neden bu kadar pislik?" Başımı sallıyorum, ondan çok kendimle konuşuyorum.

"Hepimiz pislik değiliz." Benden biraz aşağıda bir yere oturdu.

"Onun tarafını tutmak üzereydin, onu kurtaracaktın."

Gülerek gülüyor. "Hayır, değildim."

"O zaman neden orada öyle duruyorsun?" Başını sallıyor. "Sebebi yok."

"Çünkü o adam için üzüldün. Hepiniz birbirinize bağlısınız. Bu acınası bir durum."

Hiçbir şey söylemiyor ve servis bizi neredeyse kibrit kutusu büyüklüğündeki arabaya bırakıyor. Bavullarımız bagaja sığarsa şanslıyız.

Servis şoförüne teşekkür ettikten sonra arabayı açtım ve şoför mahalline gitmeden önce bavulumu içine koydum.

"Araba mı kullanacaksın?" diye soruyor.

"Yasal ehliyeti olan benim."

"Evet, ama hava durumu. Daha önce karda araba kullandın mı?" "Cinsiyetçi bir domuz olmayı bırak ve yolcu koltuğuna geç."

Arabaya sürünerek girdim ve adamım, çok küçüktü. Sanki kaslı kolu benim küçük koluma dokunuyor. Tüm küçük iç mekan hemen onun erkeksi kokusuyla doluyor. Bu orduda olan bir şey mi? Düşmanı baştan çıkarmak için onlara feromon mu sıkıyorlar?

"Portland'a kaç saat var?" "Portland'a kaç saat var?" diye soruyorum, bir adamla bu kadar yakın olmanın üstesinden nasıl gelebileceğimi merak ederek.

Bazı parçalar beni çıldırtıyor ve vücuduna atlamak istememe neden oluyor. "Yaklaşık yirmi yedi saat."

Gözlerim açıldı. Kahretsin. Hangimiz bunu enine boyuna düşünmedi? "Gece boyunca sürüp yarın orada olabiliriz."

Yol durumuna göre sabah. Ama benim sürmeme izin vermelisin."

"Göreceğiz bakalım. Sıkı dur Rambo, sürücü koltuğunda başka biri var."

Şimdi."

Arabayı çalıştırıyorum ve sanki bir hamsterın tekerleğın üzerinde koşması gerekiyormuş gibi ses çıkarıyor.

Carter, buna değsen iyi olur.

Yedinci Bölüm

TRE

M Gözlerimi açtığımda radyoda "Olağanüstü Mutlu Noeller" çalıyordu. Geçitte olduğumu hatırlamadan önce çevreme bakmam bir anımı alıyor-

Dünyanın en küçük arabasının arka koltuğunda, direksiyonun arkasında benden nefret eden bir kadın. Gözlerimi ovuşturup Tessa'ya bakıyorum.

Koltuğunda dans ediyor, şarkı söylüyor ve parmaklarıyla direksiyona vurarak tempo tutuyor. Havalandırmadan yüzümüze vuran sıcaktan yanakları pembeleşmiş.

Buzlu camlardan dışarı, yolun kenarlarındaki kar yığınlarını kırbaçlayarak görebildiğim kadar uzanan sonsuz kara bakıyorum. Karın kayganlaştırdığı yollarda rahatça ilerlemesi bazılarını rahatlatabilir ama ben bunu, yollarda gerektiği kadar dikkatli ilerlemediğinin bir işareti olarak görüyorum.

"Neredeyiz biz?" Boynumu kırıp elimi ısıtıcının kumandasına götürüyorum.

Şaplak.

Tessa'nın tokat attığı elimi geri çekiyorum ve ona bakıyorum.

"Sürücünün rahat etmesi önemli ve ben üşüyorum." Tanrıya şükür, yola geri dönmeden önce bana pek de tatlı olmayan bir şekilde gülümsüyor.

"Ateşli koşuyorum."

Bana baktı ve omuz silkti. "Sürücü kuralları geçerlidir."

"Tamam, kenara çek, ben sürerim." Tekrar uzanıp kaloriferi kısıyorum, ama sırf zor olsun diye hemen bir derece daha açıyor. Neden şaşırdığımı bilmiyorum.

"Endişelenme, çünkü birazdan duracağız." Arsız sırtışı, muhtemelen hoşlanmayacağım bir şeyin peşinde olduğunu söylüyor.

"Benzin için mi?" Bakıyorum ama hâlâ yarım depodan biraz daha az benzinimiz var.

"Hayır."

"Yemek mi? Ben yiyebilirim." Midem aynı fikirdeymiş gibi gurulduyor. "Hayır." Kelimedeki 'p'yi patlatıyor.

"Bana ipucu verir misin?" Telefonunda GPS'i devre dışı bırakan haritayı gösteriyorum. "Çünkü görünüşe göre şuradaki yolda olmamız gerekiyordu ama şimdi bu yoldayız." Parmağım, üzerinde olmamız gerekenden uzaklaşan bir çizginin üzerinde.

"Otoyolun kenarında bir tabela vardı ve içimden bir ses gidip kontrol etmemi söyledi, ben de otoyoldan çıktım."

Sabır için derin bir nefes çekiyorum. "Ve bana danışmayı düşünmedin mi?"

İçgüdüleri öyle söyledi diye bizi rotamızdan bilmem kaç mil saptıracağına inanamıyorum. Kızmak yerine kendimi dizginlemeye çalışıyorum çünkü geçerli ehliyeti var, bu da ona ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

"Uyuyordun. Bu arada, horluyorsun." Müzikle sağa sola sallanıyor.

Yüzüm allak bullak oldu. "Ben horlamam." "Tamam," diyor şarkılı bir sesle.

"Horlasaydım ekibimin bana söyleyeceğinden eminim. Böyle şeyleri birbirimizden saklamayız. Bu konuda beni sıkıştırırlardı."

Omuz silkiyor. "Tamam o zaman. Sanırım arabada bir köpek var." Arkamıza bakıyor ve kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Şaka yapmıyorum. Ben horlamam."

"Tamam." Sinyalini yakar ve ışıktaki durur.

"Ee, nereye gidiyoruz?" Milyonuncu kez sormuş gibi hissediyorum. Onunla seyahat ederken ertesi günü nasıl atlatacağım? Deliliği sevdiğimi söylemiş miydim? Umarım ben sürmeye başlayınca uyuyakalır.

"Dünyanın En Büyük Zencefilli Kurabiye Evi!" Sanki ben de onun kadar heyecanlanmalıymışım gibi beklenti dolu bir bakışla bana dönüyor.

"Dolambaçlı yol bunun için mi?" Ben deadpan.

"Otoyolda bununla dalga geçen bir sürü tabela vardı. İnşa etmek için ne kadar şeker kullandıkları gibi. Boyu 22 metre, buna inanabiliyor musun?"

"Hayatım tamamlandı. Bunu göremeden ölürsem hayal bile edemem." Alnımı soğuk cama dayıyorum.

"Peki, alaycı ol." Sesimdeki gerginliği açıkça duyuyor. "Heyecanımı azaltamayacaksın."

"Ben arabada kalacağım."

"O zaman üşüyeceksin."

"Anahtarları bana bırakmayacak mısınız?" Bir saniye düşündükten sonra neden bırakmadığını anladım.

"Dışarı çıkınca da gitmiş mi oluyorsun? Muhtemelen düşündüğünüz kadar saf değilim."

"Saf olduğunuzu düşünmüyorum. Bence organizasyon ve plan eksikliğinin var. Mesela doğrudan Portland'a gidiyoruz ama arabada birkaç saat kalmadan büyük boy bir cin-gerbread evi görmek için rotamızdan sapıyoruz."

Zencefilli kurabiye evinin tabelası görüldüğünde sinyalini yakar.

Kar ve buzla kaplı çakıllı bir araba yolundan aşağı inerken, "Birinin zamanını boşa harcamak ne demek," diye mırıldanıyorum.

Arabayı kapatıyor ve elinde anahtarlarla oturuyor, çenesi açık, bana bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Siz kim oluyorsunuz da birinin zamanını nasıl geçirmesi gerektiğini yargılıyorsunuz? Etrafına bir bak. Her türden insan bunu görmek için burada. Geleneksel yolu değil, kahkaha ve doğallıkla dolu bir yolu izlemeye, her zaman sahip olacakları anılar yaratmaya karar verdiler. Biraz yaşa, GI Joe. Eminim sen bile bunu hak ediyorsundur."

Arabadan iniyor ve sürmek için çıkardığı montunu giyiyor. Kızmak istiyorum, yola devam etmemizi talep ediyorum. Böyle giderse Noel'den önce eve varamayacağım - ki bu da bana aileme mesaj atmam gerektiğini hatırlatıyor.

Arabadan iniyorum ve onu arabanın tavanına yatırıyorum, Noel şarkıları mırıldanmaya devam ederken gözleri beklentiyle parlıyor. İçimde bunu ondan alacak güç yok.

"Tamam, ama en fazla bir saat." Saatimi kaldırıyorum ve zamanlayıcıyı ayarlıyorum. "10-4." Beni selamlıyor.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıp onu merdivenlerden yukarı doğru takip ediyorum. Belki ben buradayken biri gözüme baston şeker sokabilir.

Dava açılmayı bekleyen ahşap merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

"Adım Tre bu arada," diye teklif ediyorum, resmi tanışma faslını değiştirmediğimizi fark ederek.

"Tre?"

"Evet."

"Huh, Abner olduğunu sanıyordum." Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Lanet olsun. "Abner bir aile ismi. Ben üçüncüyüm, o yüzden bana Tre derler."

"Sana Abner denmesini istemediğin için mi? Ab diyebilirdin? Ya da Ab-man, Ab-dawg, Ab-ster? Şaşırtıcı derecede çok seçenek var." Dev zencefilli evi görmek için bilet almamız gereken yerde duruyor, çünkü tabii ki bedava değil. "Buraya gelmek istemediğin için biletini ben ödeyeceğim, bu sadece bir bağış." Bağışların sezon boyunca bakım işlerine yardımcı olduğunu yazan yeri işaret ediyor.

Büyük amcasının cüzdanını çıkarıp bir onluk alarak ikimizin de parasını öderken itiraz etmiyorum.

"Ben Tessa," diyor elini uzatarak.

"Biliyorum. Gladys ve Polly'nin sana böyle seslendiğini duydum."

"Güzel, o zaman GI Joe ve prenses yok." Parmağını kaldırır. "Size Abner dememe izin verin, efendim," diyor sahte bir selamla.

"İzin reddedildi."

"Bil diye söylüyorum" -yakına eğildi, şu anda iki günlük olması gereken ama yine de sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden olan hafif duman kokusu üzerimde dolaşıyor- "Ben 'izin istemek yerine af dileyen' bir kıyım. Sadece nazik olmaya çalışıyordum." Zencefilli kurabiye eve bakmak için yürüdü gitti.

Rüzgâr dışarıdaki karı savuruyor ama sanırım şu anda hava kar yağmayacak kadar soğuk. Neyse ki etrafta küçük ısıtıcılar var. Ev yapımı kurabiyeler, çörekler ve sıcak çikolata satan stantların yanı sıra dünyanın en büyük zencefilli evini ziyaret ettiğiniz için övünebileceğiniz süs eşyaları ve tabelaların bulunduğu bir biblo dükkânı da var.

Tessa'ya asla itiraf etmeyeceğim ama ev biraz havalı. Zencefilli kurabiye ve renkli şekerlemelerden yapılmış abartılı cephelerle tamamen döşenmiş birden fazla odası var.

Annem buraya bayılırdı. Tessa'ya ve burayı görmek için durmak zorunda kalmasına bayılırdı. Yanlarında küçük çocukları olan bir aileyle konuşurken onu uzaktan izliyorum. Buranın ne kadar eşsiz olduğunu, ne kadar üst düzey olduğunu ve annemde nasıl bir tane inşa etme isteği uyandırdığını konuşuyorlar.

Uzun siyah saçlarını tepesinde ponpon olan örgü bir şapkanın altına toplamış, açıkta kalan siyah bukleler yüzünü çerçeveleyiyor. Solgun yüzündeki tek renk pembe yanakları. Üstüne tam oturan kırmızı paltosu gri gökyüzüne ve karla kaplı zemine karşı parlak. Ama içimi ısıtan, ailesiyle konuşurkenki gülümsemesi.

Gözleri sevinçle parlıyor ve burada durmamak için daha büyük bir mücadele vermediğim için mutluyum. Bu anı ondan alsaydım ne olurdu hayal bile edemiyorum.

Durup ikimize de birer sıcak çikolata alıyorum, sonra onu etrafta beni ararken buluyorum. Aradaki mesafeyi açıyorum ve yanına yaklaştığımda ona doğru eğiliyorum. "Beni özledin mi?"

İrkiliyor, bir eli sıcak çikolata fincanının altına giriyor ve onu havaya fırlatıyor. İkimiz de bardağın takla atıp çakıllı yola düşerek ölmesini izliyoruz.

"Tüh," diyor. "Beni korkuttun."

"Beni karate yapacağını bilmiyordum." Diğer bardağı uzattım. "Al bakalım."

"Oh, yapamam," diyor ama dili dolgun dudaklarını yalıyor.

Hayatımda bir fincan sıcak çikolata olmayı hiç bu kadar çok istememiştim. "Gidip bir tane daha alacağım."

Kitabı ona bırakıp kabine dönüyorum ve birkaç dakika sonra geri geliyorum. Sallanan bir sandalyede oturan bir kadının, koltuk gibi yerleştirilmiş kütüklerin üzerinde oturan çocuklara *Grinch Noel'i Nasıl Çaldı* kitabını okumasını dikkatle izliyordu.

Bu sefer onu korkutmak yerine, beni uyarana kadar yanında duruyorum.

"Bütün bu sesleri o çıkarıyor," diyor kısık bir sesle, bir çocuk gibi büyülenmiş bir halde.

"Anlıyorum."

Zencefilli çörek evinin işçiliğine hayranlıkla bakarken gençliğimi düşünmeye başlıyorum. Bir dakika sonra çitlerle çevrili alanda bana katılıyor.

"Ben küçükken zencefilli kurabiye yarışmaları düzenlerdik," diyorum. "Annem bütün gününü zencefilli kurabiye pişirmekle geçirirdi ve ben, erkek kardeşim ve kız kardeşim parçaları alır, bir araya getirmek için o n l a r ı buzla kaplardık. Sonra da süsleyebilmemiz için kaseleri şekerle doldururdu."

Dikkatle dinliyor. Bunu ona neden söylediğimden bile emin değilim. "Her neyse, Noel'de ailenin geri kalanını Eve jüri olacak ve kim kazanırsa çorabında fazladan küçük bir şey olacak."

"Bu harika bir gelenek," diyor.

"Evet, evden uzaktaki ilk yılımda bana bir kit gönderdi. Hani şu içinde her şeyin olması gereken kutular var ya? Takımımınla birlikte yaptım ama aynı şey değildi." Evimi ne kadar özlediğimi hatırlayarak sıcak çikolatamı yudumluyorum.

"Bunlar güzel anılar." Sesi yumuşak ve biraz da hüzünlü.

Ona döndüm. "Peki ya sen? Buraya gelmek istediğine göre, zencefilli çörek evi inşa etmekle ilgili anıların olmalı?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Tek kelimesinde bir kesinlik var, bu yüzden gitmesine izin verdim.

"Bunları atayım da gidelim," diyor ve sıcak çikolatamı bitmeden alıyor.

O uzaklaşırken telefonumu çıkardım ve aile grup sohbetini açtım.

Ben: Uçağın acil inişi vardı, havaalanı kapalıydı, araba kiraladım. Üzgünüm, sinyal zayıftı.

Parmaklıklara bakıyorum ve üç tane olduğunu görüyorum.

Lil'Bro: Annem çoktan kayıp olduğunu bildirdi. Arama ekibi seni bulamadı.

Lil'Sis: Bize havaalanında söylediler. Dikkatli sürün.

Baba: Unutma, köprüler buzludur ve çeyrek depoya ulaşmadan önce benzin almak için dur, soğukta asla emin olamazsın. Bunu yapabilirsin, evlat.

Annem: Keşke evde olsaydın ama sen ne yaptığını biliyorsun. Dikkatli ol, oğlum. Seni seviyorum.

Ben: Teşekkürler. Bütün gece arabayla gitmeye çalışacağız ve yarın geç saatlerde orada olacağız.

Anne: Biz mi?

Lil'Sis: Kiminlesin?

Lil'Bro: Noel'e bir kadın mı getiriyorsun?

Baba: Herkes gelebilir.

Ben: Mesaj atmayı kesersen sana cevap verebilirim. Biriyle seyahat ediyorum ama bu uzun bir hikaye ve oraya vardığımda açıklayacağım. Ve o Christ- mas'a gelmeyecek. Yakında görüşürüz.

İkisi de vedalaşıyor ve bana Tessa hakkında daha fazla soru sormuyorlar. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Elimi uzattım. "Bir sonraki ayağı ben kullanacağım."

"Sakin kenara çekilmeyin," diye uyarıyor, anahtarları uzatırken.

"Güven bana."

Gözlerini deviriyor. "Ünlü son sözler."

Merdivenlerden aşağı iniyoruz ve önümde yürümesini izlerken, insanların onu hayatında çok hayal kırıklığına uğrattığı hissinden kurtulamıyorum. Ama bu beni hiç ilgilendirmiyor.

"İlk durağımız yemek ve kurallar olacak," diyorum.

Arabanın yolcu tarafında duruyor ve ben sürücü tarafına doğru ilerlerken bana bakıyor. "Yemek ve kurallar?"

Zencefilli kurabiye eve bakıyorum. "Portland'a varacaksak bu küçük dolambaçlı yollardan gidemeyiz. Araba kullanmamızın tüm nedenini ortadan kaldırıyor."

Sanki Grinch'mişim gibi arabanın tavanından bana bakıyor.

"Arabaya bin, Tessa." Binmeyince ekliyorum, "Ben sadece duruyorum-

çünkü açım. Yemek yememiz lazım."

Başını sallar ve gözlerini devirir -yine.

Her neyse. Sadece bundan sonra küçük gezintiler olmayacağını anlamasını istiyorum.

Sekizinci Bölüm

TESSA

I otoyola geri dönmek yerine Tre, bulunduğumuz kasabanın küçük şehir merkezinin karla dolu sokaklarında ilerliyor. Küçük bir kasabada bulmayı beklediğim tipik

Kasabada özel dükkânlar, fırın, nalbur, kasap, birkaç restoran ve bar bulunuyor. Ancak bir ara sokakta, pırıl pırıl beyaz ışıklarla ve pencerelerine sarılmış çelenk dallarıyla süslenmiş bir lokanta bulunuyor.

Tre hiç çaba harcamadan kaldırıma paralel park ediyor. Kendime bunun hiç de seksi olmadığını söylemeye çalışıyorum ama etkilendim çünkü muhtemelen benim beş denememi alırdı.

Lokantanın içinde demlenen kahvenin kokusu, "Beş ilçenin en iyi tarçınlı ruloları" yazan bir tabelanın yanında gururla sergilenen tarçınlı ruloların tatlılığıyla karışıyor.

Duvarlara monte edilmiş küçük hoparlörlerden tatil müzikleri yükseliyor ve her masada süslenmiş mini bir yapay ağaç var. Ren geyiği boynuzları takan garson bize kırmızı vinil bir kabine kadar eşlik ediyor, bir grup erkeğin birbiriyle konuştuğu tezgâha bakan tabureleri geçiyor.

Ben kabinin bir tarafına kayıyorum, Tre de diğer tarafına. İkimiz de fincanlarımızı masanın üzerine yerleştirilmiş kâğıt örtülerin üzerine ters çeviriyoruz.

Menümü masanın kenarına doğru kaydırıyorum. "Ne alacağımı zaten biliyorum."

"Daha önce buraya gelmiş miydiniz?" Kaşlarını indiriyor ve o mavi gözleriyle menüsünün üzerinden bakıyor. Kalın kirpiklerle kaplı bu gözlerin ne kadar güzel bir renk olduğunu fark etmemek için kör olmak gerekir.

"Hayır. Ama sadece koku ve tabela bile karar vermek için yeterliydi. Tarçınlı rulo."

Noel Baba şapkası takmış bir garson gelip bize kahve dolduruyor ve Tre'ye gereğinden uzun süre bakıyor.

"Öğle yemeğinde bir kase şeker mi yiyeceksin?" diye soruyor yargılayarak.

Kadınlar ona aşık olduğunda bunu asla fark etmiyor gibi görünüyor. Bu adamla tanışalı daha yirmi dört saat olmadı ve gece geç saatlerde yatakta kaç kadının onu hayallerinde kullandığını saymak için iki elin parmaklarını geçmesi gerekiyor.

"Hayır, tarçınlı rulo yiyorum," diye açıklıyorum, kahveme krema koyuyorum, sonra bir paket şeker ekliyorum.

"Bu da aslında bir kase şeker."

Bir nefes veriyorum ve dışarıda kızaklarla koşturan birkaç çocuğa bakıyorum. "Neden benim ne tükettiğim konusunda endişelenmeme izin vermiyorsun da kendin için endişeleniyorsun?"

Menüsünü yere bırakıyor. "Aslında bu benim işim. Çok fazla şeker tüketmek kaza yapmanıza neden olabilir ve eğer araba kullanırken uyuyakalırsam hayatımı tehlikeye atmak istemem."

Boş bir ifadeyle ona bakıyorum. "Ciddi misin sen?" Güçlü bir omzunu silkiyor. "Sadece söylüyorum."

"Şekerin günümün çoğunda beni beslediğini bilmeni isterim." Genelde sadece bir şeker almama rağmen kahvem için bir paket şeker daha alıyorum.

Kaşığı karıştırmaktan alıp peçetenin üzerine koyana kadar beni izliyor. "Bir şey mi ima ediyorsun?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Peki sen ne yiyorsun? Aslında, dur tahmin edeyim." Menüü elime aldım ve inceledim. "Belli ki yumurta, belki sadece yumurta beyazı?" Haklı olabileceğime dair hiçbir işaret göstermiyor. "Sosis ya da sucuk yerine jambon? Ve..." Başka neler sunduklarını okudum. "Bahse girerim beyaz peyniri kaşara tercih ediyorsunuzdur, yoksa tüm peynirler sizin için kötü mü? Yanıldığımı söyle." Menüü tekrar diğerinin üzerine koyuyorum.

"Sanırım öğrenmek için beklemeniz gerekecek." Sade kahvesini yudumlar.

Ren geyiği boynuzlu sunucu siparişimizi almak için masamıza yaklaşıyor.

Tarçınlı ekmeğimin yanında çedar peynirli iki çırpılmış yumurta sipariş ediyorum, bilerek Tre'ye bakıyorum.

Yüzünde ya da gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yok. Keşke beni ne kadar etkilediğini saklayabilseydim.

"Pastırma, soğan, mantar ve Amerikan peyniri ile yumurta beyazı omleti alacağım. Mücver yerine İngiliz çöreği ve meyve alabilir miyim?"

Zaryn, isim etiketinde yazdığı gibi, menüleri alıyor, bize teşekkür ediyor ve uzaklaşıyor.

"Peynir için savurganlık yapmanın yolu. Buna bana bir şey kanıtlamak için mi karar verdin?" Gülümsememe engel olamıyorum.

Gümüş çatal bıçağını kâğıt halkadan çıkarıyor ve sanki yemek hemen gelecekmiş gibi kâğıt peçeteyi kucağına koyuyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama kararlarımın seninle hiçbir ilgisi yok."

Karşı çıkardım ama şakalaşmamıza eşlik etmediği için yanaklarımın utançtan pembeleştiğini hissediyorum, bu yüzden sırtımı kabine yaslayıp pencereden dışarı bakıyorum.

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık ve aklım Carter'a ve ona ulaştığımda nelerle karşılaşabileceğime gitti. Kapısına geldiğimde yapacağı şey ne olacaktı?

Belki de ayrılığımız karşılıklıydı. Ona ayrılmak istediğimi söylediğimde benimle kavga etmedi, sadece çok meşgul olduğumuzu gerekçe gösterdi. Ben fırınımı başarılı kılmak için çabalıyordum, o ise bilişim sektöründe isim yapmaya çalışıyordu. Eğer gerçekten bir yere varmak istiyorsak, ben bu kadar erken yatmayabilirdim ve belki o da sabah fırına uğrayabilirdi. Eminim şaşıracaktır, özellikle de ilişkimizin ciddi kısmına hiç geçmediğimiz için, ama içimden bir ses Portland'a giderek doğru yolda ilerlediğimi söylüyor.

"Dinle, bu yolculuğun geri kalanına başlamadan önce bazı kurallar koymalıyız." Tre'nin sesi düşüncelerimi böldü.

"Ne tür kurallar?"

"Zencefilli kurabiye evleri içermeyen türden."

Öfkelendim. "Uzun zamandır yoktun, değil mi? Biraz yaşamak istemiyor musun? Çalışmadığın zamanlarda bu kadar katı bir programa göre yaşamak istemiyor musun?"

"Ailemin yanına dönmem gerek."

"Bunu anlıyorum ama Noel'e daha bir hafta var. Oraya gitmek için zamanımız var."

"Bunu anneme söyle." Bakışlarını başka yöne çevirerek kahvesini yudumluyor. "İyi, artık doğaçlama durmayacağım."

Tek rea-

kabul ediyorum çünkü beni suçlu hissettiriyor. Elbette ailesiyle birlikte olmak istiyor -kim bilir ne kadar zamandır yok? Ben de ailemle olmak isterdim, eğer bir ailem olsaydı.

"Harika. Ve teşekkür olarak, masrafları karşılayacağım." "Ne?" Sesim biraz cırtlak çıkıyor.

"Çalışan bir kredi kartınız yok." Kirpiklerinin arasından bana öyle bir ifadeyle bakıyor ki, bunu tartışamayacağımı söylüyor

gerçek.

"Büyük amcamınki bende." Benim olmayabilir ama kullanmamı umursamazdı. Kendimi toparlar toparlamaz geri ödemeyi planlıyorum.

"İptal edecekler, bunu biliyorsun, değil mi?"

En yakın akrabası olarak benim iptal etmem gerekmez mi?

"Cenaze evi onun bilgilerini bir sisteme girecek ve bu da öldüğünü belirterek tüm açık kredileri iptal edecek." Benimle sanki aptalmışım gibi konuşuyor.

Bana sadece amcamı hatırlatıyor. Bana her zaman gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı konusunda ders verirdi ama bazı insanların ne kadar kalpsiz olabileceğini bildiğimi asla fark etmezdi. O da dahil. Kenzie ortaya çıkana kadar beni gerçekten seven kimse olmadan büyüdüm.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor ve sorduğum için anında kendimi kötü hissediyorum. Muhtemelen çok fazla ölüm görmüştür, bazıları belki de yakın arkadaşlarıdır.

"Bunu bilmiyordum. Biraz nakitim var," dedim.

"Seni koruduğum için mutluyum. Eğer yapmazsam annem muhtemelen beni öldürür."

Parmaklarım kucağımda kıvrılıyor. "Sana yakın zamanda geri ödeyemem." Utanç, bir boya kutusunun başımdan aşağı devrilmesi gibi üzerimi kaplıyor.

"Sorun yok."

"Hayır. Ciddiyim. New York'ta sahip olduğum fırını yeni kaybettim ve gerçek anlamda hiçbir şeyim yok." Kaşlarımı çattım.

"Ve yine de aşkı bulmak için ülkenin bir ucundan diğer ucuna mı gidiyorsun?" Bu soruyu sanki aptalmışım gibi soruyor ve içimde bir şimşek gibi sinirleniyorum.

"Aşkı bulmanın tam zamanı. Noel mucizeleri falan."

Dudakları hafifçe yukarı kalkıyor ve tam olarak gülümsediğinde nasıl görüldüğünü görmek için her şeyimi verebileceğimi düşünüyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Noel mucizen kaçan kişiyi bulmak mı?" Kahvemi yudumluyorum. "Kulağa çok aptalca geliyor."

"Hayır." Başını sallıyor ve kahve fincanını kaldırarak benimkini onunkine değdirmemi işaret ediyor, tam da yemeklerimiz geldiğinde. "Noel mira- cles'ine. Anlamıyorum ama umarım bir tane alırsın."

Yemeğimizi çoğunlukla sessizlik içinde yiyoruz ve ona sorduğum tüm soruları kendime saklıyorum. Paylaşmak isteyen birine benzemiyor.

Hesabı ödüyor ve ben de telefonumdaki notlar uygulamasına tutarı not ediyorum, böylece bu seyahatin sonunda ona ne kadar borçlu olacağımı hesaplayabiliyorum. Umarım çok fazla para olmaz.

"Peki, en iyi tarçınlı rulo muydu?" diye soruyor ayrılırken ve arabaya gitmeden önce paltolarımızı fermuarlarken.

"Diğer beş ilçedekilerin de tadına bakmalıyım," diyorum.

"O başka bir zaman."

Onu arabaya kadar takip ediyorum. Yolcu kapısına ulaştığımda ceketimi çıkarıp arkaya atıyorum ve rüzgâr bana çarptığında titriyorum.

"Aslında." Lokantaya dönüp bakıyorum. "Eğer tamamen dürüst olursam-
Seninle daha iyisini pişireceğimi düşünüyorum."

Başını geriye doğru sallıyor ve arabanın kaputunun üzerinden bana bakıyor. "Yani bir kase şeker yeme kararın tamamen ego ile mi ilgiliydi?"

"Ne diyebilirim ki? Görmem gerekiyordu." Omuz silktim ve ellerimi birbirine sürttüm.

"Bunu yapmana bayıldım, özellikle de kendininkinin daha iyi olduğunu kabul edecek kadar onurlu olmana." Kapısını açıyor ve arabanın içine giriyor.

Bir saniye daha dışarıda duruyorum çünkü sanırım beni ikna etti. Sözleri içimde sıcak ve rahat bir his yaratmamalıydı ama yine de yarattı.

Lanet olsun ona.

Dokuzuncu Bölüm

TESSA

“Çok üşüdüysen montunu giymelisin,” diyor ve ocağı tekrar kısıyor.

“Dışarıdaki karı, camlardaki kırağları görüyorsun... Kış geldi, yani dışarı çok soğuk ve biz de teneke bir arabanın içindeyiz.” Isıtıcıyı tekrar çalıştırmak için düğmeyi çeviriyorum.

“Sürücü benim, yani kontrol bende, unuttun mu? Bu kuralı koyan ben değilim.” İki kaşını da bana kaldırdı.

Tanrım, her şeye meydan okumayı seviyor. Tam da onu görünüşünden daha çok sevmeye başlamışken.

“Bu kuralı koyduğumu anlıyorum ama gerçekçi davranmıyorsun.” Emniyet kemerimi çözdüm ve ceketimi almak için arkamı döndüm.

“Ne yapıyorsun?” diye bağıyor. “Bu kadar boktan yollarda hareket halindeki bir aracın içindeyken emniyet kemerini çözemezsin.”

“Ceketimi üzerime alıyorum ve bilgin olsun, seninkini de alıyorum.”

“Kuzey Kutbu'nda bir çadırdaysanız gibi sıcak patlatmana engel olacaksa, tamam.”

Koltuğuma tekrar oturup kemerimi bağlıyorum. Klik sesi duyulduğunda, şimdi mutlu olup olmadığını sormak için ona bir bakış atıyorum. Sonra bacaklarımı ceketimle örtüyorum ve onun ceketini gövdemin üzerine geçiriyorum.

"Şimdi ikimiz de mutluyuz," diyor ve ocağı kısıyor. "Neden biraz kestirmiyorsun?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ben uyutulması gereken bir çocuk değilim."

"Öyle davrandığınızı iddia edebilirim."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Seni yemlemesine izin verme, Tess.*

"Al bakalım. İyi geceler. İyi geceler." Radyoda bir düğmeye basıyor, böylece country müzik çalıyor.

Kalp kırıklığı hakkında bitmek bilmeyen şarkılar dinlemek istemediğimden, bedenimi pencereye doğru çevirip gözlerimi kapatıyorum.

Kendi kendine hafifçe mırıldanıyor ve her nedense bu ses beni biraz rahatlatıyor. Onun kokusu ceketine sinmiş ve yumuşak bir battaniye gibi etrafımı sararak gözlerimin ağırlaşmasına neden oluyor. Çok geçmeden uykuya karşı verdiğim savaşı kaybediyorum.

Ne kadar uyuduğumdan emin değilim ama uyandığımda araba hareket etmiyordu. Tek gözümü açtığımda dışarının karanlık olduğunu fark ediyorum, sonra tüm araba sallanıyor. İrkiliyorum ve montumu yırtıp otoyolda uçan bir yarı kamyonun kuyruk ışıklarını görüyorum. Yolun kenarına park etmiş olmalıyız.

Sürücü koltuğu boş ama araba hâlâ çalışıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu, adamın çekip gittiği filmlerden biri gibi geliyor. Ya da belki de kenara çekildik?

Hayır, arkamızda yanıp sönen polis ışıkları yok.

Tre nerede? Beni burada tek başıma bırakmazdı. Ama yine de onun hakkında gerçekten ne biliyorum ki? Çantamı karıştırıyorum ve elimdeki tek silahın bir kalem olduğunu görüyorum. Biri bana saldırmaya kalkarsa bu bir halta yaramaz.

Camın benim tarafı buğulandı. Kapıyı açtığımda bir şeye çarpıyor ve kapıyı döndürmek için daha sert itmeme gerekiyor.

sonuna kadar açık.

"Ne oluyor lan?" Tre'nin bağırdığını duyuyorum ama sonra bir yankı oluyor ve yanımızdan bir kamyon daha geçiyor. Rüzgâr bir kasırga gibi etrafımı sarıyor.

"Tre?" Karanlık geceye
sesleniyorum. "Aşağıdayım."

Hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden arabadan cep telefonumu alıyorum ve el fenerini açıp kar yığınına aydınlatıyorum. "Tre?"

Tek duyduğum bir inilti. Birkaç adım atıyorum ama kar buz gibi, soğuk havanın altında sertleşiyor. Sonunda Tre'yi karların üzerinde sırtı bana dönük, çıplak kıcı pantolonundan dışarı sarkmış bir şekilde yatarken görüyorum.

Dostum, Polly haklıydı. Gerçekten güzel
bir kış. "Orada ne yapıyorsun?"

"Biraz kestirmeye karar verdim, Tessa. Ne düşünüyorsun? Bana kapıyla vurdun ve beni buraya uçurdun."

Savunmaya geçmeden önce sesindeki öfke karşısında dudağımı ısııyorum. "Peki, başlangıçta burada ne yapıyordun?"

"İşiyordum lan!" diye bağılıyor ve sesi gecenin soğuk havasında yankılanıyor.

Işıksız otoyolun zifiri karanlığında etrafıma bakıyorum. Etrafta hiçbir şey ya da hiç kimse yok. "Bunu neden kapımın önünde yapıyorsun?"

"El fenerini üzerimden al da pantolonumu çekebileyim."

El fenerini uzaklaştırıyorum ve kendime onun *tamamını* görmememin en iyisi olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Arabada birlikte olduğumuz süre boyunca o görüntünün zihnimde dolaşmasına ihtiyacım yok.

Sonra botlarının ince buz tabakasını kırarken çıkardığı kar çıtırtılarını duyuyorum. "Lanet olsun. Pantolonum sırlıklam

ve kanamam var."

"Kanama mı?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Sonunda tekrar arabaya ulaşıyor ve sanki onu ezmişim gibi görünüyor. Gömleğinde ve pantolonunda tek tük ıslak izler var, saçları farklı yönlerde dağılmış ve yüzünün derisi soğuk ve kırmızı.

Ön kolundan damlayan kanın karda kırmızı puantiyeli bir desen oluşturduğu yere bakıyorum. "Seni hastaneye götürmeliyiz."

"Hayır, yok. Sadece bir ilk yardım çantasına ihtiyacım var." Hâlâ kan sızan kesiği görmezden geliyor ve arabanın arkasını açıp içini karıştırıyor.

"Yanınızda bir ilk yardım çantasıyla seyahat etmediğiniz sürece ilk yardım çantamız olduğundan şüpheliyim." Onu takip ediyorum, başka bir kamyon yaklaştığında kendimi destekliyorum. "Bu yoldan çıkmamız gerek. Çok tehlikeli."

"Bu bir şey değil," diye homurdanıyor.

"Sürüşü ben devralıyorum ve seni hastaneye götürüyoruz."

"Hastaneye gitmeyeceğim." Çantasından bir tişört çıkarır.

ve kolunun etrafına sarar, sıkılaştırmak için kumaşı dişleriyle çeker.

"Doktor olmadığımı ve uçakta bebek doğurtamayacağımı biliyorum ama istersen basınç uygulamana yardımcı olabilirim."

"İşleri kendi başıma halletmeye alışkınım," diyor diğer eliyle kolunu tutarken.

Tanrım, bu adam çok inatçı.

"Artık kontrolü ben alıyorum." Arabanın arkasına dolanıyorum, arkama bakıyorum, sonra bir başka yarı kamyon yanımdan hızla geçerken kendimi arabanın kenarına yapıştırıyorum. Yemin ederim neredeyse uçuyordum. İyi bir rüzgârda araba da ben de gidebiliriz.

Aceleyle sürücü koltuğuna geçip emniyet kemerimi taktım ve onu beklemeye başladım. Kapıyı açtı ve yanımdaki koltuğa kaydı,

Sonra bir yandan kesiğe baskı uygularken bir yandan da emniyet kemerini takmaya çalışıyor.

"Dur, ben yapayım." Emniyet kemerimi
çözdüm. "Ben hallederim."

"Neden bu kadar sert olmak zorundasın?" Emniyet kemerinin metal kısmını tutuyorum. Bir an için başımı kaldırıp onunla göz göze geldiğimde kemeri ona doğru çekiyorum.

Göz kırptı ve ortak anımız sona erdi. Bu çok garipti.

Sonra sakın bir sesle, "Çok fazla insana güvenmeye alışık değilim, tamam mı?" dedi.

Bu ifadede, onun çabukluğu için bir özür olmadığını görmezden geliyorum. "Bütün askerler birbirine güvenmez mi?"

Bir süre hiçbir şey söylemiyor. "Dışarıda, evet. Ama burada, eğitilmiş olan benim."

"Maço gibi davranmayı bırak. Emniyet kemerini taktığımı kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Kıkırdıyor ve emniyet kemerini takmadan önce ona bir kez daha bakıyorum. *Vay anasını.* Emniyet kemeri elimden kayıyor ama kucağına kadar gitmeden yakalıyorum.

Gülümsediğinde on kat daha muhteşem oluyor. Birinci sınıf bileti nasıl aldığını şimdi anlayabiliyorum. Sağ kaşının hemen üstündeki küçük yara izi bile onu bir şekilde daha seksi yapıyor. Sağlam ve erkeksi.

"Ne?" Kıkırdamayı kesiyor ve yüzü bir kez daha ciddileşiyor.

"Güldün," diye itiraf ediyorum. "Ve gülümsedin."

Alnı kırışıyor. Bu ondan alışık olduğum ifadeye daha yakın. "Sanki ben bunu yapmıyormuşum gibi davranıyorsun."

"Benimle değil, yapmadın."

Birbirimizden birkaç santim uzaktayız ve dudaklarımı onunkilere değdirme arzusuyla karıncalanıyorum.

"Tebrikler, ben insanım."

İçimden kahkahalar yükseliyor çünkü böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim." Şöyle bir bakıyorum, tişörtünün kesik yeri neredeyse sıırıslıklam olmuş. "Pekâlâ sert çocuk, seni hastaneye götürüyorum."

İnliyor ama itiraz etmiyor, bu da kararımdan daha emin hissetmemi sağlıyor.

* * *

Otoyoldan çıkıyorum ve GPS'i takip ederek en yakın hastane olduğunu söyledikleri yere gidiyorum. Tre yürüyebileceği konusunda ısrar ettiği için acil durum kavşağını geçip ikimizin de yürüyerek girebileceği bir yere park ediyorum.

İçeri girdiğimizde Noel müziği çalıyor. Doktorlar ve hemşireler lobideki yiyecek ve içeceklerin etrafında dans ediyor ya da konuşuyorlar. Sürgülü kapılar arkamızdan kapanıyor ve hepsi bize doğru dönüyor.

"Harika. Eminim bu kendi kendime dikiş atmamdan daha iyidir. Sarhoş bir doktor yapıyor," diye mırıldanıyor Tre.

"Eminim sadece punç içiyorlardır. Tatil havasına girmenin yanlış bir tarafı yok." Kaburgalarına dirsek atıyorum ve ışıklı ren geyiği kazağı giymiş kadın masanın arkasına oturduktan sonra check-in masasına yaklaşıyorum.

"Kendini kesti," diyorum.

"Ben kendimi kesmedim. Biri beni yolun kenarındaki bir banktan aşağı itti ve bir ağaç dalı ya da başka bir şey beni kesti."

"Anlambilim." Kadına doğru eğildim ve bilgisayarını işaret ettim. "Zor bir hasta olduğunu oraya yazmak isteyebilirsiniz. O bir asker ve bunu kendisi yapmak istedi."

Kadının gözleri akmayan yaşlarla buğulandı. "Askeriye mi? Hangi branş?"

"Ordu, hanımefendi."

"Oğlum bir denizci. Buralardan mısınız?"

Bu kadının yüzündeki duygu, midesine inen bir yumruk gibi. Ağlamasına ramak kalmış gibi görünüyor.

"Hayır, Portland'a geri dönüyoruz," diyor Tre.

"Ailenin yanına mı gidiyorsun?" diye soruyor.

"Evet, hanımefendi."

"Bu onsuz ilk seferimiz. İzin alamadım."

Tre'nin dudakları büzülüyor ve başını sallıyor. "İlkinin en zoru olduğu kesin."

Gözyaşlarını siler. "Kesinlikle." Yüzünü tekrar siliyor ve gülümsüyor. "Her neyse, hadi seni içeri alalım, olur mu?"

Onları yalnız bırakıyormuş gibi yaparak bir an için arkamı dönüyorum ve oturup bir dergi okuyorum. Hiç kimse beni böyle özlememişti. Hayatım boyunca ailem olmadığı için sık sık hissettiğim o boşluk duygusu yükseliyor ve içimi bir korku kaplıyor - ya Carter kapıyı yüzüme kapatırsa ve Noel'de New York'a tek başıma dönmek zorunda kalırsam? Aceleyle banyoya girip kabinde diz çöküyorum ve tarçınlı rulo yemeğimin tamamını kusuyorum.

Kapı çalındı. "Tessa?" Tre soruyor.

"Hemen çıkıyorum." Sifonu bir kez daha çekip ayağa kalkıyorum ve yüzüme su sıçratarak ellerimi yıkıyorum. Yolun yarısını geçtikten sonra kapıyı açtığımda Tre'yi duvarın diğer tarafına yaslanmış halde buluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Sadece tuvaleti kullanmam gerekti."

Uzun bir süre beni inceliyor ve ben de ayaklarımı kaydırarak onlara bakıyorum. "Lafı açılmışken, tuvalete gitmeme yardım etmeni istiyorum."

Başım havaya kalktı. "Ne?"

"Evet, pantolonumu çöz ve çıkar. Belki tuvalete sokmak için sikimi tutabilirsin."

"Ciddi olamazsın."

Yine gülüyor, bu seferki arabadakinden daha içten ve daha yüksek sesle. "Bu bir hayır mı?"

Az önceki ruh halime rağmen ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Kimsenin yardımına ihtiyacın olmadığını sanıyordum?"

"Tre, senin için bir odam var," diyor check-in masasındaki kadın, sözümüzü keserek.

"Mags tarafından kurtarıldı." Göz kırpıyor ve ona doğru yürüyor.

Gülümseyerek takip ediyorum. Sadece tuvalete gitmediğimi bildiğini düşünmeden edemiyorum. Bir asker insanları nasıl bu kadar iyi okuyabilir? Belki de Tre benim tahmin ettiğim kişi değildir.

Onuncu Bölüm

TRE

W Bir muayene odasına yerleştirildik ve bana gömleğimi çıkarıp bir önlük giymem söylendi.
"Eğer gitmemi istiyorsanız..." Tessa ağırlığını kaydırır sandalyeden kalkmak için.

"Sorun değil. Eminim daha önce bir erkeğin göğsünü görmüşsündür." "Tüm bu süre boyunca dışarıda beklemekten memnunum."

"Sorun değil. Kolumu falan keserlerse bir tanığa ihtiyacım olabilir." Gömleğimin eteklerini tutup yavaşça gövdemden yukarı kaldırıyorum.

Tekrar sandalyeye çöküyor, ben boğazımı temizleyene kadar gözleri üzerimde kalıyor.

"Özür dilerim, dalmışım." Başını o kadar hızlı çeviriyor ki bir yerini incittiğinden endişeleniyorum.

Gömleğimi çıkarmayı bitiriyorum ve diğer boş sandalyeye koyuyorum. Önlüğe bir göz atıyorum ve bağları arkamda olacak şekilde giyiyorum.

"Beni arkadan bağlar mısın? Bedava bir gösteriyi kaçırmak istemem."

Gülüyor. Bunu ona asla söylemezdim ama yıllardır bu kadar güzel bir şey duymamıştım. Belki de egomdandır çünkü söylediğim bir şeye gülüyor.

Ona sırtımı gösteriyorum ve parmakları kravat iplerini kavrarken çıplak tenimi sıyrıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesinin boynuma değdiğini ve küçük tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Dokunuşu nazik ve kendimi ona doğru eğilmekten alıkoymak zorundayım.

"Yara izleri..."

Başımı salladım. "Birçok yerde."

Sonuncusunu bağlıyor. "Bu kadar yeter."

O sandalyeye geri dönerken ben de yatağın kenarına oturuyorum. Beklediğimden daha uzun süre oturduk çünkü biz geldiğimizde bir parti veriyorlardı ve belli ki meşgul değillerdi.

"Sence doktoru bana dikiş atacak kadar ayıltmaya mı çalışıyorlar?"

Arkasına yaslanıp uzun bacak bacak üstüne atıyor. "Bence hastaneler sizi sebepsiz yere sonsuza kadar bekletiyor. Bu yüzden mi onların zamanını daha çok takdir ediyorsunuz?" Omuz silkiyor.

Yatağa yaslanıyorum ve televizyonun düğmesine basıyorum.

"Aileni özleyorsun musun?" diye soruyor. "Dışarıda Mags'le birlikteyken birbirinizi çok iyi anlıyor gibiydiniz."

Tessa'ya bakmak için döndüm. Şimdi içgüdülerimin haklı olduğuna ve onu rahatsız eden bir şeyler olduğuna ikna oldum. Sert görünmeye çalışıyor ama bence yumuşak bir karnı var.

"Yapıyorum. Genelde o kadar meşgul oluyorum ki bunu düşünecek vaktim olmuyor ama bizim için daha kolay oluyor."

Öne doğru eğiliyor ve bir dirseğini dizine dayarken çenesini açık avucunun içine yerleştiriyor. "Hizmet edenler için bunun daha zor olacağını düşünürdüm."

Başımı iki yana sallıyorum. "Geride kalan insanlar genellikle tatilde olduğumuzu hatırladıkları yerde olurlar. Annemi ele alalım. O

Noel sabahı uyandığında küçük kardeşim ve ablam orada olsa da benim yokluğumu hissediyor. Noel'le ilgili her anısında ben oradayım, o evdeyim, bu yüzden benim yokluğum Noel'de ağaçları yokmuş gibi fark ediliyor. O bayramda yaptıkları her gelenekte ben yokum ve o bunu hissediyor."

"Bu çok mantıklı."

"İnan bana, uzakta olmak berbat bir şey ama..." Omuz silkiyorum, başka ne söyleyebileceğimi bilemiyorum.

"En çok neyi özölüyorsun?" diye soruyor. "Şekerli kurabiyeleri değil sanırım?"

Kıkırdıyorum. "Şekerli kurabiyeleri severim ama yabancı birinden değil. Annem bana günlerce nutuk çekerti."

"Evet, Gladys şekerli kurabiyeyi dantel gibi işleyecek birine benziyor." O sırtıyor ve ben bir süre ona bakıyorum.

"Sırf büyükanne olduğu için ona güvenemezsin. Yaptıkları yanına kâr kalanlar her zaman en az şüphe çekenlerdir."

Üzerimize yine sessizlik çöktü. Konuşmamız umduğum kadar doğal geçmiyor ama tartışmıyoruz, yani... ilerleme kaydediyoruz sanırım.

"Eggnog," diye ağzımdan kaçırdım.

"En çok özlediğın şey Eggnog mu?"

Başımı sallıyorum. "Eggnog'u çok severim ve en iyisini annem yapar. Aileden kalma bir tarif. Bir gün ben de alacağım."

Gözleri açılıyor.

"Düşündüğün gibi bir cevap değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Ne düşündüğümden emin değilim ama öğrendiğim iyi oldu... eggnog. Dışarıda biraz gördüm. Bir bardak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Eve gidene kadar bekleyebilirim. Ama bekleme süresinin ne kadar uzun olduğunu görebiliyor musun?"

Ayağa kalkıyor. "Senin için *Terms of Endearment*'a gitmemi ister misin?"

Ona neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığını söylemiyorum çünkü beni bunun için azarlayacak ama odadan çıkıyor. Kısa bir süre sonra arkasında bir doktorla geri geldi.

"Merhaba. Ben doktorunuzum. Mags bana dikiş atılması gerekebilecek bir kesiğiniz olduğunu söyledi."

Kolumu uzattım. "Evet, işte burada."

Ellerini yıkıyor ve eldivenlerini giyiyor, tüm bu süre boyunca Tessa'ya bakıyor.

"Seni kesmedi, değil mi?" Gülüyor. İkimiz de gülmüyoruz, gerçi birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde Tess'in bunu istediğinden eminim. "Şaka yapıyorum. Kız arkadaşın çok masum görünüyor."

"Oh, biz değiliz..." Tessa ona bir çift olmadığımızı söylemekte gecikmiyor, ki bu da rahatsız etmemesi gerektiği halde rahatsız ediyor.

Doktor tekerlekli tabureye oturdu ve bir yandan ona bakarken bir yandan da bana doğru ilerledi. "Kardeş misiniz?"

"Hayır," diyor. "Birlikte ülke çapında seyahat eden yabancılar."

Doktorun gözleri dışarı fırladı. Ona bilmesi gerekmeyen bilgileri söylemesinden nefret ediyorum. "Bana bunun nasıl olduğunu anlat."

Sonunda kesiği incelemek için kolumu tuttu. Tessa'nın anlattıklarını dinlerken kesiği temizliyor ve antiseptik sürüyor.

"Mags!" diye sesleniyor.

Küçük bir kasaba hastanesi olduğunu anlıyorum ama biraz profesyonellik çok işe yaradı.

Elinde bir bardak eggnog ile içeri girdi. "Al bakalım." Tekerlekli tepsimin üzerine bıraktı.

"Kesinlikle dikiş atılacak, haklıymışsın. Ayarlamak ister misin?" diyor doktor.

"Elbette." Her şeyi toplamak için dolaba doğru dönüyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Uyuşturulmak ister misin?"

Ben "Hayır," derken Tessa benim yerime "Tabii ki var," diye cevap veriyor.

"Neden olmasın?" Tessa yana doğru eğilip malzeme dolapları arasında gidip gelen Mags'in etrafına bakarak soruyor.

"Hiçbir şey olmadan da çok şey yaşadım."

"Alnındakinin muhtemelen biraz ihtiyacı vardı," diyor Mags.

"Hadi ama Mags, bu çok seksi." Kaşlarımı sallıyorum.

Tessa yatağın yanına gelir. "Senin hakkında yeni şeyler öğreniyorum. Yumurta likörünü seviyorsun ve flört edebiliyorsun."

"Hey, eğer acıktıysan burada biraz kurabiye falan var." Doktor Tessa'ya bakar ve bir cevap bekler.

Harika, onu şekerin cazibesine kaptıracak. İçimden bir ses bunun onun için çiçek ve çikolata gibi olduğunu söylüyor.

"Oh, kurabiye? Elbette." Tessa uzaklaşmak için dönüyor ama geri dönüyor. "Sana biraz getirmemi ister misin?"

"Hayır."

"Doğru ya, şeker şeytandır." Gülüyor ve odadan çıkıp gidiyor.

Mags tepsiyi hazırlamayı bırakıyor ve uzun süre beni inceliyor. Onunla hissettiğim bağ çok garip. Sanki onu silahlı kuvvetlere katılmadan önce tanıyormuşum gibi. Bu seksi yorum, yakın olmadığım birine söylemeyeceğim bir şey değil. Bunu anlamak çok zor.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Kapıya doğru bakıyor. "Sanırım bu doktor için daha iyi bir soru."

Başını geriye atıyor. "Dr. John senin kızını çalmaz."

Gülüyorum. "O benim kızım değil. Onu çok az tanıyorum."

"Tuhaf... öyle görünmüyor. Daha iyi bilmesem, ikinizin yakın olduğunuzu söyledim."

Başımı salladım. "Hiç de bile. Port- land'a giden aynı uçaktaydık, Minneapolis'e vardık ve havaalanı kapandı, bu yüzden şimdi birlikte gidiyoruz çünkü..." Cümlemi bitirmiyorum çünkü ehliyetimin süresinin dolduğunu söylemek sorumsuzluk gibi geliyor. İşte o zaman Mags'in bana annemi hatırlattığını fark ettim.

"Bazen böyle şeylerin bir sebebi vardır. Kısmet."

Bir zil sesi çıkarıyorum. "Eski sevgilisiyle ikinci bir şans için Portland'a gidiyor."

"Gerçekten mi?" Kaşları kalkıyor.

Tam o sırada Tessa elinde bir avuç kurabiye ile geri döndü. Yanakları kızarmış, bu da bana Dr. John'un Mags'in düşündüğü kadar masum olmayabileceğini düşündürüyor. Çenem yana eğiliyor ve derin bir nefes alıyorum - buradan hemen çıkacağız.

Tessa'ya "Mags'e psişik yolculuğunu anlat," diyorum.

Kurabiyeleri eggnogun yanına koyuyor ve bir tanesini geri alıp hemen ısıtıyor.

"Benim işim hakkında dedikodu yapıyoruz, öyle mi?" Tessa'nın sesi pek rahatsız olmuşa benzemiyor.

"Mags bizim bir çift olduğumuzu düşünüyordu ve durumu açıkladığımda bunun bizim için kısmet olabileceğini düşündü, ben de bir medyumun aksini söylediğini açıklıyordum."

Tessa gözlerini kısıyor ama yüzünde hoşuma giden bir eğlence var. Bir an için, benim tam zıttım olan biriyle yaşamamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Elbette, şakalaşmaktan hoşlanıyorum, ama sanırım çok fazla tartışma olurdu, yine de ikimiz de kin tutmuyor gibi görünüyoruz. Belli ki o hayatında aşkı arıyor -hatta bunun için ülkenin bir ucundan diğer ucuna seyahat ediyor- ben ise aşka inandığımdan pek emin değilim. Temel eğitim ya da görev için ayrılanlara kadar aşkı bulduğunu düşünen pek çok erkek gördüm. Eve döndüklerinde boş evler, kız arkadaşlarının ya da eşlerinin başka bir askerle aldattığına dair söylentiler.

"Demek bir medyum, ha?" Mags beni düşüncelerimden uzaklaştırarak ona soruyor.

Tessa sandalyesine geri oturur. "Bir Noel partisindeydi. Yolumu değiştirmedığım sürece beni hayatta yalnız gördüğünü ama bir erkekle bu işi yürütmek için bir fırsat olduğunu söyledi."

Daha dik oturuyorum, bu kısmı bana henüz anlatmadığı için ilgimi çekiyor.

"Yolunu mu değiştirdin?" Mags soruyor.

Anneme ne kadar benzediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Benim annem de Tessa'yı ızgara yapardı.

"Bağları koparmadan önce insanlara çok fazla zaman tanımama eğilimindeyim. Onlarda bir kusur bulmanın, birlikte olmamamız gerektiğine dair işaretler görmenin farklı yolları var."

Tessa'nın bunu anlaması kendisi hakkında ne kadar anlayışlı olduğunu gösteriyor. Beni neyin engellediğine dair bir iç denetim yapmaktansa kendimi yirmi kez bıçaklamayı tercih ederim.

"Sana ipucu verdi mi? Bu kadar uzağa gitmek için bu adamı seçmeniz bir nedeni olmalı?"

Tessa bir an oturur ve bacak bacak üstüne attığı yere bakar. "Şey... sevgi dolu bir aileden geldiğini ve bu adamın tatil için ailesini ziyarete gittiğini söyledi. Şükran Günü civarında eski sevgilim İsa'nın doğum günü için ona katılıp katılamayacağımı sordu ama ben... nedenlerden dolayı reddettim. Birçok insana yardım ettiğini, bilişim sektöründe çalıştığını ve her zaman insanlardan şikayet ettiğini ve bunun en basit çözüm olduğunu söyledi. Koyu renk saçlı olduğunu söyledi, ki bu adam da öyle."

"Yani sana onun yakın bir ailesi olduğunu, insanlara yardım ettiğini ve siyah saçlı olduğunu mu söyledi?" Mags şüpheli görünüyor. İtiraf etmeliyim ki bunlar bir kayıp ilanına kimliğini belirlemek için ekleyebileceğiniz somut ayrıntılar değil.

"O çıktığım son kişi ve tüm bu söylediklerim onun için geçerli. O olmalı."

Mags başını sallar. "Sana şans diliyorum. Belli ki kadere inanıyorsun, bu adam gibi değilsin." Bana doğru başını salladı. "Yolculuğun geri kalanında onu etkilemeye çalış."

Tessa gülüyor. "İnan bana, gittiğimiz her yerde eline fırsatlar geçiyor. Yine de flört ettiğini gördüğüm ilk kadın sensin." Göz kırpıyor.

Mags gülüyor.

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kesebilir miyiz? Şu anda bir ilişkiyle ilgilenmiyorum."

İki kadın da bana bakıyor ama bir şey söylemiyor.

Ardından Dr. John içeri giriyor ve yine önce Tessa'ya bakıyor. "Şu dikişleri atalım ve sizi tekrar yola çıkaralım, olur mu?"

Mags, Dr. John'un asistanı, ihtiyaç duydukça ona aletler veriyor ve Tessa oturmuş telefonunda geziniyor. Acaba söz konusu adama mesaj atıp yolda olduğunu mu söylüyor diye düşünmeden edemiyorum. Belki de doğaçlama duraklara hayır dememeliydim.

Sonra lanet tabağında yeterince şey olduğunu hatırlıyorum. Tessa gibi biri için endişelenmeme gerek yok - cebinde hiç parası olmadan, yedek planı olmadan, sırf bir psişik fal yüzünden yolculuğa çıkan bir kadın.

On Birinci Bölüm

TESSA

Ther şey dikildi ve yola geri dönmeye hazırım, ancak Mags odaya giriyor, battaniye ve yastıkların üst üste yığıldığı başka bir yatağı itiyor.

"Ben bir anneyim ve hayır cevabını duymak istemiyorum. Siz ikiniz burada kalacak ve güzel bir uyku çekeceksiniz." Tre'nin yattığı yatağın yanındaki yatağı sanki emzirmedeği zamanlarda yaşamak için mobilya taşıyormuş gibi düzeltiyor.

"Zaten günün çok gerisindeyiz. Nazik teklifiniz için teşekkür ederim ama gitmemiz gerek." Tre giymek için ceketini aldı.

Mags yatakları yapmaya devam ediyor, ikisinin de üzerine birden fazla battaniye koyuyor. Odanın büyüklüğü nedeniyle aralarında sadece 15 santim mesafe var. Gerçekten ondan sadece 15 santim uzakta uyumamı mı bekliyor?

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğimi söylemiştim. Bilgileriniz bende var ve acil durum bağlantınızın kim olduğunu biliyorum. Beni anneni aramak zorunda bırakma Abner."

Ona yasal ismiyle hitap etmesine gülüyorum.

Hareketin ortasında durdu, önce ona sonra bana baktı. "HIPAA gerçek bir şey, Mags."

"Başka bir hastanede olsaydım, ikinizin burada uyumasına izin vermezdim. Burada işler biraz farklı yürüyor." Mags ellerini

kalçalarında.

Tre parmaklarını saçlarının arasından geçirir ve boynunu çeker.

"Geceleri zaten endişelenecek çok şeyim var. Siz ikinizin karanlık, karla kaplı otoyollarda araba kullanmanızı da listeme eklememi ister misiniz?"

"Bana gerçekten anne suçluluğu mu veriyorsun?" Tre soruyor.

Kenzie annesinden çok şikayet ediyor. Bu anne suçluluğu mu? Hiç sanmıyorum. Bu her neyse, onu alma zevkine hiç erişemedim.

Kesinlikle pes edecek, bu yüzden ceketimle uğraşmıyorum ama yatağa oturmaya karar veriyorum çünkü gerçekten yorgunum.

"İkinizin burada kalması için ne gerekiyorsa yapacağım. Zaten gece vardiyasında çalışıyorum. Sadece sizi sekizde çıkarmam gerekiyor." Mags odadan çıkar.

Tre bana bakıyor, gözlerinde soru işaretleri var.

"Biraz yorgunum. Havaalanı rahat değildi ve burada hamamböceği olmadığından oldukça eminim." Emin olmak için yere bakıyorum.

"Tamam, ama beşte çıkıyoruz. Geri döneceğim. Arkadaşlarımı arayıp bilgi vermem gerekiyor."

Odadan çıkıyor ve dünyada benim için endişelenebilecek tek kişiyi arama zamanının geldiğini anlıyorum. Telefonumu çıkardım ve Kenzie'nin numarasını buldum. İki kez çalıyor ve biraz geç olduğunu fark ediyorum.

"Merhaba," diyor halsiz bir şekilde. Belki de yarına kadar beklemeliydim. "Tess?"

"Biraz geç aradığım için özür dilerim."

"Portland'da mısın?" diye soruyor. "Beni araman gerekiyordu, birkaç kez denedim ama doğrudan telesekretere düştü."

"Telefonum pek iyi çekmiyor ve hayır, Portland'da değilim." Bacak bacak üstüne atıp yatağa oturuyorum, onun gazabına uğramaktan endişe ediyorum.

"Tamam, belirsiz davranıyorsun. Sen ne yaptın? Biletini bozdurup Karayipler'e mi gittin? Seni suçlamıyorum. Dürüst olacağım,

Carter'ın büyük bir hayranı değilim."

"Kenz! Hâlâ Carter'ı görmeye gidiyorum."

"Kahretsin, özür dilerim, ağzımı hep çok erken açıyorum."

"Sana nerede olduğumu söylediğimde kendini kaybetmediğin sürece sorun yok." Tırnaklarımı yiyorum. Annem olmadığı için Kenzie en yakınım.

"Neredesin? Ve tırnaklarını yemeyi bırak." Artık tamamen uyandı. Andrew'un homurdandığını duyuyorum.

"Sadece uyu, tatlım. Ben hemen döneceğim. Bekle." Çarşafların hışırtısını duyuyorum, sonra bir kapı kapanıyor. "Tamam, neredesin?"

"Güney Dakota'dayım."

"Tamam... Neden?"

"Uçakta bir kadının doğum sancısı tuttu, bu yüzden Min- nesota'ya inmek zorunda kaldı, sonra havaalanını kapatan bir kar fırtınası oldu, ben de araba kiralamak için aşağı indim, ama ellerinde sadece bir tane kalmıştı... ve onu isteyen ben ve başka bir adam vardı."

"Okkaayy..."

"Ehliyetinin süresi dolmuştu ve kredi kartım reddedilmişti, bu yüzden arabayı kiraladık..."

"Birlikte mi? Ülkenin bir ucundan diğer ucuna bir yabancıyla mı seyahat ediyorsun?" diye bağırıyor ve telefonu kulağımdan çekiyorum. "Şu anda yolun kenarında öldürülmüş olabilirsin."

"O orduda bir asker, sorun değil."

"Yani elleri muhtemelen ölümcül silahlar mı?" Bunu hiç düşünmemiştim.

"Ne kadar paran var?"

Kahretsin, hep başımı belaya sokacak sorular soruyor. "Tüm yolculuğu ödemeyi kabul etti."

Sessizlik. Tam bir sessizlik.

"Nefes alıyorum." Ahizeden duyuyorum. "Tamam, Tessa..." Bir nefes daha alıyor. "Yani, orduda olan bir yabancıyla ülke dışına çıkmayı kabul ettin. Öldürmek için lisanslı. Ve senin ona geri ödeme yapmanı beklemeden senin için ödeme yapacak."

"Şey, tabii ki yapacağım." Altımdaki battaniyeyle oynuyorum.

"Ama başka türlü bir geri ödeme beklemiyor mu?"

"Aman Tanrım. Hayır!" Çığlık atıyorum. "O öyle biri değil. Aslında birbirimizden nefret ediyoruz. Birbirimizin sinirlerini bozuyoruz."

"Yani, birbirinizden hoşlanmıyorsunuz. Bu durumu nasıl daha iyi yapıyor?"

Omuzlarım çöküyor ve bütün gece yanımda uyuyacağı diğer yatağa bakıyorum. Ona ne kadar seksi olduğunu, beni çoğu zaman sinirlendirmesine rağmen onu ne kadar çekici bulduğumu bile söylemedim.

"Sadece... bana güvenebilirsin. İyi kararlar verebilirim." Yeniden yüz yıl geçmiş i bunun göstergesi olmasa bile.

Daha fazla sessizlik. Belki de ona Andrew'la ilk randevusuna elf kostümüyle çıktığını hatırlatmalıyım. Bazen kararlarımız sorgulanabilir ama ben kendimi asla tehlikeye atmam.

Tre içeri giriyor ve ben hâlâ onunla konuştuğum için yanağımın içini ısıırıyorum.

"Ve sen şu anda Güney Dakota'dasın. Ne, bir otelde mi?" "Bir hastanede," diye fısıldadım, ne olacağını biliyordum.

"Bir hastane mi? Neden?"

"Bir kaza oldu."

Tre'nin kaşları kalkıyor ve sırtıyor. Bu öyle bir sırtış ki, eğer üzerimde geziniyor ve yan tarafa kaymak üzere olsaydı, onu böyle sırtırken görebilirdim. Çok ateşli.

"Anlamı?" Kenzie soruyor.

"Tuvalete gitmek için durdu, kapımı açtım ve bir setten aşağı yuvarlandı, kendini kesti ve dikiş atılsın diye buradayız."

Tre'ye *üzgün olduğumu* söylüyorum ama beni başından savıyor. "Bırak onunla ben konuşayım," diyor.

"Hayır."

"Evet. Orada olduğunu söyleyebilirim. Daha sessiz oluyorsun, o yüzden telefonu ver."

"Asla olmaz."

"Tessa..."

Eğer telefonu şimdi ona vermezsem, muhtemelen Güney Dakota'daki tüm hastaneleri arayacak. Nadiren işlerin peşini bırakır. Onu sessize aldım. "Arkadaşım seninle konuşmak istiyor. Beni çıplak ellerinle öldürebileceğini düşünüyor çünkü muhtemelen silah olarak kayıtlıdırlar."

Kıkırdıyor ve elini telefona uzatarak beni şaşırtıyor. Sesini açtı. "Kenzie, ben Tre." Onun adını nereden biliyordu ki? Ama sonra ekranda olduğunu fark ediyorum. Ne dediklerini duyamamak beni rahatsız ediyor. "Ordu komandosu... yeterince uzun... hayır, yanımda silah taşımıyorum... Hayır, ellerim kayıtlı değil... İstesem yapabilirim... evet, bugün şimdiye kadar sadece şeker yedi..."

Konuşmanın tonu değişiyor olmalı çünkü adam kadının söylediklerine gülüyor.

"Gerçekten mi?... Bunu bana söylememişti... Anladım... Elbette... Kulağa hoş geliyor..."

Konuşma bitiyor gibi görüldüğü için minnettarım. "Kırmızı, ha?... Bunu hatırlamam gerekecek... İpucu için teşekkürler... oh, hiç şüphem yok... harika... sonra konuşuruz... görüşürüz." Aramayı sonlandırdı ve telefonumu bana verdi.

"Kırmızı yorumun ne hakkında olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"En sevdiğin iç çamaşırı renginin kırmızı olduğunu söyledi."
Sandalyeye oturur, çizmelerini çözer, çıkarır ve sandalyenin altına sokar.

Altıma gelişigüzel fırlattığım botlarıma bakıyorum. "O yapmadı!"

"Hayır. Meyan kökü sevdiğini ve araba kullanırken yemek yemeyi sevdiğini söyledi." Parmakları kemerine giderken gülümsüyor.

Elimi kaldırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Hadi ama, içinde bir yerlerde mizah duygusu olduğunu biliyorum."
Banyoya doğru yürür ve kapıyı kapatır.

"Dikişleri atarken sana mutluluk ilacı verdiler mi?" Ben aradım.

Mags geliyor.

"Ona mutluluk ilacı mı verdin?"

Gülümsüyor. "Hayır." Odadaki dolaba birkaç malzeme koyuyor. "O medyum mizah duygusu hakkında bir şey söylemedi, değil mi?"

"Hayal gördüğümü düşündüğünü biliyorum."

Mags elini kaldırır. "Bence bu çok romantik. Bence çok az insan aşkı bulmak için senin aldığın şansını alır. Bunu kabullen, Tessa. Hayatta ne istediğin konusunda bu kadar açık sözlü olman takdire şayan."

Yanaklarım biraz ısındı. "Teşekkürler."

Tre banyodan üzerinde sadece pijama pantolonuyla çıkar. Mags durup ona bakar ve bunun iyi bir nedeni vardır. Bir fitness dergisinde olabilirdi.

"İyi geceler," diyor kadın.

"İyi geceler," diye karşılık verir.

Yatağa girdiğimizde, vücudunun çerçevesine bakıyorum. Sırt üstü yatıyor ve bir kolunu başının altına sokmuş.

"Neden bu kadar kolay teslim oldun?" Fısıldıyorum.

"Çünkü bana annemi hatırlatıyor. Gittiğim onca yıl boyunca ona cehennemi yaşattım. Eğer benim burada olmam onun oğluna bakmanın nasıl bir şey olduğunu yeniden anlamasını sağlayacaksa, bunu yapacağım."

"Bu sert dış görünüşün altında gerçekten çok tatlısın."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. "Ben o kadar sert değilim. İnan bana."

Ve sonra ikimiz de tekrar konuşmuyoruz ve sonunda uyku geliyor çünkü uzun bir gün olmuştu.

* * *

Kollarımı ve bacaklarımı bir filmdeki gibi geriyorum. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum. Tuvalete gitmek için ya da garip bir rüyadan falan uyanmamıştım. Tre'nin uyanık olup olmadığını görmek için soluma bakıyorum. Ama Tre orada değildi ve yatağı yapılmıştı.

Kapa çeneni. Beni terk etti.

Yatakta doğrulup yorganı üzerimden atıyorum, gömleğimin bir noktada eğrildiğini fark ediyorum, bu yüzden onu düzeltiyorum, ayakkabılarımı alıyorum ve çantamı ve eşyalarımı arıyorum.

Birbirimize güvenmeye başladığımızı sanıyordum. Beni Güney Dakota'da mahsur bırakacağını düşünmemiştim. Ne tür bir asker bunu yapar?

Kapıyı açıp koridora bakıyorum. Hastane yoğun bir sabah geçiriyor olmalı. Etrafta dün geceye göre daha fazla doktor ve hemşire var. Odaların dışındaki sedyelerde birkaç Noel Baba görüyorum, yanlarında sessiz olmalarını söyleyen Bayan Claus'lar.

Koridorun diğer tarafına bakmadan iki el beni odaya geri itiyor.

"Ne oluyor be?" Dedim.

Kapı kapandı ve Tre geldi. Neden muazzam bir rahatlama hissettiğimi irdelemek istemiyorum.

"Mags'in başını belaya sokmak istemeyiz, bu yüzden buradan sessizce çıkmamız gerekiyor." Elinde ne varsa masanın üzerine fırlatır ve botlarını giyerek oturur.

"Dışarıda neler oluyor?" Paltomu giyerek fısıldıyorum. "Kulak misafiri olduğum kadarıyla, Noel Baba ve Bayan Dün gece komşu kasabadaki bir barda yarışma vardı ve işler kontrolden çıkıp Noel Baba kavgasına dönüştü." Ceketini omuzlarına silkiyor. "Alkol her zaman insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarır."

"Gittiğini sanıyordum," diye itiraf ediyorum emin olmadığım bir nedenle. Durdu ve bana baktı, gözlerinde acı parlıyordu. "Mags bize sade kahve getirdi ama ben senin için biraz krema ve şeker almaya gittim."

Çenem açık bir şekilde duruyorum ve dürüst olmam gerekirse kalbim de açık. Kahvemi nasıl içtiğimi hatırladı.

"Bilmediğim tek şey gerçekten iki şeker alıp almadığın ya da dün şeker yorumunu bana yapıştırmak için mi ikincisini eklediğin." Tek kaşını kaldırıyor ve ben sessizce gülüyorum.

"İnsanları çok iyi okuyabiliyorsun, bunu biliyor musun?"

Omuz silkiyor. "Bu işle birlikte gelen bir şey. Bazı hızlı kararlar vermek zorundayım."

Merak ediyorum ama benim hakkımdaki ilk düşüncesinin ne olduğunu sormuyorum. Kahvemi nasıl içtiğimi hatırlamasının bir şey ifade etmediğini kendime hatırlatmak zorundayım. İyi bir barista bunu da hatırlayabilir.

On İkinci Bölüm

TRE

A Mags'e hızlıca veda ettikten sonra hastaneden ayrıldık. Benzin almak, yemek yemek ve bacaklarımızı esnetmek için otoyoldan çıkana kadar bir süre araba kullanıyorum.

"Ne düşünüyorsun? Sonuna kadar gitmeyi denemeli miyiz?" Benzin istasyonunun çöpüne atmak için arabadaki tüm çöpleri toplarken soruyorum.

Tuvaletten yeni dönüyor. "Vardiyayı alabilirim ama GPS neredeyse on altı saat daha olduğunu söyledi."

"Dün yola çıktığımıza inanmak zor ve daha on bir saatlik yolumuz var, değil mi?" Çöpü atıyorum ve yakıt ikmalini bitiriyorum.

"Dün gece bir yerde uyuduk." Benzin istasyonunun yanındaki lokantaya baktı. "Sana karşı dürüst olacağım, bir daha lokanta yemeği yiyemem."

Ne yazık ki, çıkışların çoğu yerel bir lokanta veya fast food'dur ve aralarında pek bir şey yoktur.

"Nereden biliyorsun? Elmalı turtalarıyla falan ünlü olabilirler mi?"

Gözlerini kısıyor ama her zaman olmayan bir şakacılık var. "Gerçekten büyük, sulu bir hamburger istiyorum."

Bizimkinin yanındaki pompaya bir araba yanaşıyor ve içinden bir aile çıkıyor. "Hızlı bir tuvalet molası, çocuklar. Ayrılmadan önce gitmenizi söylemiştim.

Eggnog Festivali'ne gitmeden önce bunu yapmana gerek yoktu." Tessa'nın başı fare görmüş bir kedi kadar hızlı dönüyor.

Kahretsin, girişin ücretsiz olduğunu iddia ettiği Minuteman Füzesi Ulusal Tarihi Alanı'nı, ardından Dinozor Parkı'nı ve Sürüngen Gardens'ı geçtikten sonra bile onu görevde tutmayı çok iyi başardım. Rushmore Dağı'nı görmek için rotanın dışına çıkmayı reddettiğimde ise bana gerçek bir Amerikalı olmadığımı söyledi. Doğrusu, bu konuda neredeyse pes ediyordum çünkü görmek istediğim bir şeydi ama hava gittikçe soğuyor ve hiçbir yerde mahsur kalmamızı istemiyorum. Pek bir şey yolunda gitmedi.

"Eggnog Festivali mi dediniz?" Tessa pompamızın kenarından atlıyor ve annesine soruyor.

Kahretsin, bunun için de sızlanacak. Elbette kader ve kismet sözcükleri tekrar gelecek.

"Evet, her yıl düzenlenen bir festival, sadece bugün ve yarın, ama bu gece herkes kaburga ödülünü kazanmak için eggnog'unu getiriyor." Kadın dönüşümlü minibüsünün arkasını açıyor ve kısa bir süre için artık bunları yapıp yapmadıklarını merak ediyorum. İki sürahi çıkarıyor ve sanki çoktan kazanmış gibi uzatıyor. "Bunlar bizim."

"İlginç. Yani, gidip eggnog mu tadacaksın?"

"Hayır, koca bir festival var. Isınmak için büyük ateşlerle dolu büyük variller, canlı müzik, yüz boyama, çocuklar için el işleri. Noel Baba ve elfleri, bir sürü tadım standı ve yarışma var. Tam bir Noel pazarı." Sanki oraya gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi genişçe gülümsüyor.

Deposunu bizim aldığımızın yaklaşık dört katıyla dolduran kocası, "İçki içme yarışmasını unutma," diye araya giriyor. "Her zaman bugünün sonunda. Ulusal Eggnog Günü olduğu için eskiden hepsi Noel arifesinde yapılırdı ama çok fazla insan kutlamayı kaçırdı

tatillerini aileleriyle birlikte geçirecekleri için bir önceki hafta sonuna aldılar."

"Siz ikiniz gitmelisiniz. Hayatta bir kez yaşanacak bir eğlence," diyor karısı.

Çocukları benzin istasyonundan fırlayıp minibüse koşuyor ve sürekli eggnog diye bağıyorlar.

Tessa bana bir bakış attı. Gitmemiz gerektiğini söyleyen bir bakış. Bu, bu insanlarla karşılaştığımızın bir işareti.

Hepsinin canı cehenneme. Tuvaletini yaptıktan sonra ısınması için arabada kalması konusunda ısrar etmeliydim.

"Bak ne diyeceğim? İşte iki bilet. Bir stant işlettiğimiz ve yarışmaya katıldığımız için içeri ücretsiz giriyoruz, ancak bize istediğimiz kişiye vermemiz için iki bilet veriliyor. Genelde bilet almadan önce dışarıdan iki kişi seçeriz ama sen gerçekten heyecanlı görünüyorsun." Baba biletleri uzatıyor.

Tessa sanki yüz dolarlık banknotlarmış gibi onları adamın elinden kapar. "Teşekkür ederim."

"Gideceğimizden emin değilim," diyorum.

Sanki planladıkları eğlenceyi mahvediyormuşum gibi üçü de bana doğru dönüyor.

"Portland'a dönmek için uzun bir yolumuz var."

Tessa öne eğiliyor ve duyamadığım bir şeyler fısıldıyor. Adam ve kadın gülümseyerek Tessa'nın biletleri cebe indirmesini izliyorlar. Benzin fişini alıyorum ve tam sürücü tarafına doğru yürüyecekken Tessa koşup kapıyı açıyor.

"Araba kullanma sırası bende, unuttun mu?" diye bağıyor ve emniyet kemerini takarak kendini koltuğa sabitliyor.

Yolcu kapısını açtım ve içeri baktım. "Ben aptal değilim. Eggnog Festivali'ne gitmiyoruz, Tessa. Bu bize bir geceye daha mal olacak ve ya başka bir fırtına çıkarsa? Eve dönmek için hâlâ uzun bir yolumuz var."

"Kendin söyledin. En çok eggnog'u özlüyorsun. Hadi ama, bu kader."

Ayağa kalkıp gökyüzüne bakıyorum. İşte yine o lanet kelime. *Kader*. "Tessa, bu kader değil. Kısmet de değil. Festivalin hemen aşağısındaki caddede durduk. O çift yanımızda durmasaydı haberin bile olmayacaktı."

"Tam olarak demek istediğim bu. Hadi ama. Bunu hak ettiniz. Bize bedava tik-et aldım. Çok eğlenceli olacak. Gideriz, sen eggnog içersin, ben ayık kalırım ve bir saat sonra yola geri döneriz. Ben uyudum, bu yüzden gece boyunca sorunsuz sürebilirim."

Bir nefes veriyorum ve ona bakıyorum, ama o parmağıyla kalbinin üstünden geçiyor, sonra alt dudağını öyle bir çıkarıyor ki emesim geliyor.

"Söz veriyorum. Bir saat."

İç çekerek arabaya bindim. Genelde geri adım atan biri değilimdir ama iyi bir eggnog'u özlemiştim ve buraya bir daha dönecek değilim. "Tamam. Sadece bir saat. Bu da son sapak."

"Son sapak." Beni selamlıyor, ben de ona başımı sallayıp önüme bakıyorum.

"Hadi gidelim."

"Yaşasın!" Koltuğunda küçük bir dans yapar ve arabayı çalıştırır.

Benzin istasyonundan çıkıyoruz ve Eggnog Festivali tabelalarını takip ediyoruz.

* * *

"Buranın park yeri olduğuna emin misin?" Tessa'ya soruyorum çünkü neredeyse herkes gibi çitlerle çevrili büyük bir alana park etmemiştik. Meğer Eggnog Festivali küçük kasaba meydanının hemen dışında, büyük bir alanda yapılıyormuş.

Sıcak aylarda bazı bitkilerin ekilmesi için kullanıldığını tahmin ettiğim bir alan.

"Evet. Kaderin bir başka işareti. İçeri girmek ve dışarı çıkmak çok kolay."

Başımı sallayıp arabadan iniyorum, ceketimi giyiyorum ve şapkamı başıma geçiriyorum. Tessa tepesinde ponpon olan bir şapka takıyor. Saçları onu havaalanında ilk gördüğüm zamanki gibi güzelce şekillendirilmemiş olsa da, doğal güzelliği ıslıl ıslıl parlıyor.

Caddenin karşısına geçiyoruz ve Tessa biletlerimizi, kimin geleceğinden çok arkadaşlarıyla konuşmakla ilgilenen gence uzatıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde buralarda soğuk insanları içeride tutmuyor. Kasabadaki herkes burada olmalı, o kadar çok insan var ki. Egnog dışında alkol servisi yapan birkaç standın yanında bir grup çalışıyor.

"Hadi, sana biraz alalım." Eldivenli eli benimkini tutuyor ve beni tadıma doğru çekiyor. Orta yaşlı bir kadının işlettiği ilk standın önünde durur. "Bu Tre, o bir asker ve uzun zamandır egnog içmedi..." Bana bakıyor.

"Uzun bir süre."

"Doğru." Sanırım gülümsemesini gizlemeye çalışarak ağzını kapatıyor. "Pek çok şeyi gizli tutmak zorunda."

Gözlerimi deviriyorum.

"Oregon'a doğru yola çıktık ama benzin istasyonunda karşılaştığımız bir çift bize bu etkinlikten bahsetti. Buralarda bir yerdeler, yarışmaya katılıyorlar."

"Devam et, Tessa," diye mırıldanıyorum. "Evet, her neyse, tadına bakabilir mi?"

Orta yaşlı kadın güler. "Alabilirsiniz." Bana ağzına kadar soluk sarı sıvıyla dolu küçük bir Dixie bardağı uzatıyor.

Bir yudum alıp Tessa'ya uzatıyorum, o da reddediyor. "Ben sürüyorum."

"Doğru."

Yapılacak en akıllıca şey bu, ama sonra uzun stant sırasına bakıyorum. Bunların hepsini tek başıma tatmamın imkânı yok ve ne yani, ona tarif mi edeceğim? Neden eğlenecek tek kişi ben olayım ki? Tessa'nın bu tür şeylere katılmayı sevdiği çok açık.

"Tarçın nasıldı?" diye soruyor, beklentiyle bana bakarak.

Eggnog'u bitirdim. "Al biraz. Kalacak bir yer buluruz. Bunu tek başıma yaşamak istemiyorum."

"Tek başına değilsin. Şu insanlara bak." Kollarını açarak etrafında dönüyor. "Hepiniz eggnog seviyorsunuz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Sesimi alçaltıyorum ki sadece o duyabilsin.

Gözlerimiz buluşur ve sarılır.

"Ama bu bizi geciktirecek." Sesi yumuşak ve emin değil.

"Umurumda değil. Bu geceyi benimle paylaş. Eggnog sever misin?"

Işıl ışıl gülümsüyor ve yemin ederim kalbimin göğsümde genişlediğini hissediyorum. "Kim sevmez ki?" Kadından bir fincan alıyor ve bir dikişte içiyor.

Bir sonraki kabine geçiyoruz ve yumurtamız bitene kadar sırada ilerliyoruz ve yemeğe doğru gitmeye karar veriyoruz.

"Affedersiniz?" Her birimiz birer peynirli çubuk kraker alırken biri bize yaklaşıyor.

Döndüğümüzde Noel ışıklarıyla giyinmiş bir kadın görüyoruz. Kelimenin tam anlamıyla, etrafına ışıklar sarılmış ve şapka olarak bir yıldız olan dar bir tayt şey.

"Orduda mısın?" diye sordu bana.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyor Tessa benim yerime, simitten büyük bir parça çiğnerken.

"Bir yarışmacımız hastalandı ve eggnog içme yarışması için başka bir gönüllüye ihtiyacımız var. Stant kiralayanlardan birkaçı

Bize hizmet ediyorsunuz ve eggnog'u ne kadar çok seviyorsunuz ama içmeyeli çok u z u n zaman oldu. Katılmanızdan onur duyarız."

"Oh iyi..."

"Ne büyük bir onur. Bunu yapacaktır," diyor Tessa benim adıma. "Yapacak mıyım?" Ona bakıyorum.

"Evet. Nerede olması gerekiyor?"

Bu hoş kadına hayır diyemem ve Tessa da benim katılımım konusunda çok heyecanlı görünüyor.

"Harika! Yaklaşık on beş dakika içinde başlıyor. Orada, yeşil çadırın altında." Yönü işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum.

"Orada olacağım."

O uzaklaştı ve ben inledim.

"Bir bahane uydurabilirdik. Hiçbir şey içemiyorum," diyorum nefesim kesilmeden.

"Neden? Ben de içtim, bu gece buradayız. Keyfini çıkaralım bari."

"Bu da nerede kalacağımız sorusunu gündeme getiriyor." Onu tanıyorsam, gece bitene kadar bu konuda endişelenmeyecektir.

"Ben bize bir yer bulacağım. Sen o gırtlığı aç ve bira hunisi gibi aşağı akmasına izin ver." Kolunu benim koluma doladı ve bizi yeşil çadıra doğru götürdü.

Yumurta liköründe ne kadar alkol olduğundan emin değilim ama belli ki çakırkeyif olmuş. Her zamankinden daha da fazla anı yaşıyor, ki bunun mümkün olduğunu düşünmezdim.

Çadıra vardığımızda parmak uçlarında yükseliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Seyirciler arasında olacağım, sana tezahürat yapacağım."

"Ya kusarsam?" Diye sordum ama çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Noel ağacı satan kadın beni son beş yılın birincisi olduğunu öğrendiğim kocasıyla tanıştırıyor. Beni yüz farkla geçti.

kilo ve 6 inç. Canavar gibi bir adam. Diğer yarışmacı ise muhtemelen kırklı yaşlarında, beline bir çocuk sarmış küçük bir kadın. Kalabalığın içinde Tessa'yı gördüğümde rekabetçi içgüdülerim kükrüyor.

Bir masaya oturduk ve Mesih ağacı görevlisi kadın tarafından kalabalığa tanıtıldık.

"İlk olarak, bir köpekbalığı çenesine sahip dört çocuk annesi Küçük Becky var."

Kalabalık onu alkışlıyor, bazı yuhalamalar ve bağırışlar duyuluyor.

"İkinci olarak, bu yıl festivale yeni katılan bir arkadaşımız var.

Söylentilere göre

O bir ordu komandosu ve bir süredir eggnog ya da en azından de-cent eggnog içmiyor. Dua edelim de bu gece tek başına kalmasın."

İnsanlar gülüyor ama Tessa bir sandalyenin üzerine çıkıyor ve yumruğunu havaya kaldırarak benim için çılglık atıyor. Ona başımı sallayıp gülüyorum.

"Bu onun tatlı kız arkadaşı."

Tessa bir an donup kalıyor ve göz göze geliyoruz ama ikimiz de onu düzeltmiyoruz.

"Üçüncüsü, sevgili kocam. Beş yıllık şampiyon ve yakında altı yaşına girecek olan Yuvarlak Rowdy."

El sallıyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Belli ki hayranların favorisi. Eggnog sürahileri her birimizin önüne konuldu.

"Pekâlâ, süre içinde en çok sürahi içen kazanır. Herkes hazır mı?"

Hepimiz

başımızı

salladık.

"Gidin."

Yemin ederim Rowdy ben birini bitirmeden ikisini bitiriyor. Küçük Becky bile benden hızlı gidiyor.

"Yürü, Tre!" Tessa alkışlıyor.

Yudum yudum içmeye çalışıyorum ama Tanrım, bu çok fazla süt ürünü.

Üçüncü sürahimdeyken Rowdy önünde dört boş sürahi varken bir tane daha istiyor. Onu geçmemin imkanı yok, o yüzden Küçük Becky'ye dönüyorum. O da üçüncü sürahisinde ama hâlâ benden önde, ama çok az farkla. Kalçasındaki çocuk bir an bana bakıyor, sonra orta parmağını bana doğru kaldırıyor.

Ne oluyor be?

Bir sürahi daha iniyor ve midem çalkalanıyor, gurulduyor ve ekşiyor. Boğazımdan yukarı çıkan sıvıyı geri yutmak zorunda kalıyorum.

Kafamı kaldırdığımda Tessa tam önümdeydi. "Hadi Tre, bunu yapabilirsin. Sen bir Ranger'sın. Bunun ne anlama geldiğini onlara göster."

Başımı sallıyorum çünkü bu şeyden biraz daha yutarsam cidden öleceğim.

Rowdy sonunda yavaşlıyor ve Küçük Becky artık sadece yudumluyor. Tessa tekrar, "Bunu sen halledersin," diyor.

İçimdeki her şey durmamı söylüyor ama gözlerimi kapatıyorum ve yeniden üye oluyorum, Ranger okulunu hatırlıyorum, bunu başarabileceğimi hiç düşünmemiştim. Boğaz kaslarım yanıyor, kalbim çarpıyor, bir sürahi daha istiyorum, bu beni Rowdy ile aynı numaraya koyacak.

Küçük Becky başını sallar, çocuğunu kocasına verir ve her birimize verilen kovaya kusar.

Rowdy ve ben ikimiz de beşinci yaşımızdayız ve Noel ağacı hanımefendi onu devam ettirmeye çalışıyor ama Rowdy dönüp onun üzerine kusuyor.

"Sen kazandın!" Tessa'nın gözleri büyür. "O kazandı, değil mi?"

Noel ağacı kadın, "Beş dakika boyunca onu aşağıda tutması gerekiyor," diyor, üzerini örten şeye bakarak.

Tessa'ya başımı salladım. Bunu yapmamın imkanı yok.

"Yapabilirsin." Başını salladı ve bir tabelayı işaret etti. İçki içme yarışmasının galibi bu gece Jingle Balls B&B'de bir gece konaklama kazanıyor.

Başım geriye doğru sallanıyor ve ağzımı kapalı tutuyorum. Saat ilerliyor ve ben hep onu izliyorum. Üç dakika kaldı. Elimi karnıma koyuyorum çünkü çok acıyor. Öksürüyorum ve herkes nefesini tutuyor, bunun o olduğunu düşünüyor.

"Sende bu var. Sen tanıdığım en sert adamsın. Hepsi senin eserin, Tre. Hepiniz," diyor Tessa ve ben gözlerimi kapatıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Beş dakika geçtikten bir milisaniye sonra zil çalıyor ve kafamı kovaya gömüp en az beş dakika boyunca kusuyorum.

Ama hediye çekini kazandım ve Tessa'nın yüzündeki ifade her şeye değdi. En son ne zaman birinin bana böyle baktığını hatırlamıyorum. Belki de hiç. Ama kesinlikle çok uzun zamandır.

On Üçüncü Bölüm

TESSA

L Şansımıza, Jingle Balls B&B kasaba meydanının hemen diğer tarafında, bu yüzden arabayı olduğu yerde bırakıp yürüyebiliriz. Arkadan çantalarımızı aldım, çöpler de dahil. Uçakta giydiği üniformalı çanta. Jingle Balls'un nazik sahiplerinin bunları onun için yıkamama izin vereceğini umuyorum. Özellikle de bize bu odayı kazandırmak için içki içme yarışması yaptığından beri.

Döndüğümde Tre hâlâ pansiyonun ön verandasının merdivenlerinde oturuyor, başını demir trabzana yaslamış, yemyeşil görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

Ben yaklaşırken ayağa kalkıyor ve beni içeri kadar takip ediyor.

"Sorma," diye homurdanıyor. "Buna değse iyi olur."

Saçları ağarmış yaşlı bir kadının beklentiyle bize baktığı masaya doğru yürüyorum. "Ben de sizi bekliyordum," diyor kocaman bir gülümsemeyle.

"Orada mıydın?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama duydum."

"Çok hızlıydı. Küçük kasabalar, ha?" Ben de öyle dedim. "Gece için oda verdiğin için şanslıyız."

Göz kırpıyor ve küçük bir deftere bir şeyler yazmak için bir kalem alıyor. "Bazen işler mükemmel gittiğinde sihir gibi hissedebilirsiniz."

Hayatımda bir büyükannem olsaydı, bunu isterdim. Çok sevimli.

"Mutfakta kurabiyelerim var. Onları donduruyordum. Kahve, ay ya da sıcak kakao yapabilirim." Sanki her ssn bir nedeni varmış gibi mükemmel bir şekilde dekore edilmiş Noel ağacının yanındaki kırmızı sandalyelerden birinde oturan Tre'ye bakıyor. Beyaz ışıklar ağaçtan sarkan cicili bicili süslerin üzerinde parıldıyor. "Ya da eggnog," diye fısıldıyor ama yeterince sessiz değil çünkü Tre inliyor.

"Sanırım duş alacak ve doğruca yatağa gidecek," diyorum.

"O zaman iştahınızı saklayın çünkü yarın sabah büyük bir kahvaltı olacak."

"Gün doğarken ayrılmak zorundayız ama bu gece bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. Çok güzel bir ev ve çok fazla tatil ruhu var."

Tre arkamdan gelip fısıldayarak "Gidelim." dedi.

"Evet, bu kasaba Noel'i seviyor. Misafirlerimizin çoğu şükran Günü ve Noel arasında geliyor, sonra Temmuz'da Noel yapan mdavimlerimiz var. Havai fişek patlatan bir Noel Baba gördüğünüzde biraz garip oluyor." Gülüyor ve anahtarı masanın üzerinden kaydırıyor. "Sizi Fındıkkıran odasına yerleştirdim. En sevdiklerimden biridir."

"Kulağa acı verici geliyor," diye mırıldanıyor Tre.

"Harika. Tekrar teşekkürler. Gerçekten bunun ne kadar hayat kurtarıcı olduğunu anlatamam."

Gülümsüyor ve yaşlılık lekeleri ve kırışıklıklarla kaplı eli benimkini sıkıyor. "Size sahip olduğumuz için çok mutluyuz."

"İyi geceler..." Ona ne diyeceğimi bilemediğim için duraksıyorum. "Bayan Kringle, tabii ki."

Tre arkamdan inliyor. "İyi geceler, Bayan Kringle."

"İyi geceler, şeker eriklerinin hayalleri kafanızda dans etsin."
Gülümsüyor.

Kıkırdıyorum ve Tre beni hafifçe merdivenlere doğru itiyor.

"Ah, neredeyse unutuyordum. Kullanabileceğim bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var mı?" Sormak için döndüm.

"Siz ikiniz yerleşirken başlamam için onları bana vermeye ne dersiniz?"

Bu kadın Tanrı'nın bir lütfü. "Teşekkür ederim." Kıyafet torbasını uzattım. "Bunları değiştirdikten sonra hemen döneceğim."

"Mükemmel. Mutfağın hemen sağında," diyor ve o tarafa doğru yürüyor.

"Um..." Tre bakışlarıma karşılık veriyor. "Bunlar benim kıyafetlerim."

"O bir büyükanne. Eminim onları nasıl yıkayacağını benden daha iyi biliyordur."

"İşte tam da bu yüzden onları kendim yapacaktım."

Ona dönüp bakmadan merdivenleri çıkıyorum. "Başkalarına güvenebilmek güzel değil mi?"

"Tulumlar bebek boyutuna gelene kadar."

Merdivenlerin başında başımı sallıyorum ve hangi odanın Fındıkkıran odası olduğunu arıyorum.

"Şeker kamışı odasında ya da kış harikalar diyarında olamaz mıydık?" diyor.

"Sakin ol." Anahtarı sokup kapıyı açıyorum ve kapı aralığında duraklıyorum.

"Ne? Neden durdun?" Başımın üzerinden odaya bakıyor. "Sana söylemiştim."

Oda fındıkkıranlarla dolu, *o kadar* çok fındıkkıran var ki, hepsi farklı açılardan bize bakıyor.

"Bir de hamamböceği yüzünden uyuyamadığınızı düşünün. Şimdi üzerimizde yüzlerce göz var." Yanımdan geçip gitti ve ben zor yutkundum.

"Burası bir oda ve ücretsiz ve biz de bunu en iyi şekilde değerlendireceğiz. o."

"Ve kraliçe yatak." Ayak ucunda duruyor ve eliyle o. "Bundan da en iyi şekilde yararlanacak mıyız?" Şaka yaptığını anlamamı sağlayacak şekilde kaşlarını sallıyor.

İçimde bir hayal kırıklığı şimşeği çaktı. Bu çok saçma çünkü başka bir adamla aramı düzeltmeye gidiyordum.

"Komik." Ona sakarin bir gülümseme veriyorum. "Bir yolunu buluruz. Şimdi git duş al."

O çantasını alıp koridordan duşa giderken ben de yatağın kenarına oturmuş, acaba odada bir sorun bulsam da aşağıdaki kadın odayı bizim için değiştirse diye düşünüyordum. Nankörlük etmek istemiyorum ama bana bakan bu tahta figürler tüylerimi diken diken ediyor.

Tre'nin işi bittikten sonra duş almak için birkaç kıyafet alıyorum. Dolapta birkaç battaniye buluyorum, onları yuvarlayıp yatağın ortasına yerleştiriyorum, böylece birbirine değmeyecek. Çünkü bu gece yatağımı muhteşem, kaslı ve bekâr bir adamla paylaşacağımın farkına varmaya başlamıştım.

Küçük bariyerin işe yarayacağından emin olduktan sonra Tre'nin uzun süredir duшта olduğunu fark ediyorum. Bayan Kringle'ın başlattığı yıkamaya eklemek üzere giysilerini alabilmek için banyonun kapısını çalıyorum. Ama suyun açık olmadığını fark ediyorum ve kapıyı biraz açıyor, buhar dışarı süzülüyor. Koyu renk saçları nemli ve alnına dökülürken, su damlacıkları burnundan yere doğru kayıyor.

"Kusura bakmayın, kıyafetlerinizi ve spor kıyafetlerinizi yıkamak için alayım dedim."

"Evet, teşekkürler."

Arkasını döndüğünde üzerinde sadece beline sardığı beyaz bir havlu vardı. Eğilip havluyu alırken kıcını hayranlıkla seyredivorum.

Odanın köşesinde bir yığın halinde duran kıyafetler. Göğsüne serpiştirilmiş koyu renk saçlar, yatakta onun yanında uzanırken parmaklarımı saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak etmeme neden oluyor. Ya da içimde kayarken göğüslerime değdiğinde nasıl hissedeceğimi.

"Al." Bana uzattı.

Sesi beni hayallerimden uyandırıyor ve gözlerimi kırıştıyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, göğsüne bakan salyaları akan deli bir kadın gibi görüldüğümünden eminim.

"İyi misin?" Alnı kırışıyor.

Yanaklarım ısındı. "Ben iyiyim. Sadece... Geri geleceğim." Ona sırtımı dönüyorum ve Bayan Kringle'ı kurabiye süslerken bulduğum merdivenlerden aşağı iniyorum.

"Merhaba canım, bunları çamaşır makinesinin yanına koy.

Ben hepsini hallederim." "Buna gerek yok."

"Evet, öyle. Bakmam gereken çocuklarım olmasını özlüyorum, o yüzden beni mazur görün. Ayrıca, emekli bir polis memurunun eşi olarak, üniforma ütülemeyeli uzun zaman oldu. Şimdi, bu kurabiye tabağını odana götür. Hiçbir şey iyi bir gece uykusuna şeker kadar yardımcı olamaz."

Süslenmiş şekerli kurabiyelerine bakıyorum. Noel Baba'nın kırmızı yanakları ile ren geyiğinin koyu renk gözleri arasında tek bir hata bile yok. "Yenemeyecek kadar güzeller."

Kıkırdıyor. "Hiçbir şey yenemeyecek kadar güzel değildir."

Ona sormak istediğim bir sürü soru var. Mesela daha ince bir kurabiyeyi daha kalın bir kurabiyeye tercih eder mi? Mükemmel şekerli kurabiyenin ne olduğunu düşünüyor? Ama muhtemelen bana nedenini soracaktır ve ben de pişirme konusunda neden bu kadar çok şey bildiğimi anlatmak istemiyorum.

"Çok teşekkürler... her şey için." Tekrar yukarı çıktım ve odamızın kapısını açtım.

Tre sadece boxer külotuyla orada duruyordu. Kapıyı hemen kapattım ve kalın camın arkasından kahkahalarla inlediğini duydum.

Tahta.

"Artık kapıyı açabilirsin, Rapunzel."

Kapıyı açıyorum ama odanın diğer tarafına bakıyorum. "Neden Rapunzel?"

"Çünkü o masumdu. O kulede sıkışıp kalmıştı ve pek bir şey yaşamamıştı. Beni külotumla gördüğünde çok şaşırmış ve skandala uğramış görünüyordun. Ama şimdi bakabilirsin, eşofmanlarımın içindeyim."

Ona bakıyorum. "Hâlâ gömleksizsin."

"Yatarken tişört giydiğimi sanıyorsan delirmişsin. Eşofman giydiğim için şanslısın. Burası yüz derece falan." O yatağa uzanıyor, ben de kıyafetlerimi almakla meşgulmüşüm gibi yapıyorum.

"Biraz kurabiye getirdim. Ben duş alacağım."

Aceleyle odadan çıktım ve kendimi banyoya kilitledim. Başka bir adam için ülkenin bir ucundan diğer ucuna seyahat ediyorum. Bunu unutmamalıyım. Gerçi Tre beni zaten istemezdi. Beni sinir bozucu bulduğuna eminim.

Duş alıp kurulandıktan sonra şort ve tişört takımımı giyiyorum, yanımda sadece şort ve atlet getirmediğime şükrediyorum. Uyuyor olmasını ve odaya gizlice girip ona fark ettirmeden yatağa girebilmeyi umuyorum, bu yüzden kapı kolunu yavaşça çeviriyorum ve yavaşça açıyorum.

Işıklar hâlâ açık ve o telefonuyla konuşuyor, ben de kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum. "Yorgun değil misin?"

Esniyor. "Oraya gidiyorum. Geceyi yine bir yerde geçireceğimizi söylemek için aileme mesaj atıyorum."

Ben kirli kıyafetlerimi çantama doldurup yatağa girmek için örtüleri geri çekerken o telefonunu kapatıyor.

"Aramıza koyduğun bariyeri sevdim." Kıkırdıyor.

"Teşekkürler."

İkimiz de kafalarımızın yanındaki ışıkları kapatıyoruz, sonra ondan uzaklaşmak için yan dönüyorum, ama yemin ederim ki çok sayıda fındık-

Karanlıkta bana bakan krakerler.

"İyi ki bir çift değiliz," diyorum. "Nedenmiş o?"

"Çünkü tüm bu tahta heykeller bize bakarken seks yapmayı hayal edemiyorum."

Gülüyor ve ses karanlıkta yankılanıyor, sıcak bir okşama gibi hissediliyor.

"Kurabiye yedin mi?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Bir süre sessiz kaldı. "Bu utanç verici."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ama karanlık olduğu için sadece gölgesini görebiliyorum. "Anlat bana."

"Sen de aynısını yapmadan hiçbir bilgi vermeyeceğim."

Bir nefes üfledim. "Tamam, ama önce sen cevap ver."

"Anneme eve gidene kadar şekerli kurabiye yemeyeceğime söz verdim. Küçüklüğümden beri evimizde büyük bir olaydır. Annem bütün bir geceyi onları kesmek, pişirmek ve süslemekle geçirmeyi planlıyor."

"Bu çok tatlı."

"Bu onun için çok şey ifade ediyor. Garip ama askere gittiğimden beri onu kırmışım gibi hissediyorum. Her zaman çok endişeli. Gazeteleri okuyor, haberleri izliyor, beni arıyor ve neler olabileceğini anlatıyor. Oraya ya da buraya gönderilebilirdim. Ordu komandosu olmaya karar verdiğimde babam bunun harika olduğunu düşündü ama ben bunu annemin yüzünde gördüm, korkusunu. Çok sevmeme rağmen şekerli kurabiye yememek onun için önemliyse, tekrar bir araya gelene kadar bekleyeceğim."

Gözlerim doluyor ama onları geri çekiyorum. Hayatında böyle birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Birinin seni bu kadar önemsemesi. "Hazırladığım cevap bu değildi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi sıcak koltukta oturma sırası sende." "Ne bilmek istiyorsun?"

Bir an sessiz kalıyor ve uyuyakalmış olabileceğinden endişeleniyorum. "Birinci sınıfta koltuğunu çalan bir ahmak dışında bu yıl başına gelen en boktan şeyi söyle?"

Muhtemelen beni görmediği için gülümsüyorum. "Bana tuzak kurmuşsun gibi hissediyorum." Son zamanlarda hayatımın berbat olduğundan bahsediyordum ama ayrıntılara girmiyordum.

"Koltuk konusunda gerçekten üzgün görünüyordun ama havaalanında kar altında kaldığımızdan beri her şeyi akışına bıraktın. Bu da bana hikayede çok daha fazlası olduğunu düşündürüyor."

Ona söyleyeyim mi yoksa kendime mi saklayayım? Sadece biraz daha birlikte seyahat edeceğiz. Sonra yollarımız ayrılacak. Ama onunla konuşmak kolay ve az önce bana annesiyle ilgili anlattığı hikâyeden sonra, başkalarını önemsediyini biliyorum. Bu yüzden dürüstlüğü seçiyorum.

"New York'taki fırınımı kapatmak zorunda kaldım. Uzun zamandır hayalimdi ama orada yaşamak çok zor. Kiralar çok yüksek, çok fazla rekabet var..."

"Özür dilerim." Sesi yumuşak ve sempati dolu.

"Teşekkürler."

Bir süre sessiz kaldık, sonra sessizliği o bozdu.

"Bazen yalnız kaldığımızda ve ikimiz de konuşmadığımızda bunu hissediyorum," diyor sessizce.

"Ne hissediyorsun?" Neredeyse sormaya korkuyorum. "Senin üzüntünü."

Gözümden bir damla yaş süzölüyor ama hemen arkamı dö n ü p
onu siliyorum. "Yatağa gitmeliyiz."

İkimiz de uzun bir süre hiçbir şey
söylemiyoruz. Sonunda "İyi geceler," diye
fısıldıyor.

Ama çoktan uykuya dalmışım gibi davranıyorum.

Bölüm On Dört

TRE

I Perdenin arasından bir ışık süzmesi ile uyanırsın.
Vücudumun ön tarafına bastırılan sıcaklığı fark etmem bir anımı aldı - bu uyandığımda alışık olduğum bir şey değil Kalk. Ben gecenin bir yarısı yorganı tekmeleyerek uyuyan biriyim. Ama elimin altındaki yumuşak ten, kasıklarımnda kıpırdayan kık, bunların hepsi yeni.

Lanet olsun.

Tek gözümle bakıyorum ve Tessa'yı kaşıkladığımdan emin oluyorum. Elimin ne yaptığından emin değilim ama inliyor ve kıvranıyor. Elimi geri çekmek işkence gibi ama uyanıp içinde bulunduğumuz pozisyonu görürse ç ı l d ı r a c a k . Özellikle de sikim bunun platonik bir uyku durumu olduğunu anlamadığı için. Ben sırt üstü döndüğümde o da karnına doğru dönüyor, kollarını yastığının altına sokuyor ve bir dizini yukarı doğru büküyor.

Ona bir maymun gibi bağlanmadıktan sonra oturup ona bakıyorum. Sağ kık yanağının alt tarafı pijamasının altından dışarı çıkıyor ve gömleği yeterince kalkmış, karnının şiltenin üzerinde açıkta olduğunu biliyorum.

O kadar seksi ki, cazibemi nasıl saklayabildiğimi bilmiyorum. Ülkenin öbür ucundaki bir adamı takip etmesi beni daha önce durduracak bir şey değildi. Kendimi vururdum.

vurup ne olduğunu görmek istiyorum. Ama askeri eğitimim çok derindir ve en iyisi buysa kendimi inkar edebilirim. Sanki bir görevdeymişiz ve yanımızdakilere güvenmek zorundaymışız gibi. Biz bir takımız ve bu çizgiyi aşarsak görevi tehlikeye atmış oluruz.

Yataktan çıktıktan sonra, ayaklarımızın dibinde yarı ezilmiş ve birikmiş battaniye duvarını yerine yerleştiriyorum. Dün gece ne kadar yakın olduğumuzu bilmesine gerek yok.

Onu artık daha iyi tanıdığımdan ve beni birinci sınıf koltuğunda bulduğunda nasıl davrandığını hatırladığımdan, son zamanlarda zor zamanlar geçirdiğini görmek kolay. Tam bir pislik gibi davranmamın bir faydası olmadı. Ama bana fırınından bahsettiğinde sesinde keder duydum, ama daha çok umutsuzluk duydum. Bu yolculuk bitmeden önce bir ara daha derine inmek istiyorum, özellikle de bu adamı sevdiği için değil, tamamen farklı bir nedenden dolayı takip ettiğini hissettiğim için.

Onu uyandırmak yerine yatağa yayılmış halde bırakıyorum ki hemen yola çıkabilelim. Sonra çantamı alıp banyoda üstümü değiştiriyorum ve aşağı iniyorum.

Bayan Kringle mutfakta yemek yapıyor. Onu ürkütmemek için kapıya vuruyorum ama o yine de elini kalbinin üzerine koymuş, soluk soluğa ocaktan uzaklaşıyor.

"Tanrım, beni korkuttun. Tre, değil mi?"

Başımı salladım.

Beni üzerinde "Haydi Pişirelim" yazan önlüğünü okurken yakaladı. "Torunumdan bir hediye idi. Anlamını tam olarak anlayamadı, sadece büyükannesini ve yemek yapmayı düşündü."

"Mantıklı. Kaç yaşında?" Tezgâhın üzerinde duran kartondan bir yumurta alıyorum ve bir kâseye kırıyorum.

Yumurta kartonunu işaret ediyor. "Bir düzine çırpılmış. Ve o beş yaşında. Çok sayıda torunumuz oldu."

Yumurtaları kırmayı bitiriyorum ve ırpı mam için bana uzattığı çatalı kullanıyorum. "Buralarda mı yaşıyorlar?"

"Bir tane var. Bu şehir büyük hayalleri olan insanlara pek bir şey sunmuyor." "Yumurtanı nasıl istersin?" gibi ukala işaretlerle süslü mutfağına bakıyor. Kekin içinde." Burası kesinlikle ona ait, başkasına değil. "Burası küçük ve Noel herkese göre değil. Dışarı çıkıp diğer çocuklarımızı ziyaret etmeye çalışıyoruz ama bir pansiyon işletiyoruz." Omuz silkiyor.

ırpınmaya devam ediyorum ve kaseyi sıcak tavaya götürüyorum. "Bütün bunlar kimin için? Bütün bir müfrezeyi mi besliyorsun?"

Gülüyor. "Sizin bitiremediklerinizi ben itfaiyeye götüreceğim. İyi bir yemek her zaman işlerine yarayabilir."

Yumurtaları ocakta yavaşça pişiriyorum, tıpkı babamın annem uyuyabilsin diye Pazar sabahları ailemize kahvaltı hazırlarken bana öğrettiği gibi.

Merdivenlerden inen ayak seslerini duyduğumda işlerini yarılamlışlardı.

"Sanırım uyandı." Bayan Kringle gülüyor.

İkimiz de kapıya doğru dönüyoruz ve Tessa nefes almak için çırpınırken kayarak duruyor. "Sen." İşaret parmağıyla beni gösteriyor.

"Ne?" Kaşlarım kalktı.

"Beni terk etmeyi bırakmalısın..." Pantolonunu eker ve derin bir nefes alır. "Sabahleyin. Beni terk ettiğini düşünüp duruyorum."

"Sadece kahvaltı hazırlamana yardım ediyorum." Ocağın üzerindeki yumurta dolu tavayı gösteriyorum.

"Tatlım, git bir duş al, sonra da yemeğe gel. Neredeyse hazır." Bayan Kringle merdiveni işaret ediyor.

Tessa uzun bir nefes daha verir. "Tamam, evet."

Sonra sanki onu terk etmeyeceğime dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi bana bakıyor. Başımı salladım, o da arkasını döndü.

Merdivenlerden geri döndüğünü duyduktan sonra Bayan Kringle elinde krep hamuruyla ocağın başına geliyor. Tavayı ısıtıyor ve sıcak yüzeye tereyağı parçaları koyuyor.

"Daha önce terk edildi, anladığım kadarıyla?" diye soruyor bana sanki bugün hava nasıl olacaktı gibi bir ses tonuyla.

"Um... Her şeyi bilmiyorum, ama çıldırma şekline bakılırsa, evet diyebilirim."

"Bunu aşmak çok zor. Siz ikiniz bir çift değilsiniz, değil mi?"

Başımı salladım. Eminim tahmin etmiştir ve belki de çift olmadığımız için ona başka bir oda olup olmadığını sorabilirdik, ancak ilk oda için ödeme bile yapmıyorken ikinci bir oda istemek bana doğru gelmedi.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden?" Kaşlarımın arasındaki kırılganlık derinleşerek soruyorum.

"Böyle söylediğim için beni affet, ama tatlım, eğer erkek arkadaşım olsaydın, böyle görünseydin, öğle yemeğine kadar yataktan çıkmazdık."

Boğazımı temizliyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Ve eğer onun erkek arkadaşı olsaydın, terk edilmekten bu kadar korkacağını sanmıyorum. Bana en büyük oğlumu hatırlatıyorsun. Kendisinden küçük kardeşleri olduğu için mi bilmiyorum ama o nasıl bakılacağını bilirdi. Bence sen de biliyorsun ve eğer o senin olsaydı, onu bir kenara atma şansın olmadığını bilirdi. Eğer sen onun olsaydın, içindeki tüm o şüphe orada olmazdı." Omuz silkiyor. "Sadece bir his. Ama ben ne bilirim ki, ben sadece yaşlı bir kadını." Bana bakmak için başını çeviriyor ve göz kırpmıyor.

"Aslında eski sevgilisi olan bir adamla buluşmaya gidiyor. Ona sürpriz yapmak istiyor." Sesimdeki hafif kızgınlığı ben bile duyabiliyorum.

Gözleri büyüyor ve ilk tur krepleri çeviriyor. "Şanslı o zaman, sanırım, ha?"

Bir tepki vermem için bana bakmıyor. Bunu neden söylediğinden bile emin değilim, ama Tessa'nın ona doğru koştuğunu ve onu tekrar görmek için heyecanlandığını hayal ettiğimde derime aynı anda milyonlarca küçük iğne batıyormuş gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum çünkü onun tüm sorunlarının yüküne ihtiyacım yok. Benim yeterince sorunum var.

* * *

Kahvaltıdan sonra Tessa, Bayan Kringle'a el sallayarak odayı kullandığı ve kahvaltı için tekrar teşekkür eder.

"Çok teşekkür ederim," diyorum, Bayan Kringle kollarını açarak bana doğru yaklaştığında şaşırıyorum. Ona sarılıyorum ama onun bana sarıldığı kadar sıkı değil.

"Asla çok geç değildir," diye fısıldıyor.

Ondan geri çekiliyorum ve iki gri kaşı da kalkıyor. "Pardon?"

"Geleceği değiştirmek için. Geçmiş gibi taş kazınmış değil."

Neden bahsettiğinden emin olmasam da başımı sallıyorum. "Tekrar teşekkürler."

Jingle Balls B&B'den çıkıyoruz ve soğuk yüzümüze bir yumruk gibi çarpıyor. Tessa sokağı geçip arabaya doğru koşuyor, belli ki bu soğuktan bir an önce kurtulmak istiyor. Yeni ütülediğim kıyafetlerim ve taze çamaşırlarımla dolu çantamı taşıyorum, yardımları için Tessa ve Bayan Kringle'a minnettarım.

"Tre!" Tessa köşeden çığlık atıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, şimdi neyin yanlış olduğunu merak ediyorum. Arabamızın üstünde bir ren geyiği mi var? Köşeyi dönüyorum ve duruyorum.

Tessa'nın arabanın park edildiği yerde *dönüp* durduğu yere bakıyor, ağzı bir karış açık.

"Araba nerede?" diye sordum.

Duruyor ve bana bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Evet, aptalca bir soru."

Etrafıma bakıyorum ve meydanın diğer köşesindeki polis karakolunu görüyorum.

"Hadi karakola gidelim. Çalıntı ihbarında bulunmamız gerekebilir." Ben yürümeye başlıyorum, o da inleyerek beni takip ediyor.

"Neden biri o arabayı çalsın ki? Yani, tekerlekli bir ölüm tuzağı." Sesi yükseliyor.

Dolambaçlı yollara girmeye hazır olan kendisi olmasına rağmen bu onu gerçekten kızdırdı. Belki de eski sevgilisiyle buluşabilmek için varış noktamıza ulaşmaya hevesleniyordur.

Bu düşünce karşısında ellerim yumruk oldu. "Sadece rahatla. Ben halledebilirim." Onun için karakolun kapısını açıyorum ama içeri girmiyor. Onun yerine yine bana ters ters bakıyor.

"Sen halledebilir misin? Ben yapamıyorum diye mi? Vajinam olduğu için mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum. "Sadece çözülmek üzere gibi görüldüğün için söyledim ve onları kızdırmamıza gerek yok."

"Huh, anlıyorum. Pekala, Bay Sakin, Soğukkanlı ve Toparlanmış, siz önden gidin." Kolunu uzatarak el sallıyor ve bit istasyonuna ilk ben giriyorum.

"Bakın kim gelmiş," diyor Rowdy. "Dün gecenin kazananı."

Tessa, adamın polis üniforması giydiğini fark ettiğinde nefesinin altından "Kahretsin," diyor.

"Hey, Rowdy, değil mi?" Ona yaklaştım ve elimi uzattım, ama o elimi sıkmadı. "Meydanda park halindeydik."

kuzeydoğu köşesinde, ama aracımız gitmiş. Çalındı mı çalınmadı mı emin değiliz."

"Buraya bir geceliğine gelip şampiyonluğumu çalılıyorsunuz ve şimdi de sakinlerimizden birini hırsız olmakla mı suçluyorsunuz?" Büyük kollarını kavuşturur ve başka bir adam yanına gelir.

"Biz bir şey çalmayız, özellikle de kibrit kutusu arabaları," diye araya giriyor diğer görevli.

Gördüğüm kadarıyla harika bir başlangıç. Harika.

"Peki o zaman, nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Merak ediyorum da, acaba bu ikisi benim su içme yarışmasını kazanmamın intikamını almak için onu bir yere mi götürdüler? Bize şaka olsun diye binanın arkasına çektiler.

"Nerelisiniz bilmiyorum ama buralarda Yargıç Sullivan'dan başka kimse onun yerine park etmez."

"Yargıç Sullivan," diyor Tessa. "Öyle bir şey yazmıyordu. Nereden bilebilirdik ki?"

"O haklı. Park ettiğimizde hiçbir yerde bir işaret yoktu." "Yani şimdi biz yalancı ve hırsız mıyız?" Rowdy soruyor.

Eşyalarımı tahta bankın üzerine koyup ona doğru yürüyorum.

"Dürüst bir hataydı. Biz buralı değiliz."

"Hayır, değilsin," diyor Rowdy.

"Söylediklerinizden arabamızın çekildiğini mi varsayıyorum?"

"Zeki birisin," diyor uzun ince adam.

"Çıkartmak için ne kadar ödememiz gerekiyor?" Cüzdanımı çıkararak sordum.

"Onlara ödeme yapmayın, bu çok saçma. Hiçbir işaret yoktu." Tessa yanıma geldi.

"Karda bir işaret aramayı deneyin, bayan." Uzun boylu olan yüzünü Tessa'ya doğru çeviriyor. "Çünkü artık orada."

"Hayır, değil." Polis karakolundan dışarı çıktı ve ben gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Bunu ona göstereceğim." Rowdy'nin iş arkadaşı onu takip ediyor, ben de arkalarından dışarı çıkıyorum ve polis merkezinin merdivenlerinden izliyorum.

Bir tabela olup olmadığını tartışırken sesleri boş meydana yankılanıyor, o sırada Tessa'nın "Anlıyorum. Ama dün gece orada değildi!"

"Kadın, sence bu donmuş zeminde bir gecede bir direk bulabilir miyiz?"

Dönüş yolu boyunca tartışıyorlar.

Rowdy yanıma geldiğinde, "Hanımını sıraya soksan iyi olur," diyor.

"Leydim mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Henry hiçbir boku kabul etmiyor ve şu anda oldukça fazla yükleniyor."

Merdivenlerin dibine geldiklerinde Tessa'ya sakın olmasını söyleyen bir bakış atıyorum ama o yanımdan geçip gidiyor ve uzun boylu memuru sırtından dürtüyor.

"Affedersiniz."

Arkasını döner ve onun üzerinde yükselir.

Ellerini kaldırdı. "Tamam. Bir işaret vardı ve ben açıkça gözden kaçırmışım. Kar örtüyordu ama ödenmesi gereken bir ceza yok muydu, yoksa bizi siz mi çektiniz?"

Uzun boylu adam kollarını kavuşturup Rowdy'ye sırtıyor. "Evet, bilet, çekme ve depolama ücreti derken size toplamda beş yüz dolara mal olacak."

Tessa'nın ağzı açık kalır. "Bu çok saçma. Nerede olduğumuzu biliyordunuz. Gelip çekmemizi isteyebilirdin. Bütün bunları dün gece arkadaşını dövdüğü için yapıyorsun." Onun göğsünü dürttü. "Büyü artık."

Lanet olsun.

Uzun boylu olan Rowdy'ye bakar ve o da başını sallar.

"Arkanızı dönün bayan." Diğer memur sanki bundan zevk alıyormuş gibi sırıtıyor.

"Geri dönmeyeceğim," diyor Tessa. "Sırf burası küçük bir kasaba diye insanlarla oynayamazsınız. Kendinize göre kurallar koyamazsınız."

Dirseğinden tutup onu döndürüyor.

"Hey," diyorum, onu durdurmak için yanına gidiyorum. "Onu tutuklamak zorunda değilsin. Ücreti ödeyeceğim ve kasabanızdan gideceğiz. Bir daha dönmeyeceğimize söz veriyorum."

Bu arada Tessa, adam onu kelepçelerken kurtulmak için kıpırdanıyor ve haklarından bahsedip duruyor.

Bu iş nasıl bu kadar çabuk kontrolden çıktı?

"Beni tutukladığınıza inanamıyorum. Bu tam bir saçmalık," diyor Tessa, adam onu koridorda yürütürken.

Kendi kendine kıkırdayan Rowdy'ye yaklaşıyorum. "Onu dışarı çıkarmak ve arabayı geri almak ne kadar?"

Bana kahkahalarla gülüyor ve benim çenem sıkılıyor, yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. "B&B'ye gitsek iyi olur çünkü yargıcı görmesi gerekiyor ve yargıç pazartesiye kadar gelmeyecek."

"Ama bugün Cumartesi," diyorum aptal gibi.

"Aynen öyle. Noel'e hoş geldin Wyoming. Umarım kalışınızdan keyif alıyorsunuzdur." Kollarını kavuşturuyor, başım öne düşüyor ve burun kemiğime masaj yapıyorum.

Noel'de eve dönmek için çok fazla.

On Beşinci Bölüm

TRE

O Polis karakolunun dışında telefonumu çıkarıp aile sohbetimi açıyorum. Burası çok soğuk ama Rowdy'nin etrafında olmaya daha fazla dayanamıyorum. Bir şey yapacağımdan korkuyorum-

beni Tessa ile aynı hücreye düşürecek bir şey.

Ben: Geç kalacağım.

Anne: Şimdi ne oldu?

Lil'Sis: Hayatta kalma becerilerin konusunda biraz endişeliyim.

İyi haber, dün gece eggnog içme yarışmasını kazandım.

Lil'Sis: Buna inanmıyorum. Resimler ya da böyle bir şey olmadı.

Anne: Tamam.

Araba gece çekildi.

Kiralık, bırak gitsin.

Ben: Diğer sürücü polisler'e bağınıp çağırıdıktan sonra tutuklandı.

Lil'Sis: Bu kadını seviyorum. Onu Noel'e getireceğini söyle.

Onun kendi planları var.

Bu sözcükleri yazarken ve Tessa'nın bu Mesih sezonunda başka bir erkekle neler yapıyor olabileceğini düşünürken içimde bir şeyler kıpırđıyor.

Lil'Bro: Onu bırak ve eve gel. Bugün şekerli kurabiye günü.

Şekerli kurabiye günü bekleyebilir.

Lil'Bro: ANNE!

Dört yaşında bir çocuk gibi davranmayı bırak.

Ben: Üzgünüm çocuklar.

Baba: Hepimiz anlıyoruz. Bu kadının gideceğı yere ulaştığından emin olman takdire şayan. Kardeşinin aksine.

Anne: Babam haklı. Buraya geldiğinde her şeye değecek. Ama acele et.

Ben: Deniyorum. Söz veriyorum.

Telefonum şimdilik görmezden geldiğim bir başka mesajla çalışıyor.

Anne: Seni seviyoruz ve güvende kal.

Ben de seni seviyorum.

Kimin mesaj attığını görmek için mesajlarıma baktım, küçük kız kardeşimdi.

Lil'Sis: Nasıl biri?

Ben: Kim?

Lil'Sis: Kız, aptal.

Ben: O bir kız değil.

Lil'Sis: Saptırmayı bırak.

Ben: O iyi biri.

Lil'Sis: Çok bilmiş ama?

AKLINDAN GEÇENLERİ SÖYLEMEKTEN UTANMIYOR.

Lil'Sis: Hayatında olması gereken birine benziyor.

Ben: Gitmeliyim.

Lil'Sis: Bir gün, ağabey, bir gün olacak.

Ben: Bahse girme. Güle güle. Birkaç gün sonra görüşürüz.

Lil'Sis: Hiç eğlenceli değilsin.

Ben: Ben bir askerim. Eğlenceli olmamam gerekiyor.

Lil'Sis: İşte burada yanılıyorsun. Görüşürüz.

Telefonumu ceketimin cebine koyuyorum ve Wyoming'deki küçük Christmas kasabasına bakıyorum. Kasabanın adını bildiğimden bile emin değilim ama Jingle Balls Bed & Breakfast'ı daha anlamlı kılıyor. Ayrıca, Reindeer Diner, Candy Cane Café ve Mistletoe Mountain Chocolatier var. Noel'i severim ama yılın üç yüz altmış beş gününden pek emin değilim.

Merdivenlerden inerken gidebileceğim tek bir yer olduğunu fark ediyorum, o da Bayan Kringle'ı ya da gerçek adı her neyse onu görmek. Kapıyı açtığımda yatak ve kahvaltının kapısı çalıyor.

"Bayan Kringle," diye sesleniyorum ön masadan, küçük zile basarak.

"Tre?" Mutfaktan çıkıyor, ellerini bulaşık bezine kuruluyor.
"Şimdiye kadar gitmiş olmalıydın."

İç çekiyorum. "Tessa tutuklandı. Görünüşe göre Rowdy yumurta likörü yarışmasını kazandığım için pek mutlu değil."

"Oh, Rowdy Johnson. Her kasabanın çürük bir meyvesi vardır. O bizim." "Yargııcı görmesi gerektiğini söyledi ve bu da Pazartesi."

Başını sallıyor, durumu anlıyor. "Ve bugün Cumartesi..." Bir an için dudaklarını büktü. "Yani Yargıç Sullivan Yuletide Lounge'da bowling oynuyor. Bay Kringle'ı da orada göreceksin. Eğer sana sorun çıkarırsa, seni benim gönderdiğimi söyle. Rowdy ve ekibine yemin ederim." Başını sallıyor.

"Teşekkürler. Eşyalarımızı buraya bırakmamın sakıncası var mı?" Antredeki bir bankı işaret ediyorum.

Beni başından savdı. "İkiniz aynı odada kalabilirsiniz."

"Onu bıraktıktan hemen sonra ayrılmak zorundayız, o yüzden sakıncası yoksa onları burada bırakacağım." Bankın yanına gidiyorum.

"Elbette. İyi şanslar. Bu akşamki fuar için kurabiyelerime son rötuşları yapmam gerekiyor."

"Adil mi?" Başımı eğiyorum.

"Oh evet. Eggnog Festivali buradaki tüm Noel etkinliklerini başlatır. Lisede, çocuklar için karnaval oyunları ve ödülleri içeren büyük bir Noel panayırı var. Kalmanızı önerirdim ama gitmeniz gerektiğini biliyorum."

Başımı salladım. "Evet, ama her şey için teşekkürler."

"İstedığın zaman gelebilirsin." O mutfağa geri dönüyor, ben de ön kapıdan çıkıyorum.

Nerede olduğunu bilmediğim için Yuletide Lounge'a bakıyorum, ancak sadece iki blok ötede olduğum ortaya çıkıyor, bu yüzden ahşap tabelaya yakılmış Yuletide Lounge kelimelerini görene kadar yürüyorum. Birkaç pencere var ama onlar da neon Noel işaretleriyle kapatılmış.

alkol ve bira markaları yerine ağaçlar, Noel Baba yüzleri ve tatil meyveleri.

Kapıyı açıyorum ve kendimi hazırladığım kadar karanlık olmadığını görünce  aşıyorum. Dün gece Bay Kringle'ı hiç görmediğim için kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bara yaklaşıyorum ve benim yaşılarımda bir adam yanıma geliyor. "Henüz normal insanlar için açık değiliz. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, bakıyorum-"

"Hey, bekle, sen eggnog chug'ı kazanan adamsın. O nasıl geri geliyordu?" Gülüyor.

"Korkunç. Cin-"

"Tarçın. Evet. Berbattı." Duraklıyor, soruya cevap vermemi bekliyor.

"Bowling salonunu arıyorum."

Yolun a a ısındaki bir odadan büyük bir kahkaha sesi yükselir.

"Oh, orada. Kimi arıyorsunuz?" Sesin geldiği girişı işaret ediyor.

"Yargıç Sullivan."

Dudaklarının köşesi bükülür. "Rowdy'nin Rowdy olmasıyla ilgili bir şeyler duydum. Bunun için  zg n m. Yargıç henüz bilmiyor, sanmıyorum, ama bayan arkadaşın tutuklandığında haber hızla yayıldı."

"Bütün bunlar nasıl dolaşıyor?" Ben soruyorum.

Gülüyor. "Belli ki hiç küçük bir kasabada yaşıamamışım." "Nasıl tahmin ettin?"

"Sen içki içmeye gönüllü olduğun anda her şey çok açıktı. Sadece Küçük Becky'nin cesareti var çünkü o hiçbir şeyden korkmuyor."

"Bildiğim iyi oldu." Alnımızda enayiler yazıyor olmalıydı.

"Evet." Yaklaşmak için parmağını kıvrıyor ve ben de barın üzerine eğiliyorum. "Yani, senin bayan arkadaşın..."

"Öyle mi?"

"O senin mi?"

Şaşkınlığım cevabımı ertelememe neden oldu. Ama şimdi duraksamam çok uzun. Evet dersem yalan söylediğimi anlayacak, ki bunu yapmak istiyorum ki adamın aklına bir şey gelmesin.

"Hayır, başkasının." Kelimelerin tadı acı.

Başını sallıyor. "İyi olanlar her zaman alınır, ha?"

"Gerçek bu değil mi?" Koridorun aşağısını işaret ediyorum, sözsüz olarak o tarafa gitmemin sorun olup olmadığını soruyorum.

Başını salladı. Gürültüyü takip ederek koridorda ilerliyorum ama odaya vardığımda gördüğüm şey kafamı karıştırıyor. Birden fazla televizyon kurulmuş, katlanır sandalyelerde oturan adamlar onlara bakıyor ve ellerinde Wii kumandaları var. Ayağa kalkıp kumandayı sallayarak bowling oynuyorlar. Biri takım adına kazanmış olmalı çünkü dört yaşlı adam birbirlerinin sırtını sıvazlıyor ve dört kişilik başka bir grupla saçma sapan konuşuyorlar. Hepsinin saçları ağarmış - tabii saçları varsa - düğmeli gömlekler, pantolonlar ve elbise ayakkabıları giymişler.

"Sen," diyor bir adam. "İçici sen misin?"

Başımı sallıyorum. İçkici olarak bilinmek harika değil mi?

"Yargıç Sullivan'ı arıyordum," diyorum ve herkes az önce takımı için maçı kazanan adama dönüyor.

"Cumartesi günleri çalışmıyorum," diyor. "Git başımdan." Tanrım, bu adam Rowdy ile akraba mı?

"Lütfen," diyorum. "Sadece birkaç dakika."

Bana doğru yürüyor ve benden yaklaşık beş santim kısa olmasına rağmen, temel eğitimdeki eğitim çavuşlarım kadar korkutucu. "Teddy, saatine iki dakika ekle."

"Tamamdır." Ekibinden bir adam dramatik bir hareketle saatindeki bir şeye basar.

Davamı savunmak için iki dakika. Bunu yapabilirim. Zil çalmadan önce bitiriyorum. Rowdy der demez, yargıç suratını ekşiterek benim tarafımı görebileceğini ima etti.

"Polis memurlarına dokunamaz," diyor sözümü bitirdiğimde.

Ellerimi kaldırdım. "Biliyorum. Sadece bizim için birkaç uzun yolculuk günü oldu. Günler önce Portland'da olmamız gerekiyordu ama sürekli bir şeyler bizi geciktiriyor."

Başımı salladı. "Bana öyle geliyor ki bir şeyler senin aleyhine işliyor." "Katılıyorum." Başımı salladım.

"Bir saniye Teddy'yi çağırayım." Duraklıyor ve sonra "Teddy!" diye bağırıyor.

Odanın yarısı onun çılgınlığını duymamış gibi davransa da ben neredeyse kulaklarımı kapatıyorum.

Teddy geliyor, gri saçları ve siyah bıyığı biraz fazla uzamış. Eğer yeterince yakından bakarsam, saç foliküllerinin etrafındaki boyayı görebiliyorum. "Neye ihtiyacın var?"

"Bugün fuar var. Johnny hâlâ grip mi?" Yargıç Sullivan sorarken bana doğru bakıyor. Sanırım beni korkutmaya çalışıyor.

"Bu sabah itibariyle hala yok. Jessie'de de var." Teddy bana sırtıttı.

Bunun ne anlama gelebileceğini merak ederek karnım zonkluyordu.

"Diyelim ki bugün izin gününden zaman ayırarak işe gitmeye karar verdim. Bugün fuarda bir Noel Baba ve Noel Anne'ye ihtiyacımız var. Var mısın?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor."

"Burası küçük bir kasaba ve yılın bu zamanında herkesin yapması gereken bir işi var. Panayırda Noel Baba ya da Bayan Claus'un olmadığı çocukları bir düşünün."

Uzun bir duraklama oldu. Yargıç Sullivan Teddy'ye baktı ve ikisi de bana baktı.

Bu gidişle yılbaşına kadar evde olamayacağım. "Elbette, bugün işe gidebilerseniz, bu iyiliğinizi memnuniyetle geri öderiz ve San-ta ve Bayan Claus oluruz."

"Ne asker ama!" Yargıç Sullivan omzuma vurdu. "Pekala, bowling oyunuma geri dönmeliyim."

"Um..." Teddy elini kaldırır ve başını sallar. "Ben bar alanında bekleyeceğim."

Geri dönüp Tessa'yla çıkmak isteyen barmenle oturuyorum, ki bu hiç de rahatsız edici değil. Ben de onunla çıkardım eğer... aklım bir anlığına karışıyor. Neden onunla çıkmayayım ki? Başka biriyle tanışmak için seyahat ettiği için mi, birbirimize tamamen zıt olduğumuz için mi, yoksa uzun zaman önce ilişkilere tövbe ettiğim için mi? B u n u anlamaya değer.

Yargıç Sullivan oyununu iki saat sonra bitiriyor. Tessa'nın hapiste nasıl olduğunu hayal edebiliyorum. Hapishane olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar hücre hapsinde olurdu.

"Hazır mısın?" diye soruyor yargıç, yanımdan geçip giderken. "Kesinlikle." Onu takip ediyorum.

Konuşmadan karakola doğru yürüdük. O içeri girdiğinde Rowdy ve yardımcısı sandalyelerinden kalktı.

"Yargıç Sullivan," diyor Rowdy. "Ona pazartesiye kadar beklemesi gerektiğini söyledim." Bana işaret ediyor.

Yargıç Sullivan elini havaya kaldırdı. "Kadını dışarı çıkarın."

"Ama-" der uzun boylu olan.

"Duymak istemiyorum. Zaten bir anlaşmaya vardık." Rowdy kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor ve arka tarafta kayboluyor.

"Tam zamanında," dediğini duyuyorum Tessa'nın. Turuncu bir tulum giyerek dışarı çıkıyor.

Yargıç Sullivan'ın başı öne eğildi ve burnunun kenarını sıktı. "Ona tulumu sen mi giydirdin?"

İki memur da yere bakıyor. Bu hafta sonu her şeyin yanlarına kâr kalacağını düşünmüş olmalılar.

"Kıyafetlerim nerede?"

Uzun boylu olan yakındaki bir masadan kahverengi bir kâğıt torba alıp ona uzatıyor. Kadın çantayı adamın elinden çekip alır.

"Sizinle sonra ilgileneceğim. Bayan, konuşmak istiyorum." Yargıç Sulli- van topuklarının üzerinde döner ve Tessa'nın hemen arkasından takip ettiği bir odaya girer.

Bu arada, o iki pislik orada oturmuş kendini beğenmiş gibi davranıyor. Uzun masaya yaklaştım.

"Kendini maskeleyebilmen çok komik, biliyorsun değil mi? Mesela dün gece polis memuru olduğumu bilmiyordum." Rowdy'ye bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Sivil kıyafetlerin olayı bu. Kimse geçmişini bilmez. Mesela beni ele alalım. Savaşta uzman olmak için eğitilmiş bir ordu komandosuyum. Düşman bölgesine onların haberi olmadan giren bizleriz. Bugün onunla uğraştınız çünkü rozetiniz size bunu yapma imkanı verdi. Eğer içinizden birinin ona dokunduğunu ya da çizgiyi aşan bir şey yaptığını öğrenirsem, bana yardım edin, benim için hazır olsanız iyi olur. Ama gerçek şu ki, geldiğimi asla göremeyeceksiniz ve hedefimi asla ıskalamadığımı bilmelisiniz." Parmak eklemlerimi masaya vuruyorum ve Tessa arkasında yargıçla odadan çıkarken oradan uzaklaşıyorum.

Ona bakıyorum ve kapıya doğru başımı sallıyorum. "Hadi gidelim."

Tessa arkasına bakıyor. "Neden bu kadar beyaz yüzlüler?" diye fısıldıyor.

"Hadi buradan gidelim."

Merdivenlerden inip bir sonraki görevimiz olan Bay ve Bayan Claus'a doğru yola çıkıyoruz.

On Altıncı Bölüm

TESSA

W Reindeer Diner'a oturduk, mekandaki tüm gözler bizi takip ediyordu.

"Bu kasaba güzel ama biraz tuhaf," diye fısıldıyorum.

Masanın karşısında Tre'ye.

Menüsünü indiriyor. "Bu Noel Baba ve Bayan Claus olayından sonra, buradan gidiyoruz."

"Ne alacağını zaten biliyor musun?" Bu yolculukta henüz yemediğim bir lokanta yemeği için hâlâ menüyü incelerken soruyorum.

"Patty melt."

Gözlerim açılıyor, o da kıkırdıyor. Bu yolculukta ne kadar uzun kalırsak o kadar gevşediğini söyleyebilirim.

"Uzun birkaç gün oldu ve şu anda hiç iradem yok. O tezgahın üzerine tırmanıp Rowdy ve yardımcısının ağzını burnunu kırmamak için her şeyimi verdim."

"Bizi bir gün daha geciktirdikleri için mi?"

Bakışlarımı tutarak uzun bir süre bana bakıyor. "Hayır. Çünkü sana bir şey yaptıklarından endişeleniyorum. Lütfen bana yapmadıklarını söyle. Başka bir odada üstünü değiştirmen için sana mahremiyet verildi mi?"

Onun korumacılığına gülümsememek için dudakımı ısırıyorum. İçimi ısıtmamalı ve tüylerimi diken diken etmemeli. Ben bağımsız biriyim.

kadın, sonuçta. Ama sizi incitenlere karşı haydutluk yapan bir adam seksi sayılır.

"Evet, senden daha çok nefret ediyor gibiydiler. Sanırım ben sadece yemdim ve onların ekmeğine yağ sürdüm. Muhtemelen tutuklayacakları kişinin sen olmasını dilemişlerdir."

"Eğer bu gece onları görürsek, mesafelerini korusalar iyi olur."

Neyse ki garson siparişimizi almak için yanımıza geliyor. Kim olduğumuzu bildiği açık, ama bilmiyormuş gibi davranıyor, mekandaki diğer herkese ismiyle hitap etmesine rağmen. Ona orderlerimizi veriyoruz ve bir süre sessizce oturuyoruz.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Ses tonundan sorusunun "en sevdiğin renk nedir" türünden bir soru olmadığı anlaşılıyor. Dün gece yatakta yaptığımız konuşmadan beri, kendimle ilgili ağır bir konuşmaya pek istekli değilim.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Fırın. Aşçılık okuluna gidip gitmediğini merak ettim. Ne tür şeyler pişirdiniz?"

Kağıt peçetemi çözüyorum ve çatal bıçak takımımı alüminyum kenarlı masaya yerleştiriyorum. "Aşçılık okuluna gittim ama sonunda bıraktım. Ve bildiğiniz gibi benim zaafım şeker, bu yüzden kurabiyeler, kekler, pastalar, her türlü tatlıyı yaptım."

"Keşke biraz deneyebilseydim." Gülümsüyor.

"Hayır, bilmiyorsun," diyorum ve başımı sallıyorum. "Belli ki insanların tadına doyamayacağı kadar iyi değillerdi, yoksa hâlâ iş yapıyor olurdum."

"Bir işletmenin başarısız olmasında çok fazla etken var. Bu her zaman ürünle ilgili değildir."

"Benim hakkımda konuşmak zorunda mıyız?" O yanıma geldiğinde dikkatimi dağıtmak için garsonun elinden cezveyi kapıp kendi fincanımı dolduruyorum.

"İstemiyorsan sormam. Bana bir şey sormak ister misin?" Sade kahvesini yudumluyor.

"Elbette. Portland'a tekrar gidemediğimiz için ne kadar üzgünsün? Beni suçluyor olmalısın." Kaşlarını çatıyorum, suçluluk duygusu omuzlarıma çöküyor.

Hemen başını sallar. "Hayır. Hiç de değil. Hâlâ burada olmamız senin suçun değil. Dün gece Egnog Festivali'nde bana katılmanı istedim. Zaten hazır olduğumdan da emin değilim." Uzun bir hava akımı üflüyor.

Başımı eğiyorum, alnım kırışıyor. "Neye hazırsın?"

Muhtemelen askeri eğitiminden dolayı vücut dilinde ustalaşmış ve ne zaman rahat ya da gergin olduğunu anlamak zor. Bu benim tam tersim. Ben hemen hemen açık bir kitabım.

"Eve gitmeye hazırım. Çok fazla baskı var." Kahve bardağına bakıyor. Bu onun ailesi hakkında rahatsız olduğuna dair gördüğüm ilk işaret. Sanki onun tank gibi sert dış görünüşünün içindeki hassas bir kemiğe dokunuyor gibiyim.

"Neden baskı olsun ki?" Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum çünkü evet, büyük amcamda bunu hissettim ama her zaman ailem olsaydı hissetmeyeceğimi hayal ettim. Kapıdan içeri girdiğimde beni koşulsuz seven insanlar tarafından önemsendiğimi hissederdim. Eğer saflık ettiysem şimdi kazandım.

"On sekiz yaşında orduya katıldım ve annemin kalbini kırdım. Ranger'lara katılmaya karar verdiğimde, onu tamamen kırdım. Yıllarını benim için endişelenerek geçirmesine neden oldum. Eve dönmek bazen stresli oluyor çünkü on sekiz yaşındaki halimi geri istiyorlar ve ben artık o adam olduğumdan emin değilim."

"İnsanlar yaşlandıkça değişir."

"Evet, ama ordu bir çocuğu alır ve yaklaşık altı hafta ya da daha kısa bir sürede onu bir erkeğe dönüştürür. Ordudan önce ben..." Dışarıya bakıp gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kaygısız. Bir şakacı. İşte bu-

kapıdan içeri adım atmak istediği halim. Bıkkın, asık suratlı içe dönük halimi değil."

Ona dokunmak ve böyle hissetmemesi gerektiğini söylemek için kaşınıyorum, ama ellerimi sıcak kahve bardağımın etrafında tutmaya zorluyorum kendimi. "Bana annen hakkında anlattığın her şeye bakılırsa, evde ve güvende olduğun için mutlu olacak gibi görünüyor."

Benimle aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor ama yüz ifadesinden pek de emin olmadığı anlaşılıyor.

"Tamam, şimdi neden ayaklarımı sürüyerek gittiğimi biliyorsunuz. Eğer müttefikimin eve dönmek için acelesi olsaydı, şimdiye kadar bizi havaalanına götürmüş olurdum." Bana bakıyor ve nedense sözlerinin daha ağır olduğunu hissediyorum. Ama ne olduğunu bilmiyorum.

"Evet, biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

"Ve bulduğumuz her küçük eşsiz şeyde durmak senin için sorun değil mi? Erkeğine ulaşmak için acele etmen gerektiğini düşünürdüm." Kahvesini yudumluyor ama bakışlarını benden ayırmıyor. "Bana ondan bahset."

Arabada birlikte geçirdiğimiz onca saat boyunca hiç sormadı. Neden şimdi bilmek istiyor? İlk başta acele etmek istedim ama... Bilmiyorum. Carter'ı gittikçe daha az düşünür oldum.

"Psişik okumadan hemen sonra, o gece bir uçağa binecektim. Zamanın benden yana olmadığını hissettim. Ama şimdi, bilemiyorum. Söylediği her şeyin gerçekten onunla ilgili olup olmadığını ya da yanılıp yanılmadığımı merak edip duruyorum."

"Düşüncesiz görünüyorsun," diyor ve bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor.

El salladım. "Ben öyleyim. Her zaman öyleydim. Nedeninden emin değilim. Ailem ben dokuz yaşındayken öldü ve sanırım bu size yarına dair söz verilmediği perspektifini verebilir, bu yüzden her şeyi yapmak istersiniz, ama bilmiyorum. Belki de bu benim. Belki ailemi kaybetmeseydim de böyle olurdum."

Kaşlarını çatıyor ve mavi gözleri sempati ile doluyor. "Ailen için üzgünüm."

Garson kız yanıma geliyor ve beni bu ifadeye cevap vermenin olağan garipliğinden kurtarıyor. Yemek tabaklarımızı önümüze koydu ve ben de onun tabağından bir kızartma kaptım. Tabağı kızartmalar bana bakacak şekilde çeviriyor, sanki bana istediğim kadar teklif ediyormuş gibi.

"Peki neden gerçekten aşkı aramak için ülkenin öbür ucuna gidiyorsun? Çoktan vazgeçtiğin bir aşkı?"

Kıkırdıyorum. "Neden şu anda *Dr. Phil*'deymişim gibi hissediyorum?"

"İstemediğin hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilsin ama bilmiyorum. Birbirimizi daha iyi tanımak istiyorum. Bu macerada birlikteyiz ve sürekli bir şeyler oluyor ve *seni* çok iyi tanıyormuşum gibi hissetmeme rağmen hayatın hakkında pek bir şey bilmiyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Anlıyorum. Tre acıktığında arabada huzursuzlandığını biliyorum. Eğer uykusu geliyorsa, atıştırmalık bir şeyler arıyor. Her zaman önce benzin almakta ısrar eder, sonra tuvaleti kullanmak için arabayı bir yere park eder, arabayı asla pompada bırakmaz. Sabahları sessizdir ama huysuz ya da kaba bir şekilde değil. Ve her zaman önce benim sipariş vermeme ve yemeğimin tadına bakmama izin verir. Ama gerçek günlük hayatı, ailesi, korucu olarak yaptığı iş hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şimdi bundan bahsetmesi çok garip.

"Annem ve babam öldükten sonra büyük amcamın yanına gittim. Onun tarafından gerçekten sevildiğimi hiç hissetmedim, daha çok onun üzerine yüklenmiş bir yük gibiydim. Bir anda vefat etti, ölümü ve onu gömmek beni çok etkiledi. Ailemin son ferdiyim. Başka kimsem yok. Medyum insanları uzaklaştırmaya devam ettiğimi söyledi ve haklıydı. Kendime çeki düzen vermezsem, tıpkı onun dediği gibi ve büyük amcam gibi yalnız öleceğimi anladım. Ve bir noktada benimle yaşamaya gelecek büyük yeğenim de yok, bu yüzden hayatımı üçüncü bir kişi olarak geçireceğim.

En iyi arkadaşıma ve kocasına tekerlek. Muhtemelen bir noktada beni öldürmesi için bir kiralık katil gönderecek, böylece yalnız kalabilecekler."

O kadar çok gülüyor ki peçetesini ağzını örtmek için kaldırıyor ve büyük bir yutkunmayla adem elması sallanıyor. "Sen gençsin. Mükemmel erkeği bulmak için önünde uzun yıllar var."

Omuz silkiyorum. "Başka birini bulursam, onu tanımak için tüm çabayı göstermem gerekecek. En azından bu seferinde hatalarımı zaten biliyor."

"Hangisi olabilir?" Yüz ifadesi sanki benimle küçük bir arabada günler geçirmemiş gibi görünüyor.

Ona alaycı bir bakış attım. "Onları zaten biliyorsun. Gürültücüyüm, atılganım, dağınığım, artık işsizim, ailem yok. Gerçekten devam etmeme gerek var mı?"

Başını iki yana sallar. "İşte burada yanıyorsun. İşsiz olmak senin bir özelliğin değil. Ailesiz olmak da öyle. Neden bunun bir insan olarak senin kim olduğunu gösterdiğini düşünüyorsun? Ve herkesin onları konfor alanlarının dışına itecek fevri bir arkadaşına ihtiyacı vardır, böylece hayatın onları geçip gitmesine izin vermezler."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Benim huysuz araba arkadaşım ne zaman bu kadar tatlı oldu?"

Bir an sessiz kaldı. "Buna gerçekten bir cevabım yok." Ama bana bakışı, bildiğini düşündürüyor.

İkimiz de gülüyoruz ve yemeğe başlıyoruz. O tüm tabağını bitiriyor ve ben de çikolatalı kruvasanlarından birini alıp Jingle Balls B&B'ye geri dönerken yiyorum.

Zil çalar çalmaz Bayan Kringle mutfaktan çıkıp bizi karşılıyor. "Onu sen mi kaçırdın, ha?"

Tre dirseğiyle bana vurdu. "Evet, ama artık bu geceki panayırda Bay ve Bayan Noel Baba'yız."

"Bununla ilgili bir şeyler duydum. Bir saat içinde liseye gitmen gerekiyor. Kurabiyeler için bana yardım etmek istersen

Seni oraya götürürüm."

"Bu harika olur,"
diyorum.

Onu mutfağa kadar takip ediyoruz ve plastik torbalara sarılmış tonlarca süslü şekerli kurabiye görüyoruz. Birini elime alıp inceliyorum. Süslemesi mükemmel, renkler canlı.

"Sakıncası var mı?" Ona soruyorum.

"Çok var. Sende de bir tane var Tre."

Tre bana bakıyor. Aramızda kimsenin bilmediği, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi küçük bir bilginin olması garip. "Teşekkürler ama şeker alımına dikkat ediyorum."

Kurabiyei ısırdım. Yargılayıcı olsaydım, kurabiyein çok kalın olduğunu söyledim, ama kreması gerçekten çok iyi. "Lezzetli."

Geri kalanları toplamasına yardım ediyoruz ve Bayan Kringle bir sepet dolusu eşyayı arabaya götürüyor.

"Eminim seninkiler daha iyidir," diye fısıldıyor bana.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Kalçasını tezgâha dayamış, bana bakıyor. Emin değilim ama belki de birbirimizden nefret ettiğimiz zamanları daha çok seviyordum. Tre'nin bu versiyonu Portland'a gitme nedenlerimi tekrar düşünmeme neden oluyor.

"Bana bir söz verir misin?" diyor.

"Ne sözü?"

"Bu iş bitmeden bana şekerli kurabiye yapar mısın?"

Gülüyorum. "Yolculuğumuzdan mı bahsediyorsun? Sana ne zaman şekerli bir yemek yapabilirim? Zaten yemeyeceksin bile."

Bir an bana bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Sende bir kırıntı var."

Başparmağını dudağımın köşesine götürüyor ve fırçalıyor. Ten tene temastan gözlerimi kapatıyorum. Nasırlı başparmağının tenimde yarattığı hissin tadını çıkarmamalıyım.

"Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil. Teşekkürler." Yanaklarım ısındı.

"Keşke şekerli kurabiyelerinizin tadına bakabilseydim. Eminim tadı harikadır."

"New York öyle düşünmüyordu."

Bakışları yüzümde geziniyor ve başkasının eşyalarıyla dolu bu küçük mutfakta garip bir şekilde samimi. "New York hiçbir şey bilmiyor."

İki sepet alır ve onları arabaya koymak için dışarı çıkar.

Bir nefes üfledim ve kafamı bir dolaba çarptım. O da neydi öyle?

Birkaç dakika sonra Tre ve Bayan Kringle mutfaka geri dönerler.

"Kostümlerimizi Teddy teslim etti," diyor Tre. "Burada yaşayan birini nereden tanıyorsun?" diye soruyorum.

"Uzun hikâye." Masanın üzerine bir giysi çantası koyuyor. İki Noel Baba kostümü için oldukça küçük görünüyor. Tre giysi torbasının önünü açıyor ve biri Noel Baba'ya, diğeri de Bayan Claus'a benzeyen iki dalgıç giysisi çıkarıyor. Bana insanların satın aldığı smokin tişörtlerini hatırlatıyorlar, ama bunlar açıkça dalgıç kıyafeti. "Bu da ne-"

"Şimdi neyin içindeyiz?" Soruyorum ama birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz.

On Yedinci Bölüm

TRE

O Bayan Kringle'ın dev vinyl steysin arabasıyla liseye giderken camdan dışarı bakıyor, kendimi hırpalamadan duramıyorum.

Benim neyim var böyle?

Keşke şekerli kurabiyelerinizin tadına bakabilseydim.

Daha fazla sapık gibi konuşabilir miyim?

Ama lanet olsun, onu o şekerli kurabiyeyi yerken izlerken içim parçalanıyordu. Lokantada bana anlattığı her şeyden nefret ediyordum, ki ona hayatı hakkında sorular sorarak bunu istemiştim. Daha önce yaptığım gibi onu kendimden uzak tutmalıydım. Nefretimiz devam edebilirdi. Dokuz yaşında anne babasını kaybetmek, sevilmediğini hissettiği bir adam tarafından büyütülmek, bir işte başarısız olmak. Yalnız öleceğini düşünmek mi? Lanet olsun, onun hayatına biraz mutluluk katmak istememek için soğuk bir piç olmam gerekirdi.

Onu gülümsetmek bir şeydir. Ona şekerli kurabiyesini yemek istediğini söylemek başka bir şey.

Ve şimdi bilinmeyen nedenlerden dolayı bize iki dalgıç kıyafeti verildi. Onu dar bir kıyafetten başka bir şey giymeden göreceğim kesin. Bu sabah uyanma şeklimden sonra, dalgıç kıyafetimle odun sporu yapmaktan kaçınmak istiyorsam, gerçekten korkunç düşüncelere konsantre olmam gerekecek. Bu tam bir işkence olmalı.

Bayan Kringle park ediyor ve hepimiz ellerimizde kurabiye sepetleriyle içeri giriyoruz.

"Anlamıyorum. Yaşlı falan görünmemiz gerekmiyor mu? Neden dalgıç kıyafetleri?" Tessa yanıma geliyor. Yemin ederim kendisi de Noel kurabiyesi gibi kokuyor, şeker ve vanilya gibi.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." Kendime olan kızgınlığımdan dolayı sesim hırçın çıkıyor. Kısacası, sesim çok sert çıkıyor.

Alay ediyor. "Gördüğüm kadarıyla o konuya geri döndük."

Beni geçip Bayan Kringle'ı liseye kadar takip etti.

Arkalarından içeri giriyorum ve olduğum yerde duruyorum. Bu da ne böyle?

Dev şeker kamışlarının dizili olduğu üç tekerlekli bisikletler, kartopu ile doldurulmuş gibi görünen bir çukur, Pin the Nose on Reindeer, minyatür zencefilli evlerden oluşan bir lastik masa ve uzun koridorun hemen sonunda yerine yerleştirilmiş bir smaç tankı görüyorum.

Şu anda spor salonunda olan Bayan Kringle ve Tessa'ya yetişmek için acele ediyorum.

"Bunun bir fuar olduğunu sanıyordum?" Bayan Kringle'a sordum.

"Evet, burada öyle. Dışarıda Noel Bayrak Yarışı var. En hızlı kişi büyük mağazamızdan beş yüz dolarlık bir hediye çeki kazanıyor. Şansları yaver gitmeyen yerel ailelere Noel hediyesi sağlanmasına yardımcı oluyor. Katılımcılar dün Eggnog Festivali'nde yapılan çekilişle belirlendi." İkimize de baktı. "Sadece yirmi kişi katılabiliyor. Elenenler oldukça işler çığırından çıkıyor."

Bayan Kringle bizi yemeklerini hazırlamamız gereken yere götürüyor ve Tessa onları tabaklara ve masaya yerleştirerek harika bir iş çıkarıyor.

"Gelin, size neler olacağını göstereyim." Bayan Kringle onu takip etmemiz için el sallıyor ve bizi koridora geri götürüyor

Zeminde boyacı bandıyla BAŞLA yazan yerde. "Başlamak için beş mini zencefilli kurabiye ev yemelisiniz." Gördüğüm ta- ble'yi işaret ediyor. "Sonra üç tekerlekli bisiklete binip şeker kamışı direklerinin arasından geçeceksin. Orayı bitirdiğinizde, gözleriniz bağlıyken Rudolph'un burnunu iğneleyeceksiniz. Bu ilk eleme. İlk on devam edecek."

"Bu işi gerçekten ciddiye alıyorlar," diyorum.

Bana baktı. "Bu bir gelenek, o yüzden her yıl yapıyoruz." "Peki ya Rudolph'tan sonra?" Tessa soruyor.

Gözlerindeki rekabetçi ışıltıyı sevdim. O ve ben böyle bir şeyde kesinlikle eğlenebiliriz.

"Sonra yay ve sahte oklarla üç ren geyiğini vurmanız gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra, iplikten yapılmış kar topları kutusuna atlayacak ve smaç tankına atmak üzere üç topunuzu almak için kutuyu açan anahtarı bulacaksınız." Bize gülümsüyor. "Siz ikinizin olacağı yere."

"Tank mı demek istiyorsun? Çoğul mu?" Tessa soruyor.

Bayan Kringle'ın alaycı gülümsemesi hayır demediğini söylüyor. "Sadece bir tane mi var?" Ben soruyorum.

"İkiniz birlikte oturun. Kiralıyoruz ve iki tane alamayız."

Tessa'ya bakıyorum, o da bana bakıyor ve şaşkın olduğu her halinden belli. "Her neyse, seni smaçladıktan sonra sahanın etrafında iki tur atıyorlar.

spor salonuna gidin ve kazanmak için Noel Çanı'nı çalın."

Başımı sallıyorum ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Kulağa ilginç geliyor." "Yarış kulağa eğlenceli geliyor.

Keşke ben de yapabilsem."

Tanrım, bu kadar rekabetçi olduğunu fark etmemiştim. Bana sadece oturup izleyecek, mazluma tezahürat yapacak bir tip gibi geldi.

"İşte yargıç. Siz ikiniz üstünüzü değiştirseniz iyi olur." Bayan Kringle bize tuvaletleri işaret etti. "Araba kilitli değil."

"Ben giysi çantasını alayım. Sen burada kal ve sıcak tut." Tessa'dan yanıt beklemeden, giymemiz gereken dalış kıyafetlerini almak için otoparka geri dönüyorum.

Binaya döndüğümde Tessa beni kapıda bekliyordu. "Bunu yapmak zorunda olduğumuza inanamıyorum," diyor. "Daha önce hiç böyle bir şey."

"İhtiyaç sahibi ailelere yardım etmek ama bunu sadece bir sadaka yerine bir yarışmaya dönüştürmek çok güzel bir şey."

Kızların bir tarafta, erkeklerin diğer tarafta olduğu tuvaletlere ulaşıyoruz.

"Yakında görüşürüz." Kaşlarımı sallıyorum.

"Tanrıya şükür bu yolculukta neredeyse hiç yemek yemedim." Kıkırdıyor.

Ona her halükarda ne kadar güzel görüneceğini söyleyemeden banyoya girip kayboluyor ki bu iyi bir şey. Çünkü ben onun erkek arkadaşı değilim. Yeniden bağ kurmaya çalıştığı adam ben değilim ve onun özgüvenini artırmaktan sorumlu olan kişi de ben değilim. Eminim bunu hatırlıyorsundur.

* * *

Dalış kıyafetimi giyerek banyodan çıktım. Johnny'nin benden yaklaşık yirmi kilo daha hafif olduğunu varsayıyorum çünkü cehennem gibi sıkı. Tessa'nın çıkmasını beklerken yanımdan bir kadın geçiyor ve duruyor. Kırmızı ışıltılı topuklu ayakkabılar, daracık kırmızı payetli pantolonlar ve göğüslerinin üzerinde kırmızı renkle Naughty (Yaramaz) yazan beyaz kabarık bir kazak giyiyor. Muhtemelen benden yirmi yaş kadar büyük ama kesinlikle formunu koruyor.

"Sen Johnny değilsin," diyor nazlı bir sesle.

"Hayır, değilim," diyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Johnny kesinlikle o takım elbiseyi senin gibi doldurmuyor." Koluma dokunuyor, ben de yana kayıyorum. İçki içtiği belli ve ruju ağzının kenarına bulaşmış.

"Duyduğuma göre hastaymış."

"Huh..." Bakışları yavaşça vücudumda aşağı yukarı geziniyor. "Seni ıslak görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim etkileyicidir." Göğüslerini dışarı çıkarıyor. "Ben yaramazım."

"Memnun oldum, Yaramaz," diyorum ve başımı eğiyorum.

Kıkırdıyor ama Tessa'nın birkaç dakika önce yaptığı gibi gerçek bir kıkırdama değil. Bu kadının ki sahte ve zorlama çünkü benim saçma şakalarımın gülmesini istediğimi sanıyor, oysa gerçekte şakanın ne kadar kötü olduğunu söylemesini tercih ederdim. Tessa da bana böyle söylerdi.

Tanrım, bir dakikalığına kafamdan çıkabilir mi?

Lafı açılmışken, banyonun dışında dururken kısa bir görüntüsünü yakalıyorum.

Kadının etrafından dolanıyorum. "Tessa."

Bir kadına bakıyor, bir bana. "Bölmek istemem."

Bir adım öne çıkıp elini tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. "Asla bölmezsin, bebeğim." Şakağını öpüyorum ve kollarımı ona doluyorum, onun yanımda olmasının doğru olduğunu hissediyorum. "Hadi gidelim. Sonra görüşürüz," diyorum şimdi bana tiksintiyle bakan kadına.

"Arkadaşın kimdi ve beni neden öptün?" Yeterince uzaklaştığımızda Tessa soruyor. Neyse ki taşaklarımın diz çökmedi ya da o kadından kaçmak için onu bir saniyeliğine kullandığım için sinirlenmedi.

"Kendisinden Yaramaz olarak bahsetti ve beni ıslak görmek için sabırsızlandığını söyledi."

Tessa omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor, sonra kahkahayı basıp belini büküyor ve ona bir saniye vermek için parmağını kaldırıyor.

Kendini toparladıktan sonra "Yüzün en iyisiydi," diyor. "Beni kurtardığın için teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

"Ne zaman istersen, GI Joe. Ama yalnızken ne yaparsın?" "Bana pek asılan olmaz." Omuz silkiyorum.

O durur, ve onu alın kırıksıklıklarla Şüphe.
"Her neyse."

"Gerçek."

Bana baktı ve ofladı. "Belki de çip yüzündendir." "Ne çipi?"

"Omzundaki şu çip. Seninle uçakta tanıştığımda oldukça büyük bir çipin vardı."

Kıkırdıyorum. "Özür dilerim, söyledim. Orduda yeniden müttefik olmadığımı iddia etmene ne demeli?"

Gülüyor. "Tanrım, yıllar önceymiş gibi geliyor." Tekrar yürüyor. "Sanki seni çok daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Portland'a vardığımızda yollarımızı ayırmak garip olacak, değil mi?" Konuşmayı aniden kesiyor ve bana bakıyor. Gerginliğini hissedebiliyorum, tepkimi bekliyor.

"Katılıyorum. Garip olacak. İnsanların beni dev zencefilli kurabiye evlerinin ve Egnog Festivallerinin etrafında sürüklemesinden arınmam gerekecek."

Omzuyla bana vurdu. "Kabul et, bu sonsuza dek hatırlayacağın bir şey." Onun gözlerini içinde hiçbir kargaşa olmadan saf ve berrak gördüğüm nadir anlardan biri.

"Suçluyum."

Birbirimize gülümsüyoruz ve ben ona sırtımı dönemiyorum. Aramızdaki hava sanki bizi birbirimize çeken görünmez bir güç varmış gibi kalınlaşıyor.

Ta ki biri adımı haykırana kadar. "Noel Baba!"

Bakışlarımı ondan çekiyorum ve dönüp elimi kaldırıyorum.

"Buyurun." "Güzel, hanımefendiyi de getirmişsin," diyor Yargıç

Sullivan

yaklaşımlar.

"Merhaba, Yargıç," diyor Tessa, elini küçük bir el sallamak için kaldırarak.

"Atlayın bakalım. Başlamak üzereyiz." Dunk tankını işaret ediyor.

"Bu konuda bana bilgi vermemen çok uygun."

Tessa önümdeyken tanka doğru yürüyorum. O küçük merdiveni tırmanıp küçük platforma yerleşirken kışına bakmadığım için Onur Madalyası'nı hak ediyorum. Ben de onun yanına yerleşiyorum. Fazla yer olmadığı için kalça kalçayayız, uyluk uyluğa. Başlangıç çizgisini izlerken göğsünün inip kalkmasını izliyorum.

Bir kadın gelip bana bir sakal, bıyık ve ilk girdiğimde mahvolacak bir San- ta şapkası uzatıyor. Tessa'ya üstüne kırmızı bir şapka dikilmiş bir peruk veriliyor.

"Bunun muhtemelen bir daha asla yapmayacağımız bir şey olduğunu söylemeliyim," diyorum.

Bana döndü ve güldü. "Ne?"

"Sadece biraz çarpıksın." Şapkamı ve sakalımı düzeltiyor. Parmak eklemleri bile yanaklarımdan aşağı inerken yumuşak, sakalımı tam olarak yerleştiriyor. "İşte böyle."

"Teşekkürler."

Dili dudakları boyunca kayıyor. "Her zaman."

Klaksonlar çalıyor, bu da yarışın başladığı anlamına geliyor olmalı. Organize bir kaos, aileler sevdiklerini istasyondan istasyona takip ediyor. Hazırlandığımdan daha hızlı bir şekilde, bazı yarışmacılar toplanmış bir şekilde tankın üzerinde. İlk sıradaki adam iri yarı, büyük kasları olan bir adam ve Tessa elimi tutuyor, belli ki dalmaya hazırlanıyor.

"İlk seferin en kötüsü olacağından eminim," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum ama işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum.

Adam her atışında ıskalıyor, bu yüzden kartopu çukuruna geri dönüp başka bir anahtar almak zorunda kalıyor. Bu sırada elinde toplarla başka bir adam gelir. Diğer adamdan daha zayıftır. İlk attığı top yakındadır ve Tessa çığlık atar.

Gülüyorum çünkü smaç basmadık ve Tessa sanki bir asit fıçısının içine düşecekmişiz gibi beni tutuyor. İkinci topu attığında hedefi vurdu. Tahta düşüyor ve bizi tankın içine bırakıyor. Soğuk su bir an için ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyor ve şapkamla sakalım uçuyor. Hemen ayağa kalkıp Tessa'yı bekliyorum.

Histerik bir şekilde gülererek ayağa fırlar. "Aman Tanrım, bu çok eğlenceliydi. Ama tahtaya geri dönebileceğimden emin değilim. Bana yardım edebilir misiniz?"

Ellerimi kalçalarına koyuyorum, vücutlarımız o kadar yakın ki sadece bir adım ileri atmam yeterli olacak ve aynı zamanda olacağız. Onu kaldırıyorum ve o da tahtaya tırmanıyor ama ben kalkmak istemiyorum çünkü artık bir şişliğim var. Bu lanet dalgıç kıyafetinin içinde saklayamıyorum.

"Gidelim Noel Baba. İnsanlar bekliyor" diye bağıyor organizatörlerden biri.

Azgın bir ergen çocuk gibi görünerek tekrar yukarı tırmanıyorum. Tessa aşağı bakıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Ellerinin bir kadının üzerinde olması doğal bir tepki." Başını sallıyor. "Başka bir şey düşünmezdim."

Sonra koca adam geri dönüyor ve bizi tekrar suya daldırıyor. Soğuk su sakinleşmemize yardımcı oluyor.

Bittiğinde, sekiz kez smaç basmış oluyoruz ve ilk adam kazanan olarak Noel Çanı'nı alıyor.

Giyindikten ve dalgıç kıyafetlerini yargıca geri verdikten sonra bize arabamızın anahtarlarını veriyor. "Dışarıda, otoparkta. Teşekkür ederim.

Her ikisi de. K     kasabalar sakinlerinin yardımına muhtaçtır ve seyahatinizi erteledi iniz için size minnettarız."

" ok e lenceliydi," diyor Tessa.

Yargıç ona gülümsüyor. "İ te Noel'i hatırlamanız için yanınıza alabilece iniz bir sepet, Wyoming. Tekrar ziyarete gelece inizi umuyoruz."

Sepet, panayırdaki farklı satıcılardan gelen unlu mamullerle dolu.

"Te ekk rl r," diyoruz hep bir ağızdan.

Sanki bu yolculuk tamamlandığında ikimiz de birbirimizi bir daha g recekmi iz gibi. Bu tek seferlik.

On Sekizinci Bölüm

TESSA

A Jingle Balls Bed & Breakfast'tan eşyalarımızı aldıktan sonra arabaya geri döndük ve yola koyulduk. Yolculuğun bu ayağını Tre sürüyor ve otoyola geri dönüyoruz.

Karla kaplı zeminin geçişini izliyorum ve uzaktaki dağlara bakıyorum. "Burayı bir şekilde özleyeceğim."

Başını bana doğru çevirdi. "Neden?"

Bu onun için açık değil mi? Yine de bir ailesi var. "Hepsi birbirinin yanında. Elbette biraz tuhaf ve insanların işinizi bildiği küçük bir kasabada hiç yaşamadım ama hepsinin birbirini kollaması çok hoş."

Birleşiyor ve yüksek yoldan hızla gelen bir kamyon için yavaşlıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bunu nasıl istediğini anlayabiliyorum. Ama ailenin kan bağı olmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Alacakaranlık düşündüğümde daha hızlı çöküyor. Çok yakında hava kararacak. "Evet, en iyi arkadaşım Kenzie de aynı şeyi söylüyor."

"Aynen öyle. O ve kocası senin ailen. Bazı zamanlar aileler anlaşamaz bile. Yani, annem artık geniş ailesiyle pek konuşmuyor. Aramızda bir anlaşmazlık oldu ve artık bayramları onlarla kutlamıyoruz. Ayı kutlamalar yapıyoruz."

büyükannem ve büyükbabamı görmek için düzenlemeler yapmalıyız, böylece tatillerde teyzem, amcam ve kuzenlerimle birlikte olmak zorunda kalmayız."

Pencereden uzaklaşıp tekrar ona bakıyorum. "Eğer evlenirsem, umarım kocam büyük bir aileden gelir. O zaman ben de büyük bir aile kurmak isterim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yani Harika Çocuk büyük bir aileden mi geliyor?"

Kaşlarımı çattım. "Biliyor musun, gerçekten bilmiyorum. Biraz ailesinden bahsederdi ama aslında daha çok kariyeriyle ilgiliydi. Detayları hiç anlamadım. Yine de çok fazla buluşma olmadı. Üç buluşmada bir insan hakkında ne kadar şey öğrenebilirsin ki?"

Göz ucuyla bakıyor, sinyali yakıyor ve birini geçmek için hızlı şeride geçiyor. "Senin hakkında çok şey biliyorum ve sadece dört gün falan oldu."

Tre son zamanlarda biraz farklı davranıyor, o kadar mesafeli değil ve bu hoşuma gidiyor. Sanki bundan sonra gerçekten arkadaş olabilmişiz gibi. "Tam dört gün oldu ve hep birlikteyiz."

"Hapiste geçirdiğin süre hariç." Gülüyor.

Benim yok. "En iyi anım değil. Bu arada hiç teşekkür ettiğimi sanmıyorum."

"Buna gerek yok. En başta yaptıkları yanlıştı."

"Belki, ama biraz haddimi aştım. Ve sen beni terk etmedin. Bunun anlamı çok büyüktü."

"Kimseyi geride bırakma," diyor ve sırtıyor.

Ama bu sırtış ne anlama geliyor? Beni başka bir sol- dier olarak mı görüyor? Bazen tüm bu yolculuk bir görev gibi geliyor ve Portland'a asla ulaşamayacağız. O da benim hissettiklerimi hissetmeye mi başladı, yoksa sadece arkadaş olmaya mı başladık? Düşman yerine yalanlar. Keşke bilseydim.

"Son birkaç gündür sizinle birlikte hizmet etmek benim için bir zevkti," diyorum.

Başını sallıyor ama dudaklarının kenarları yukarı kalkık. Bu onun klasik "seni eğlenceli buluyorum ama belli etmemeye çalışıyorum" yüzü. Bu onun açık ara en seksi bakışı ve dürüst olmam gerekirse, eğilip onu öpmek istememe neden oluyor.

Koltuğuma yerleşiyorum ve sonunda uykuya dalmak zorunda kalıyorum çünkü uyandığımda dışarısı karanlık ama araba o kadar sıcak ki içerde yangın var sanırsınız.

"Kahretsin," diyorum ve koltuğumda doğruluyorum. Kazağımın eteklerini tutup yırtıyorum. "Neler oluyor?"

Tre arabayı otoyolun kenarında durdurdu ve düğmelerle oynamaya başladı. "Hiçbir fikrim yok. Beş mil geride falan başladı. Kısmaya gittim ama yanlışlıkla daha yükseğe çevirmişim ve şimdi soğutma düğmesi çalışmıyor." Parmağı sürekli basıyor ama hiçbir şey olmuyor.

Yola bakıyorum ve arkamızdan gelen bir yarı kamyonun ışıkları önümüzdeki tabelada parlıyor. Helena, Montana, sadece on mil uzakta. "Belki başka bir kiralık yer bulup arabayı değiştirebiliriz?"

Tre bana hayalperest ve saf olduğumu düşündüğünü belli eden bir bakış atıyor ama başka ne seçeneğimiz var ki? Sweatshirt'ünü kaptığı gibi üzerinden çıkarıyor ve benimkiyle birlikte arkaya fırlatıyor. Başka bir asker tişörtü giyiyor ve tabii ki üzerine tam oturuyor, bicepslerini ve güçlü omuzlarını gösteriyor. Vücudum farkındalıkla uğulduyor.

"Sahip olduğun tek kıyafet ordu eşyaları mı?" diye sordum.

Emniyet kemerini tekrar takıyor ve arabayı tekrar otoyola çıkarıyor. "Bu benim hayatımın önemli bir parçası."

Başımı salladım. "Sanırım bunu görebiliyorum." Takım elbise içinde nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Eminim ağız sulandıracak kadar seksi olurdu.

"Fırına giderken ne giydin?" diye soruyor.

"Bir önlük."

Bana bakıyor ve yemin ederim bakışları göğüslerime kayıyor. Dişleri alt dudağını ısıyor ve aklını okuyabilmeyi dileyerek yerimde kıpırdanıyorum. "Hepsi bu mu?"

Gülüyorum ve omzunu itiyorum. "Hayır, genellikle kot pantolon ve üzerinde fırının adı yazan bir tişört giyerim."

"Hangisiydi?"

"Mutlu İkramlar." Kelimeler ağzımdan çıktığında göğsümde bir sızı oluyor.

"Hoşuma gitti," diyor ama başka ne diyebilir ki?

"Görünüşe göre başka kimse yapmamış." Sıcağa daha fazla dayanamayarak camımı indiriyorum ve içeriye soğuk hava doluyor. "Dayanamıyorum. Terliyorum."

"Eğer bir katman daha çıkarmak istersen, anlarım."

Onun bu çapkın yorumu karşısında başım döndü. "Bakın kim kabuğundan çıkıyor."

"Şaka yapıyordum."

Omuz silkiyorum. "Tamam o zaman." Ona inandığımdan emin değilim.

Bana şöyle bir baktı. "Asla yapmam," diyor ses tonundaki endişeyle, bunu bir şaka olarak algılamadığımı söylüyor.

"Sakin ol, önemli bir şey değil." Söylemeye cesaret edemediğim şey *hoşuma* gitti.

Helena'nın çıkışında durdu. Telefonumu alıp bir kiralama yeri arıyorum. Belki de şansımız dönüyordur çünkü sadece birkaç mil ileride bir tane var ve gerçekten açık.

Araba kiralama yerinin önüne geldiğimizde birbirimize bakıyoruz. Bir aksilik olmalı çünkü şu ana kadar hiçbir şey yolunda gitmedi.

Arabayı kapatıyor, biz de kazak ve sweatshirt'lerimizi alıp giyiyoruz ve soğuktan kurtulmak için içeri koşuyoruz. Zil çalıyor ve tepedeki hoparlörlerden Noel şarkıları yükseliyor. Bir çalışanın durduğu tezgâhın kenarına gümüş meyveli çelenkler sarılmış.

Tezgâhın arkasındaki kadın kapıdan tezgâha kadar tüm yol boyunca bize baktı. "Arabam yok."

"İade etmemiz gereken bir arabanız var. Isı bir türlü düşmüyor," diyor Tre.

Arkamızdaki pencerelerden bakmak için yana doğru eğiliyor ve tekrar doğruluyor. Muhtemelen ellili yaşlarının ortalarında ve koyu renk saç tellerine yeni yeni aklar düşüyor. Nefesini dışarı üflüyor.

"Dediğim gibi, başka arabamız yok. Eğer burada bırakmak isterseniz, bırakabilirsiniz. Adamımız bakacak ve eğer sizin hatanızsa, sizden ücret alacak."

Tre'nin gözleri ona doğru kısılır. "İnan bana, bu bizim hatamız değil. Noel'den üç gün önce arabasız kalmak istediğimizi mi sanıyorsun?"

"Şey, sana verecek bir şeyim yok." Omuz silkiyor.

"Bir arabanın ne zaman iade edilmesi gerektiğini biliyor musunuz?" Tre her zaman olduğu gibi ağırbaşlı ve kibar bir şekilde soruyor.

Bilgisayarına ya da herhangi bir evraka hiç bakmıyor. "Hayır."

"Bir şey biliyor musun?" diye soruyor, sesinin yükseldiğini ilk kez görüyorum.

Sanırım kırılma noktasına geliyoruz, bu yüzden kontrolü ele almak ve ona bir mola vermek için araya giriyorum. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun? Etrafta başka araba satan bir yer var mı?"

"Dinleyin hanımefendi" -gözleri bir an Tre'ye kaydı ve tekrar bana döndü- "Noel'den üç gün önce olduğunun farkındasınızdır. Yapabileceğim bir şey yok. Sizce bu benim için bir ziyafet mi?"

ve insanlara onlar için yapabileceğim bir şey olmadığını mı söyleyeyim? Ama şirket birilerinin araba getirme ihtimaline karşı açık kalmamı istiyor. Bu iş piknik değil."

Öne doğru eğildiğimde bana ters ters bakıyor ama geri adım atmıyorum. "Minnesota'dan buraya dört gündür seyahat ediyoruz ve çok yorgunuz. Yolculuğumuz kolay geçmedi diyelim. Eminim yapabileceğin bir şeyler vardır."

Nefesini dışarı üflüyor. "Sana söyleyebileceğim tek şey, kuzeyde dört blok ötede bir tren istasyonu olduğu. Yakın zamanda şehir dışına çıkmak istiyorsanız tek seçeneğiniz bu. Araba kiralamak gibi bir seçeneğiniz yok."

Arkamı dönüp Tre'ye bakıyorum. Nefes alıp veriyor ve ensesini avuçluyor ama söylemeye gerek yok, ikimiz de başka seçeneğimiz olmadığını biliyoruz.

Tre, "O zaman arabayı burada bırakırız, ama sıcak bizim suçumuz değil," diyor.

Başını salladı. "Yönetime söylerim." Elini uzatır ve Tre anahtarları avucuna yerleştirir.

"Bırak da eşyalarımızı alalım." Dışarı çıktım ve çıkmadan hemen önce döndüm. "Mutlu Noeller. Teşekkür ederim."

"Umarım Noel için zamanında eve dönersin," diyor, tavrı değişiyor.

Eşyalarımızı araçtan indiriyoruz ve ben tren istasyonuna hangi yönden gitmemiz gerektiğine bakıyorum. Tre benim bavulumu arkasına çekerken diğer elinde de kendi çantasını taşıyor.

"Kendi çantamı alabilirim," diyorum ve çantanın sapına uzanıyorum. Çantayı benden uzaklaştırıyor. "Ben alırım."

"Neden? Yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Nazik davranıyorum." Bana öyle bir gülümsüyor ki çoğu kadının donu oracıkta eriyip gidiyor.

"Neden?"

"Oh, ben iyi değil miyim?" Yürümeye başladı, ben de onu takip ettim.

"Hayır, öylesin, ama sadece, bilmiyorum..." Bir erkek arkadaşın senin için yaptığı bir şey gibi hissettiriyor.

"Güzel, o zaman bana izin ver, şikayet yok." Göz kırıyor. Birlikte olduğumuz kısa süre içinde bunun şaka yaptığını söylemek için yaptığı özel bir hareket olduğunu anladım.

Dört blok yürüyoruz ve tren istasyonuna vardığımızda ellerim uyuşuyor ve vücudumun her yeri donuyor.

"Ne oluyor be?" Bilet almak için kuyruğa girmek üzere insanların arasından geçerken Tre mırıldanıyor. Gerçekten çok kalabalık.

"Umarım hepsi doğuya gidiyordur," diyorum tüm ailelere bakarak. Tatillerde seyahat etmek kolay değil ve gelecek yıl sanırım kışım kanepemde olacak.

"Aynı."

Sırada beklerken telefonlarımızdan arama yapıyoruz ve yarım saat içinde bir trenin kalkacağını öğreniyoruz, ancak s ı r a n ı n ne kadar yavaş ilerlediğinden ve buradaki tüm insanlardan, ona binmek için bilet alabileceğimizden emin değilim. Sonunda sıranın en önündeyiz.

"Portland'a iki var" diyor Tre.

"Elbette. Son ikisini siz aldınız," diyor bilet görevlisi.

Tre kredi kartını uzattı. "Sonunda bir şeyler yolunda gidiyor," diyor bana.

"Sana geri ödeyeceğim," diyorum ona milyonuncu kez.

Tre sözlerimi duymazdan geliyor. "Bu gece çok kalabalık. Tatil, ha?"

"Bu ve havaalanında sorunlar var. İnsanlar gidecekleri yere ulaşmak için alternatif yollar bulmaya çalışıyor." Ajan başını sallar.

"Ve işte siz ikiniz."

Biletleri uzattı ve Tre onları alıp cebine koydu. "Teşekkürler."

"Bir Ő e y değil. İyi yolculuklar."

"Sanırım uyuyabildiğimiz sürece uyuyacağız," diyorum ve o da kıkırdıyor.

Peronda durup trenin gelmesini bekliyoruz. Çok fazla yer yok ve ben Tre'ye doğru bastırılmış durumdayım. Tüm özlemlerimizi önümüze sıkıştırıyor, kolunu kimsenin bize çarpmaması için koruyucu bir şekilde yerleştiriyor. Çenesinde ve çene hattında son birkaç gündür uzamış olan koyu renkli kirli sakala bakıyorum.

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Ne?"

"Hiçbir Şey. Sadece son birkaç günü aklımdan geçiriyorum." Hiçbir Şey yapmadığı zamanlarda bile beni ne kadar güvende hissettirdiğini ona söylemiyorum. Şu anda olduğu gibi, kolunun pozisyonu ve çantalarımızı tutuş Şekli. Bu onun için ikinci doğa. O bir koruyucu.

"Çılgınca, değil mi?"

"Sen olmasaydın hayatta kalabilir miydim emin değilim," diyorum.

Kıkırdıyor. "Oh, yapardın. Kendine biraz kredi ver."

Ama yanılıyor. Ona, bizi buraya kadar getirmek için harcadığı paradan çok daha fazlasını borçluyum. "Hayır, beni sen taşıdın."

"Bu yolculuğu eğlenceli ve unutulmaz kıldınız." Gözlerimiz

birleşiyor ve ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz.

Çok yoğun olduğu için gözümü kırpıyorum ve odağıımı değiştiriyorum. "Teşekkürler," diyorum ama doğrudan ona değil.

O hiçbir Şey söylemiyor. Tren geldiğinde, diğerleri gibi acele e t m i y o r u z , acele etmiyoruz. Koltuklarımızı bulduğumuzda Tre benim pencere kenarına oturmamı, onun da koridora geçmesini söylüyor.

"Bunun son ayağımız olması için parmaklarımızı çapraz yapalım." Parmaklarımı çapraz tutuyorum.

"Öyle umalım," diyor.

Tren istasyondan ayrılıyor ve heyecanlı olmam gerektiği kadar midemde de dev bir çukur var çünkü Tre ile geçirdiğim zamanın bitmesini istemediğimi fark ediyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

TRE

Tren hareket edeli sadece bir saat oldu ve şaşırtıcı bir şekilde ikimiz de uykuya dalmadık. Arabada sadece ikimiz olduğumuz için insanların arasında olmak biraz garip hissettiriyor.

Ona ne sormak istediğimi birkaç kez düşündükten sonra sormaya karar veriyorum. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Koltuğunda dönüp bana bakıyor. "Ne istersen. Yani, benim için yaptığın onca şeyden sonra."

O seyahatin para kısmına çok takılmış durumda, ben ise bu konu üzerinde çok az düşündüm.

"Aileme henüz bir şey almadım. Bunu Portland'a vardığımda yapmayı planlamıştım, günler önce olması gerekiyordu. Oraya vardığımızda bir günlüğüne Portland'da kalırız diye düşünüyordum, belki sen de onlar için hediye seçmeme yardım edersin. Buluşmak için sabırsızlandığını biliyorum-"

"Oh hayır." Elimi tuttu. "Sana yardım etmeyi çok isterim."

"Harika. Biz ayrıldıktan sonra nereye gideceğini biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Henüz ona mesaj atmadım. Şu anda sinirlerim gerçekten çok gergin. Bunu yaptığım için tam bir deli miyim?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu ilk söylediğinde garipsemiştim ama şimdi..." Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Yan tarafımı dürtüyor. "Artık aşka inandığını mı söylüyorsun?"

Öfkelendim. "Hiç alakası yok ama kapıma gelsen üzülür müydüm, emin değilim."

Gülümsüyor, çoktan hafızama kaydettiğim bir gülümseme. İltifat edildiğini, gururunun okşandığını ve takdir edildiğini hissettiği bir gülümseme. Her sabah bu gülümsemeyle uyanmaya alışabilirim.

"Bunu söylediğin için teşekkürler," diyor.

Ona ne kadar ciddi olduğumu söylemek için ağzımı açıyorum ama kapatıyorum. Onun yolculuğuna pusu kurmayacağım, özellikle de ne istediğimden emin değilken.

Başını rahat koltuğa yaslıyor ve bana bakmak için başını çeviriyor. "Kız mıydı?"

Son durağımızdaki benzin istasyonundan bir dergi alıp önümdeki koltuğun cebine koymuştum, şimdi de elime alıyorum. "Bir kız mı?"

"Bir noktada kalp kırıklığı yaşadığınız için mi aşka inanmadığınızı merak ettim."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Beni incelemekle ilgileniyorsun, ha?" "Bana söylemek zorunda değilsin ama biraz zamanımız olduğunu düşündüm." O

daha dik oturuyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve bacak bacak üstüne atarak koltukta bana yan bakıyor.

"Bu uzun bir hikaye..."

Çenesini avucunun içine yerleştiriyor. "Ne zaman hazır olursan."

Ona anlatmakla kaybedecek bir şeyim olmadığına karar vermeden önce bir an trenin etrafına bakıyorum - en azından bir kısmını. "Ben temel eğitime gittiğimde bekârdım ama kaldığım ranzadaki çoğu erkek bekâr değildi. Muhtemelen bildiğin gibi onlara Sevgili John mektupları diyorlar. Bir hafta geçmeden bazı ranza arkadaşlarım evlenmeyi düşündükleri kız arkadaşlarından mektuplar almaya başladılar. Mektuplar birbiri ardına geliyordu.

haftalarca cevapsız kalan telefonların ya da mektupların ardından gelirdi. Daha da kötüsü, onları yakalamak için göreve gittiğimizde oluyor."

"Oh, bu çok zor," diyor. "Ama senin başına gelmedi, değil mi?"

"Hayır, ama içeri girmeden önce biriyle çıkmayacak kadar akıllıydım ve o zamandan beri ciddi bir ilişki peşinde koşmadım." Ona söylemediğim başka şeyler de var ama şu anda bunun nedenine girmeyeceğim. "Kesip atması, işten ayrılması zor bir işim var, bu yüzden kendimi aşka hep kapattım. Erkek arkadaşlarına, nişanlılarına ya da kocalarına veda ederek hüngür hüngür ağlayan onca kızı gördükten sonra birine güvenilebileceğimi düşünmek çok zor."

"Yani ordudan emekli olana kadar aşık olmaktan kaçınacak mısın? Bu gerçekten bir seçim değil, biliyorsun."

Kendi kendime gülüyorum. "Kendimi aşık olacak bir duruma sokmadığım sürece, aşık olmayacağım."

Başını geriye doğru sallıyor. "Sana iyi şanslar."

"Bana inanmıyorsun."

Omuz silkiyor. "Hayır, sadece bunun her zaman kontrol edebileceğin bir şey olmadığını düşünüyorum. Sanki kalbin bir beyinmiş gibi davranıyorsun. Artıları ve eksileri tartabilirmiş gibi. Kalp atar, hisseder."

"Kalp bir organdır," diye hatırlatıyorum ve ağzı sahte bir şokla açık kalıyor.

Dokuz yaşında anne babası öldüğünden beri başına gelmedik kalmayan biri nasıl olur da aşka bu kadar inanabilir?

"Bunu hiç aşık olmamış bir adam söylüyor."

"Peki ya sen?" Ben sordum. Haklı. Kendime hiç bu kadar açılma ve birine karşı bu kadar güçlü hissetme izni vermemiştim. Aslında, Tessa bu kadar yakınlaşma arzusu hissettiğim ilk kişi ve eminim bunun tek nedeni alışılmadık koşullarda bir araya gelmiş olmamız-

ve onunla çok fazla zaman geçirdim. Genelde bir, belki iki geceyi severim ama orada biter.

Omuz silkiyor. "Emin değilim ama en azından buna açığım."

"Peki Portland'daki şu adam? Sence aradığın kişi o olabilir mi?" Ses tonumda bir gerginlik var ve başını eğişinden bunu duyduğunu anlıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama deneyip göreceğim. Tek bildiğim hayatımı biriyle geçirmek istediğim ve umarım bir gün radyodaki her aşk şarkısı mantıklı gelir ve her romantik komedi kalbimin doğru olduğunu onaylar. Hepsinden önemlisi, umarım sert düşerim ve beni kırarsa, beni kırarsa, en azından pes etmediğimi bilirim. Yaşadığım onca şeyden sonra ait olduğum yeri bulmam gerektiğini ve bulduğumda da bunu berbat etmemek için elimden geleni yapacağımı düşünmeden edemiyorum."

Bir süre ona baktım. New Yorklu bu güzel fırıncı benden çok daha cesur.

"Gerçekten anlamayı beklemiyorum." Pencereden dışarı bakmak için dönüyor, ama dışarısi karanlık olduğu için tek görebildiğimiz camdaki kendi yansımalarımız.

"Kim bilir? Belki bir gün yaparım."

Ben başımı dergiye gömüyorum, o ise camdan dışarı bakıyor, ceketini bir battaniye gibi üzerine örterek koltuğa kıvrılıyor. Bir noktada gözlerini kapatıyor ve rahatlıyor.

Bir nefes veriyorum ve ona hayran oluyorum. Kalbi çok açık ve iyi niyetli. Ama biz çok farklı insanlarız. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki kendi gözlerini açıyor ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme oluşuyor.

"Bir sorun mu var?" diye fısıldıyor, çünkü yoldan geçenlerin çoğu uyuyor.

"Hayır." Başımı
sallıyorum. "O zaman
ne?"

Ona karşı dürüst olabileceğimden emin değilim ama ona söylemem gereken bir şey var. "Sana birinci sınıf koltuğu vermediğim için pişman olmam gerektiğini biliyorum ama değilim."

"Hayır mı?" diye soruyor eğlenerek, gözleri hâlâ uykulu.

"Hayır. Arkadaş olduğumuz için mutluyum ve sen Polly'nin yanına oturmasaydın, o uçakta bebeğini doğurmasaydı, ehliyetimin süresi dolmasaydı ve kredi kartın bloke olmasaydı arkadaş olamazdık. Belki de gerçekten yorgunum ve saçmalıyorumdur." Bir elimi kırpılmış saçlarımın arasından geçiriyorum.

Elimi tutuyor ve koltuğunda kayarak telefonunu eline alıyor. "Sebeup ve sonuç. Ya da belki kader, kim bilir, ama artık arkadaş olduğumuza göre numaralarımızı değiştirmeliyiz." Mavi gözlerinde okumak istemediğim bir ışıltı var. Telefon numaralarımızı değiş tokuş ediyoruz, sonra başını omzuma yaslıyor. "Bil diye söylüyorum, arkadaşlar birbirlerinin omuzlarını uyumak için kullanır."

Jingle Bells B&B'den gelen tatil meyveleri şampuanının kokusu etrafımızda dolaşıyor, ama gözlerimi kapatıyorum ve çok geçmeden uyku ikimizi de alıyor.

* * *

Tren kondüktörü bir sonraki durağın Portland olduğunu anons ettiğinde çoktan uyanmıştım. Tessa'nın başı tüm zaman boyunca omzumdaydı ve uyandığımdan beri zihnim bana zarar veriyordu. İçimdeki bu his de ne?

Neden onunla daha fazla zaman geçirebilmek için daha fazla gecikme yaşamayı diliyorum?

"Tessa," diye fısıldıyorum. "Buradayız."

Kıpırdanıyor ve kollarını gererek yüzüme vuruyor. Yanakları pembenin en tatlı tonuna dönerken, "Ah, özür dilerim," diyor.

"Gerçekten Portland'da mıyız?"

"Öyleyiz. Sanırım arkadaşını araman gerekiyor." Neden bu konuyu açmam gerektiğine karar verdiğimden emin değilim.

"Hayır, alışveriş yapıyoruz, unuttun mu?" Bana gülümsüyor, hâlâ biraz uykulu ve çok tatlı.

"Doğru."

Tren duruyor ve gerçek bir çiftmişiz gibi çantalarımızı kapıp dışarı çıkıyoruz, her birimiz diğerinin hareketlerini biliyor. Koridorun dışında bekleyeceğimi, önce onun çıkmasına izin vereceğimi ve arkamdan geleceğini biliyor. Benden önce koşuyor ve sanki ikimizin de çantalarının neye benzediğini bilmiyormuşum gibi yapacağını bildiğim gibi çantaların başında bekliyor.

Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bundan keyif almam beni şaşırttı.

"Hadi alışverişe gidelim," diyor, heyecan dolu bir ses tonuyla. Ben inliyorum ve o gülüyor. "Erkeklerin alışverişle ne alıp veremediği var?"

Benden bir cevap beklemiyor ve en çok hoşuma giden de bu.

Bir taksi çağırıyorum ve Portland şehir merkezindeki alışveriş merkezine gidiyoruz. Keşke ondan ve her an o şerefsizle buluşabileceği gerçeğinden başka bir şeye konsantre olabilseydim, ben de eve, ailemin yanına gidip onu kafamdan atmaya çalışsaydım.

Tanrım, bu mide yanması da nereden çıktı? "İyi misin?" diye soruyor taksinin arkasında. "Evet, neden?"

"Göğsünü ovuşturuyorsun." Benim davranışımı taklit ediyor ve elimi kalbimin üzerinde görmek için aşağı bakıyorum.

"Sadece biraz mide yanması. Bütün abur cuburlar. Vücudum alışkın değil o."

Bir süre sessiz kaldı. "Önce yemek yiyelim o zaman. İçinde bir şeyler olsun."

Taksi yolculuğu bittiğinde yakınlarda bir restoran bulup içeri giriyoruz. İçeri girdikten birkaç saniye sonra ismim anons ediliyor ve kim olduğunu görünce şok oluyorum.

"Tre?" Callie sanki gerçekten ben olduğumdan emin değilmiş gibi konuşuyor. Tessa'nın yanımda sertleştiğini hissediyorum.

"Callie?" Sanırım kaşlarımı çatabilirim.

"Sanki beni unutabilirmişsin gibi." Göğsüme vuruyor ve gözleri yanımdaki Tessa'ya takılıyor. "Bu kim?"

Hiç düşünmeden kolumu Tessa'nın omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çektim. "Bu benim kız arkadaşım, Tessa."

Callie kaşlarını çatarak, "Ah," diyor.

Tessa sırtımı çimdikliyor, ben de acımamış gibi yapıyorum.

Callie mükemmel manikürlü elini uzatır. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Tessa onun elini sıkar, hâlâ biraz gergindir.

"Daha geçen hafta annene rastladım ve kız arkadaşından hiç bahsetmedi."

"Onlara sürpriz yapıyorum," diye yalan söyleyerek bir çimdik daha yiyorum.

"Buna bayılacak. Belki de seni incelemem gerektiğini hissediyorum." Gergin bir kahkahayla Tessa'yı bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Tessa'nın bu kadar sessiz olmasına şaşırdım.

"Seni görmek güzeldi. Yemeğe gidiyoruz. Mutlu Noeller ve ailene benim de aynı şeyi söylediğimi ilet." Gülümsedim ve hostes standına doğru yürüdüm.

"Zamanım var. Sana katılacağım. Arayı kapatabiliriz." Callie yanıma geldi. "Üç, lütfen."

"Burada kimseyle birlikte değil misin?" Tessa soruyor.

"Hayır. Tre gibi bir adamı buraya getirecek kadar şanslı değildim. Kasabadaki herkes bu gece ağlayacak." Şimdi bakışları sanki beni soymak istiyormuş gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Callie ve ben lisede aynı çevrede takılırdık ve oldukça iyi arkadaştık ama bana olan ilgisini her zaman belli ederdi.

Tessa bana yaklaşıyor. "Evet, ikimiz de çok şanslıyız." İşte yine beni çimdikliyor.

"Şanslı olan benim." Tessa'ya bakıyorum.

Göz göze geliyoruz ve belki de sadece oyun oynuyor, ama bir an için aramızdan bir şeylerin geçtiğine yemin edebilirim.

Hostes bizi yuvarlak bir masaya oturttu ve bir şekilde kendimi iki kadının ortasında buldum. Tessa'nın kız arkadaşım olduğunu söylemekle hata etmişim ama Callie beşinci dereceden bir yapışkan. Eğer şehirde olduğumu ve bekâr olduğumu öğrenseydi, ailemin evinin terasına tırmanırdı ve ben de onu muhtemelen çocukluk yatağında çıplak bulurdum. Lisede iki kez başıma geldi.

Şu an tek umudum Tessa'nın bana ayak uydurması. Bir öğün yemekten sonra alışverişe gideceğiz ve Callie yoluna devam edecek.

Garson kız siparişimizi aldıktan sonra Callie, "Ee Tessa, bana tanışma maceranı anlatsana," diyor.

Tessa bana bakıyor ve sırtıyor. Siktir, ne diyecek ki?

Yirminci Bölüm

TESSA

W Callie'ye karşı rekabetçi hissediyor muyum? Tre benim değil, kız arkadaşı gibi davranmam için bana güveniyor olsa bile. Şimdiye kadar Carter'a gidiyor olmalıydım, ama Tre

onunla alışverişe gitmemi isteyince, hiç düşünmeden kabul ettim. İşte o zaman anladım ki Carter'ı bulmaya gitmektense onunla alışveriş yapmayı tercih ederim. Giderek daha fazla, bir şey beni burada onunla kalmaya itiyor ve bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama daha ne kadar yapabileceğimden emin değilim.

"Tanışmamız mı?" Sadece kendime biraz zaman kazandırmak için soruyorum ve bunun nedeni tanışmanın ne olduğunu bilmemem değil. Kendine saygısı olan her ro- mance okuru buluşmanın ne olduğunu bilir.

"Bilirsin işte. Nasıl tanıştınız, nasıl bir araya geldiniz?" Gülümsüyor. Tırnakları mükemmel manikürlü, makyajı kusursuz ve bahse girerim kıyafeti benim tüm gardırobumdan daha pahalı. Elimde değil ama beni nasıl gördüğünü anlıyorum. Eksik, eminim.

Son dört gündür makyajımı yapmadım ve kıyafetlerim çoğu zaman bir bavulun içinde sıkışıp kaldığı için kırıışmış durumda. Ve uzun tren yolculuğundan sonra, umutsuzca bir duşa ihtiyacım var.

"Oh." Tre'ye bakıp gülüyorum ve kaşları havaya kalkıyor. Bunu ona doğru fırlatabilir ve onu sıcak koltuğa oturtabilirdim. Ama kabinde ona biraz daha yaklaşıyorum ve elimi kalçasına koyuyorum. Bacağı titriyor ama

hemen sakinleşir, umarım birbirimize dokunmamızın yabancı bir kavram olduğunu belli etmez. "Uçakta tanıştık."

Tre nefes alıp veriyor, rahat görünmek için elinden geleni yapıyor ama biraz gergin görünüyor, muhtemelen ne söyleyeceğimi merak ediyor. Ama korkacak bir şey yok çünkü ona gerçeği ya da gerçeğin bir versiyonunu söyleyeceğim.

"Birinci sınıf koltuğumdaydım ve Tre bana yaklaşıp kendi koltuğu olduğunu söyledi. Tabii ki asker kıyafetlerini giymiş, ideal bir asker gibi görünüyordu. Etraftaki her kadının, özellikle de yanımdakinin ağzının suyu akıyordu. Uçuş görevlisi olaya dahil oldu ve bir karışıklık olduğu ve aynı koltuğa oturduğumuz ortaya çıktı."

"Yemin ederim, havayolları." Callie bir cipsi salsa sosuna batırır ve yer.

"Kalktım ve Tre'ye birinci sınıf koltuğu verdim çünkü o bir asker ve benim yerimde olmayı hak ediyor. Ülkemiz için çok şey yapıyor."

"Gerçekten mi?" Callie soruyor.

"Evet. Sonra bagaj teslim noktasına vardık ve bana koltuk için teşekkür etti, borcunu ödemek için beni yemeğe davet etti ve gerisi tarih oldu." Kalçasını sıktım ve ona kocaman gülümsedim.

"Sanırım bu biraz romantik." Callie bir çip daha atıyor. "Tre'yi bilirsin, o bir kız arkadaş aramıyordu."

"Oh, biliyorum. Memleketimizdeki kızlar uzun zamandır onun peşinde."

Bu beni hiç şaşırtmadı. Kim onun kadar ateşli, ayrıca şefkatli ve koruyucu bir erkeği istemez ki?

Garson kız geldi ve Callie ekstra tekilalı bir margarita, Tre su ve ben de diyet soda sipariş ettim.

"Bana kendinden bahset, Tessa. Sen de Georgia'da yaşıyor olmalısın?"

Bir süre ona bakıyorum, az önce söylediği şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum. Georgia mı? Ama New York'tan uçağa binmiş. Sanırım bu bir bağlantı olabilirdi, ama nasıl oldu da

nerede yaşıyor? Ve şimdi aynı bölgede yaşamadığımızı bildiğim için göğsümü sıkıştıran bu hayal kırıklığı nedir? Yani, New York'ta birlikte vakit geçireceğimizi düşünmüyordum, değil mi?

"Aslında," diyorum ama Tre elini benimkinin üzerine koyarak beni durduruyor. Elbette, bunu alabilir.

"Şu anda uzun mesafeli görüşüyoruz. Emekli olduğum için onun New York'taki hayatını alt üst etmesini istemedim."

"New York mu?" Callie ilk kez etkilenmiş gibi bakıyor, sanki New York'ta yaşayan herkes zenginmiş gibi. Muhtemelen sadece onun bildiği kısımlar.

Ona şanssız insanlar hakkında bir iki hikaye anlatabilirim. Ailelerine mütevazı bir yaşam sağlamak için canla başla çalışan insanlar. İçimden bir ses Callie'nin sadece görmek istediklerini gördüğü bir dünyada yaşadığını ve gerçekle yüzleştğinde bunu zaten göremeyeceğini söylüyor.

Ama o benim geldiğim büyük şehre takılırken, ben hâlâ *emeklilik* kelimesini sindirmeye çalışıyorum. Tre gerçekten de ordudan emekli olacağını mı söyledi? Neden birlikte olduğumuz dört gün boyunca bana söylemediği için kendimi küçümsenmiş hissediyorum ama karşımdaki Callie benimle aynı anda öğreniyor?

"New York'u seviyorum," diyor Callie, her harfi uzatarak. "Alışverişi, yemekleri, tiyatroyu."

Başımı salladım.

Garson içkilerimizi getiriyor ve Callie ona bir şey soruyor, ben de bunu fırsat bilip Tre'yi bacağından dürtüyorum. Canını yakmışım gibi geri çekildi ve bana baktı.

Emekli mi oluyorsun?

Sadece başını sallıyor. Bu onun emekli olmayacağı anlamına mı geliyor, yoksa şu anda bu konu hakkında konuşamayacağımız anlamına mı geliyor? Beynimin büyük bir kısmı

"Neden umursuyorsun ki?" diyor. Birkaç saat içinde bu adamla yollarını ayıracaksın.

"Bugünlerde içecekleri çok zayıf yapmaya çalışıyorlar." Callie başını sallıyor. "Yalnız içmeyi sevmiyorum."

"Daha yeni geldik. Zaman değişti." Tre omuz silkti.

Garson Callie için bir içki daha getirdiğinde Tre'ye bakıyorum. Neden kız arkadaşı gibi davranarak yanında oturduğumu şimdi anlıyorum. Bana hayır kelimesini anlamayan biri gibi geliyor. Tre'nin böyle bir kadınla birlikte olduğunu hayal edemiyorum.

Garsona yemek siparişimizi veriyoruz ve bizi yine sohbetimizle baş başa bırakıyor.

"Annene rastladım. Marketteydi, tüm sevdiklerini alıyordu." Callie pipeti dudaklarının arasına alarak gülümsüyor.

Tre elimin altında geriliyor. "Evet, çok heyecanlı."

"Olması gerektiği gibi. Her zaman onun favorisi olduğunu biliyorsun." Callie bana baktı. "Tre bebek gibiydi."

"Hayır, değildim." Başını sallıyor ve ilk kez kabine yaslanıyor. "Onu ilk terk eden bendim sadece."

"Bana kendinden bahset," diyorum çünkü Callie'nin bize daha fazla soru yöneltmesini istemiyorum ve Tre'nin hayatı hakkında bir şeyler duymak istesem de bunu bu kadından duymak istemiyorum. Tüm deneyimi mahvediyor.

"Ben mi? Ben bekarım." Sol elini kaldırdı. "Ve kolunda senle gelene kadar bu adamı bekliyordum."

Diyet gazozum boğazıma kaçtı ama yutmayı başardım. Üzgün olduğumu söyleyeyim mi?

Tre kolunu omuzlarıma doluyor, beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. Vücudunun gücüne gömülüyorum. "Her zaman sadece arkadaş olduğumuzu biliyorsun Callie."

Callie bizi inceliyor ve kıskançlığının yeşil gözlerini aydınlattığını görüyorum. "Beni arkadaş bölgesine koydun."

Yanağımın içini ısııyorum. Bu çok garip.

"Biliyor musunuz? Ben tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim." Dışarı kayıyorum.

Tre'nin eli sırtımı sıyrıyor ve elimi tutana kadar kolumdan aşağı iniyor. Elini benimkinin üzerinde sıkıyor. Bana doğru eğilerek ne yapmak üzere olduğunu belli ediyor ve ben donup kalıyorum. Şaka mı yapıyor?

Dudakları iffetli bir öpücükle benimkilere konuyor ve ben onun yumuşak ama sert dudakları karşısında gözlerimi kapatıyorum. O uzaklaşırken bedenim uğulduyor.

"Çabuk dön," diye fısıldıyor ve beni serbest bırakıyor.

Şimdi git, Tessa.

Beynim ne yapacağımı biliyor ama bedenim yine yapalım diyor. Bir şekilde kendimi kabinden dışarı kaymaya ve banyoya doğru yürümeye zorluyorum, tüm bu süre boyunca dudaklarıma dokunuyorum. İçeri girdiğimde telefonumu yeterince hızlı çıkaramıyorum.

Hadi, Kenzie, telefona cevap ver.

"Bakın kim beni arayarak şerefleştirdi?" Kenzie diyor ki.

"Tamam, kendine sakla. Fazla zamanım yok ve krizdeyim."

Gülüyor.

"Ben ciddiylim. Portland'dayım."

"Carter'la aranızda bir şey mi oldu? Ziyarete gelmeni istemiyor mu?"

"Ne dedin? Hayır. Daha onu aramadım bile." Beni göremese de varsayımını el sallayarak geçiriyorum.

"Tamam... peki kriz nedir?"

"Alışveriş merkezinde Tre'nin ailesi için hediye seçmesine yardım ediyordum ve eski bir lise arkadaşıyla karşılaştık. Ona kız arkadaş olduğunu söyledi ve beni dudaklarımdan öptü. Dil falan yoktu ama

oh adamım. Bu öpücüğü hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım. Bunu biliyorum."

Ölüm sessizliği.

"Kenz?" Aramanın kesilmediğinden emin olmak için bir an telefonumu uzatıyorum ama hayır, hâlâ bağlıyız. Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"İçimde bunun olacağına dair bir his vardı," diyor.

"Ne?"

"Günlerce yattıktan sonra Portland'a vardığınızda neden hemen Carter'ı aramadığınızı sorabilir miyim? Oraya gitmenin tek sebebi o. Onun yerine Tre denen adamla alışverişe gitmeye mi karar verdin?"

Cevabı biliyorum ama bunu yüksek sesle itiraf etmek onu gerçek kılacak ve eğer düşündüğüm şey gerçekten oluyorsa, o zaman kendimi kalp kırıklığı için bir pozisyona sokmuş olacağım.

"Evet, bana cevap vermek zorunda değilsin. Beni son aradığından beri biliyorum." Bilgisayarında bir şeyler yapıyor olmalı çünkü arka planda bir şeyler yazdığını duyuyorum.

"Neyi bildin?"

"Sana söylemeyeceğim çünkü zaten biliyorsun."

Tanrım, o lanet medyum kadar belirsiz konuşuyor. "Bildiğimi nereden biliyorsun?" Savunmaya geçtiğim için sesim daha da yükseliyor.

"Çünkü seni tanıyorum. Bunu kendine itiraf etmek istemiyorsun çünkü itiraf edersen gerçek olur. Eğer bunun hayal gücünün bir parçası olduğunu düşünürsen, o zaman incinmezsin."

Kaşlarım kızgınlıkla aşağı doğru iniyor. "Şimdi de beni psikanaliz etmeyi mi seçiyorsun?"

Daha fazla yazıyorum.

"Carter için ülkenin öbür ucuna gitmenin gerçek nedenini düşünmeni istiyorum" diyor.

"Çünkü onun doğru kişi olduğunu düşünmüştüm."

"Şu mu yoksa medyumun bahsettiği mi?" "İkisinden de."

"Ve belki de bu adam, asker olan, gerçekten tanışmanız gereken kişidir. Belki de batıya gitmenizin sebebi odur."

Başımı salladım. "Şu anda bunu yapamam. Kafamı karıştırıyorsun."

İç çekiyor. "Tamam, bana bir iyilik yap. Her ne hissediyorsan bundan çekinme. Portland'a gitmek için içgüdülerini takip ettin. İçgüdülerinin sana söylediklerini takip etmeye devam et. Seni doğru yola yönlendirdiğini garanti ederim."

"Bu hiç de yardımcı olmadı. Biri beni aramaya gelmeden masaya dönsem iyi olacak."

"İyi haberler için beni ara," diyor ve ses tonundaki gülümsemeyi duyuyorum.

"Ne iyi haberi?"

"Onunla yattığında. Seni seviyorum, hoşça kal." Telefonu kapatıyor.

Çantama koymadan önce bir süre telefona bakıyorum. Banyodan çıkıp restorana doğru yürürken gözlerim Tre'ninkilere takılıyor. Döndüğüm için onda bir rahatlama var.

Sanki bir spot ışığı altındaymış gibi, görebildiğim tek kişi o. Midemde kelebekler uçuşuyor ve bedenim tekrar onun yanında olmak için sabırsızlanıyor. Ellerim onun ellerini istiyor. Dudaklarım onun dudaklarını istiyor. Kendimi toparlamadan önce yürürken biraz tökezliyorum çünkü son dört gün içinde bir ara ona çok fena aşık olmuştum.

Kabine girip Tre'ye olabildiğince yaklaşırken Kenzie'nin içgüdülerimi dinlemekle ilgili söylediklerini düşünüyorum. Elini kalçama koyuyor, elinin gerçekten olmasını istediğim yere tehlikeli bir şekilde yakın.

Tanrım, bu mükemmel ve doğru hissettiriyor, ama sonra söylediği sözler zihnimde tekrar tekrar çınlıyor, "Ben aşka inanmıyorum."

Kalbim parçalanıyor çünkü içgüdülerime uyarsam Tre gittikten sonra Carter'ı aramayacağım. Bu da eve yalnız gideceğim anlamına geliyor. Ama yanımda oturana hiç benzemeyen bir adamı aramaktansa yalnız kalmayı tercih ederim. Tre sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi kalçamı sıkıyor ve sanki rol yapmıyormuş gibi bana gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum çünkü en azından artık aşkın nasıl hissettirmesi gerektiğini biliyorum.

Bölüm Yirmi Bir

TRE

“A Yardımımı istemediğine emin misin?" Callie, bize hizmet etmesi çok uzun süren restoranın dışında soruyor. I oradan asla çıkamayacağımızı düşündüm. Tessa'yı öperken çok büyük bir hata yaptığım gerçeğini de ekleyince, o yemek sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi.

Ne düşünüyordum ki ben?

Ne düşündüğümü biliyorum. O dudakların tadının nasıl olduğunu bilmek için can atıyordum ve bunu yapmak için kız arkadaşımın gibi davranması gibi zayıf bir bahaneyi kullandım. Onu buna zorlamak çok baktandı.

"Hayır, biz iyiyiz," diyorum. Kolumu Tessa'dan çekip Callie'ye sarılıyorum. "Mutlu Noeller. Seni görmek güzeldi."

"Sen de." Nefesinizi kesen o sıkı sarılmalardan biri. Bunu bilsem de her seferinde beni şaşırtıyor. Benden Tessa'ya doğru kayıyor ve onu kollarının arasına alıyor. "Seni şanslı, şanslı kız." Gülüyor. "Climax Cove'a gittiğinde arkanı kolla." Tekrar gülüyor ve Tessa'yı bir bez bebekmiş gibi bırakıyor. "Sadece şaka yapıyorum."

"Seni göremezsem iyi tatiller." Tessa kibarlıktan başka bir şey yapmıyor.

Sonunda bir kez daha vedalaştık ve Callie arabasına dönerken ben Tessa'nın elini tutup onu alışveriş merkezine doğru çevirdim.

alışverişini çoktan bitirdi.

"Peki, önce nereye gitmek istersin? Kimi alalım?" Tessa soruyor.

Beni Callie hakkında ya da ne bileyim... onu neden öptüğüm hakkında sorularla sorguya çekmemesine şaşırdım.

"Kız kardeşim en kolayı," diyorum.

Köşeyi dönüp Callie'nin görüş alanından çıkıyoruz ve ikimiz de ellerimizi çözmüyoruz. Şu anda el ele tutuşmamız için bir neden yok, istememiz dışında. Ben istediğimi biliyorum, ama o istiyor mu?

"Kız kardeşin nelerden hoşlanır? Kaç yaşında?" Tessa bizi bir banyo mağazasına götürüyor ve bir muma uzandığında elimi düşürüyor. "Mumlar mı?" Kapağını çıkarıp burnumun dibine sokuyor.

"Yirmi üç yaşında ve nelerden hoşlandığını gerçekten bilmiyorum. Eve pek gitmedim." Tessa'nın bir ailenin parçası olmayı ne kadar çok istediğini görmek, benimkini terk ettiğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Eve gerektiği kadar sık gelemiyorum ve bazen bahanelerim de yetersiz kalıyor.

"Tamam." Mağazanın etrafına bakar ve annesiyle alışveriş yapan bir kızın yanına gider. "Affedersiniz. Kaç yaşındasınız?"

Kız annesine bakar. "Yirmi bir," der temkinli bir şekilde.

"Mükemmel. Kız kardeşi için bir hediye arıyoruz ve o da yirmi Üç. Bana bu yıl istediğin ateşli şeylerin neler olduğunu söyle."

Kız bir bana bir Tessa'ya bakıyor. "Eşofman altı ve rahat terlik gibi rahat bir şey."

Annesi araya giriyor. "Kendi başına mı yaşıyor?"

Tessa bana bakıyor.

"Bir oda arkadaşıyla birlikte kendi dairesini tutuyor," diyorum. "O zaman taşınması için bir şeylere ne dersin?" diyor kadın.

"Kahve makinesi, margarita makinesi ya da sadece margarita bardakları gibi."

"Mücevher!" diyor kızı.

"Mükemmel." Tessa gülümsüyor. "Teşekkürler." Tekrar bana doğru yürüyor. "Hadi, şimdi mükemmel hediye biliyorum."

Sonunda Brynn için bir margarita makinesi ve dört bardak aldık.

"Tamam, sırada kim var? En son annene yapalım. O biraz zor."

"Sanırım kardeşim o zaman."

"Kaç yaşında? Neyle ilgileniyor?"

Omuz silkiyorum. Ağabeyim ve ben birbirimizin tamamen zıttıyız. "Kendi başına yaşıyor ve orada ihtiyacı olan her şeye sahip. Onun için belki bir oyun kumandası düşünüyorum. O büyük bir oyuncu."

"Harika, hadi gidelim."

Sonunda kardeşimi ve babamı yaptırдық. Sonra annem için tüm çocuklarının baş harflerinden oluşan güzel bir kolye seçiyoruz. Tessa bana paket kâğıdı ve bant aldırıyor, hediye paketleme hizmetini kullanmama izin vermiyor çünkü güzel görünmesini sağlamanın bir hediye almak için harcanan kalbin yarısı olduğunu söylüyor.

Tüm hediyeleri almayı bitirdiğimizde, bir süre birbirimize bakıp duruyoruz. Buraya kadar mı? Yollarımız burada mı ayrılıyor? Düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyor.

"Gün geç oluyor, sanırım yarın sabah eve döneceğim. Muhtemelen bir otelde yer ayırtmalıyım," diyorum. Dangalağı arama planlarını henüz konuşmadık. Ve saat daha da ilerliyor.

"Oh, tamam." Bir an duraksıyor. "Hediyeleri paketlemek için yardım ister misin?"

Bunun vedalaşmamız olmayacağını verdiği rahatlama göğsümdeki düğümü hafifletiyor. "Daha önce hiç hediye paketlememiştim," diye itiraf ediyorum. Ve gençliğimi düşünmediğiniz sürece doğruyu söylüyorum.

"Yardım etmek için bir süreliğine seninle otele gelebilirim." Neredeyse... umutlu görünüyor.

"Emin misin?"

"Elbette. Henüz size geri ödeme yapamadığım için en azından bunu yapabilirim."

"Yapmak zorunda değilsin."

Telefonumu çıkarıp müsait olan otellere bakıyorum. Bir oda ayırttıktan sonra bir Uber çağırıyorum ve Tessa'ya aradığımız arabayı söylüyorum. "Seni görevinden alıkoyuyormuşum gibi hissediyorum," diyorum çünkü

Ona neden Portland'da olduğunu hatırlatmak istediğim için değil, bunu yapmalıymışım gibi hissettiğim için.

Gülüyor ve omuz silkiyor. "Dürüstçe mi?" Başını eğip bana bakıyor ve gözlerinde bir şey var, sakladığı bir şey. "Artık o kadar emin değilim." Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama arkamı işaret ediyor. "İşte aracımız."

Onu Uber'e kadar takip ediyorum ve otele giderken artık o kadar da emin değilim derken ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Neyden emin değil? Bu duygudan nefret ediyorum, yollarımızı ayıracağımız an için endişeliyim ama aynı zamanda onunla geçirebileceğim son saniyenin tadını çıkarmayı da çok istiyorum.

Yol çok uzun sürmüyor ve zar zor taşıyabildiğimiz tüm eşyalarımızla arabadan iniyoruz. Neyse ki belboy bize bir araba veriyor ve Tessa hepsini oraya koyma görevini üstleniyor. Resepsiyona gidip giriş yapıyorum.

"Hep bunlardan birine binip yarışmak istemişimdir." Ben oda anahtarıyla döndükten sonra bagaj arabasını asansöre doğru itiyor.

Asansöre binene ve bizim katta durana kadar bekliyorum. "Atla."

"Gerçekten mi?" Arabaya bindi, ben onu iterken bavulunun üzerine oturdu ve arabayı bıraktı.

Onu koridorda itmeye devam ediyorum ve bir noktada sanki bir roller coaster'a biniyormuş gibi kollarını havaya kaldırıyor. Gülüşünü hafızama kazımaya çalışıyorum, odaya vardığımızda inerken gülümsüyor ve anahtarı almak için avucunu uzatıyor. Işık yeşil renkte yanıp sönüyor ve kapıyı açıp arabayı itmeme için tutuyor.

Odada sadece bir büyük yatak var çünkü paketlememe yardım etmeyi bitirdikten sonra o adamı arayıp onun yanına gideceğini varsayıyorum.

Yatağın üzerine atlıyor ve önündeki yeri sıvazlıyor. "Hadi saralım."

Duvara yaslanıp bir süre ona baktım, ne demek istediğini umutsuzca bilmek istiyordum. Bu işe karışmamalıydım. Bunu biliyorum ama yine de yapıyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum da ne demek?"

Başını eğiyor, anlamıyor, sonra başını sallıyor. "Onu aramaktan mı bahsediyorsun?"

Başımı sallıyorum ve oda gerginlikle doluyor.

Sertçe yutkunuyor ve gözlerini bana kilitliyor. "Onu arayacağımı sanmıyorum."

"Neden?" Sanki bir ipin üzerindeymişim de onun cevabını bekliyormuşum gibi hissediyorum.

"Çünkü medyumun doğru söylediğinden pek emin değilim." Kımıldamıyor, yatakta bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Neden?" Bastırıyorum.

Göz temasını kesiyor ve kucağına bakıyor. "Gerçekten söylememi istiyor musun?" Kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Yankılanan soru bu değil mi? Yapmalı mıyım? Çünkü eğer buna başlarsam, o tek gecelik bir kız değil, onunla bunu isteyeceğimden değil. Bu kadınla tek bir seferle tatmin olacağımı hayal bile edemiyorum.

"Tre?" diyor, sesi belirsiz.

"Söyle."

"Çünkü son dört gündür aklımdaki kişi artık o değil."

"Kim o?" Adımı söylediğini duymaya ihtiyacım var. Nedenini bilmiyorum. Kırılğan erkek egosu mu? Olabilir.

"Belki de bu soruları sana yöneltmeliyim?" Yatak başlığına yaslanıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Beni neden öptün? Eğer Callie dersen, saçmalık derim."

Gülüyorum, Tessa'nın doğrudan konuya girme yeteneğinden her zaman etkilenmişimdir. Sonra yatağa doğru bir adım atıyorum. "Çok basit. İstedim. Seni garip bir duruma soktuysam özür dilerim."

Başını sallıyor ve ben ona doğru bir adım daha atarken dişleri alt dudağını kemiriyor. Ona dokunmaya hazırlanırken ellerim sıkılıp bırakılıyor.

"Hiç de değil."

"Haddimi aştığım için endişelendim." Tekrar başını sallıyor.

"Ne istiyorsun, Tessa?"

Kendini benden korumak istercesine bacaklarını göğsüne doğru çekiyor. "Sen ilişki yaşamıyorsun, ben de tek gecelik ilişki yaşamıyorum."

"Sanırım senin için durum farklı olabilir." Gerçek dilimi yakıyor.

"*Düşündüğünden* daha fazlasına ihtiyacım var."

"Biliyorum." Dudaklarımdan o kadar hızlı dökülüyor ki hazırlıksızım ama gerçek bu. Onunla sadece dört gün geçirdikten sonra neden düşünce tarzımı değiştirdiğine cevap veremiyorum ama değiştirdi. Tek bildiğim bu. "Seninle daha fazlasını istiyorum. Duymak istediğin bu mu? Son dört gün

yıllardır yaşadığım en sinir bozucu, en eğlenceli, en eğlenceli şeydi ve hepsi senin sayende oldu. Ama ne istiyorsun?"

"Korkuyorum," diyor. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, özellikle de bu kadar hızlı."

Yatağın kenarında durup ona bakıyorum. "Sen bana istediğini söylemedikçe çizgiyi aşmayacağım. Ben de korkuyorum ama sen bu riske değersin."

"Takıntılarım var," diyor aniden.

"Ben de öyle. Eğer buna karar verirsek, birlikte çalışacağız."

Dizlerinin üzerine kalkıyor. "Beni terk etmeni istemiyorum." "Ben de."

Gözlerimiz güçlü bir yoğunlukla buluşuyor ve tüm "ya olursa" soruları kayboluyor. O bana doğru sürünürken zaman yavaşlıyor, ikimiz de hayatımızı d e ğ i ş t i r e c e k bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu kelimeler olmadan kabul ediyoruz.

O bana yaklaştıkça, sınırlarım bunun gerçekleşmek üzere olduğunun daha fazla farkına varıyor. Yüzlerimiz birbirinden sadece milimetrelerle ayrılırken, midemde korku ve heyecan birbirine karışıyor. Olmak üzere olan şeyin belirsizliği hem heyecan verici hem de dehşet verici.

At kuyruğu tutucusunu çekip çıkarıyorum ve koyu renk saçlarının omuzlarından aşağı dökülmesini sağlıyorum. "Güven bana, ben de yabancı topraklardayım. Hadi birlikte keşfedelim."

"Birlikte," diyor dudakları gergin bir şekilde titreyerek.

Aramızdaki boşluk yok olurken ve gözleri kapanırken kalbim çarpıyor, anın çekimine teslim oluyor. Eğiliyorum, dudaklarım sonunda nazik, yumuşak, sorgulayıcı bir baskıyla onunkilerle buluşuyor. Öpücük sadece bir fırça darbesi gibi vücudumda şok dalgaları yaratıyor.

İkimiz de hafifçe uzaklaşıyoruz, gözlerimiz kilitleniyor, hissedilen gerilim inkar edilemeyecek kadar büyük. Başka soru yok. Kapıyı açtık ve geldiğimiz yoldan geri dönüş yok.

Yumuşakça gülümsüyor ve ben de ona karşılık veriyorum, boynunun dibindeki koyu renkli saç tellerini çekiştiriyorum, başını eğiyorum ve onu ne kadar çok istediğimin yoğunluğuyla dudaklarıyla bir kez daha buluşuyorum. Öpüşmeyi derinleştiriyorum, dudaklarımın her hareketi başka hiçbir kadına duymadığım bir açlık ve aciliyetle dolu.

Kollarını boynuma doluyor, parmakları başımın arkasında geziniyor. Ellerim beline düşüyor, onu kendime doğru çekiyorum ama yine de yeterince yakın hissetmiyorum. Bu his beni bunaltıyor ve onun içinde kayboluyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

TESSA

I Başka hiç kimseyle böyle hissetmemiştim, bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

Göğsüne bastırılıyorum, dudakları ağzımı keşfediyor, ellerim boynuna dolanıyor. Öpüşmemizi sonlandırıyor ve dudaklarının hâlâ benimkilerin üzerinde olması ihtiyacından dolayı inliyorum ama şikâyet edemiyorum çünkü dudakları çenem boyunca ilerliyor ve boynuma iniyor. Başım geriye düşüyor, vücudumun istediği her santimini ona sunuyorum.

"Çok güzelsin," diyor usulca. Elleri tişörtümün eteklerine geliyor ve nasırlı parmaklarının kaba eti karnımı sıyrıyor.

Bir eli göğsümü kaplayıp yoğurduğunda nefes alıyorum. Ağzını tekrar ağzıma götürüyorum ve iniltimi yutuyor, eli sütyenimin kabını aşağı çekiyor ve başparmağı çakıllı meme ucumda geziniyor. Ağızlarımız çılgınca, dağınık bir hal alıyor, birbirimizin sunduklarını alıyoruz.

Nefes nefese birbirimizden ayrılıyoruz, ellerimiz keşfe çıkıyor. Arkasına uzanıp gömleğinin yakasını tutuyor, başının üzerinden çekip vücudundan çıkarıyor. Yakındaki sandalyeye fırlatıyor ve ben kıkırdıyorum, ellerim yayılıyor ve kaslarının her çukuruna ve vadisine dokunuyor. Küçük yara izleri, kabarık deri, meslek seçiminin tehlikesinin kanıtı var.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, gömleğimin eteğine uzanıp onu bedenimden çekerek.

"Hâlâ kıyafetlerini istediğin yere atamadığını." Yine güldüm. "Sandalyeye çarptığından emin olmalıydın."

Beni tişörtümden kurtardığında omurgamdan bir ürperti akıyor ve sadece sütyenimle yatağın üzerinde diz çöküyorum. Gömleğimi uzatıyor, sarkıtıyor ve haliya çarpması için bırakıyor.

Başımı sallıyorum. "Bu sadece *benim* kıyafetlerim olduğu için." "Doğru değil." Sütyenimi çıkararak bana iffetli bir öpücük veriyor.

Sütyeni kollarımdan kurtarmak için isteksizce ellerimi göğsünden çekiyorum ve o da kıkırdayarak yere bırakıyor. Eğlencesi sadece bir an sürüyor çünkü gözlerimiz buluşuyor ve tüm o şehvet taşıyor ve dudaklarımız mıknaş gibi birbirine yapışıyor. Dili ağzımın içine kayıyor ve birbirimizin ritmini buluyoruz, uzun süre hayatımın bir parçası olmasını umduğum bir şeyi gerçekleştiriyoruz.

Hâlâ korkuyorum ve her birkaç dakikada bir vücuduma çarpan küçük titremeler bunu gösteriyor ama Tre'ye güvenmek zorundayım. Güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi. Beni pek çok kez terk edebilirdi ama eline geçen her fırsatta kaldı. Bu onun karakteri hakkında bir şeyler söylüyor.

"Bana bir şeyin olduğunu söyle," diye soruyorum, onun ağırlığını üzerimde hissetmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Ağzımı onun lezzetli boynundan çekiyorum, saat beş yönündeki gölgesinin pürüzlülüğü hayal gücümü bacaklarımın arasındaki yüzünü düşünerek uçuruyor. "Onları bu yolculuğa yeni getirdiğin için mi yoksa aramızda böyle bir şey olursa fırsatı kaçırmak istemediğin için mi?"

Elini pantolonumun önünden aşağı kaydırıyor, parmağı ıslak kıvrımlarımın arasından geçiyor. "Elbette."

Cevap vermeyişine yumuşak bir kıkırdama bıraktım ama önemli değil. Aramızda olanları inkâr edemeyiz ve bu tahmin edebileceğimiz bir şey değil. "Çünkü ben karşı konulmazım."

Parmağı içime giriyor ve vücudum bu hissin etkisiyle sarsılıyor. Güçlü omuzlarını kavıyorum ve ağzım açık kalıyor, dudaklarımdan düşük bir inilti dökülüyor.

"Çok güzelsin, Tessa. Özellikle de şu anda. Vücudunun her yerinde teninin pembenin en açık tonuyla kızarmış hali." Elini pantolonumdan dışarı kaydırды.

"Ugh, sen bir alaycısın."

"Çok sabırsızsın." Parmaklarını kot pantolonuma geçiriyor ve içinden çıkmak için şiltenin üzerinde durmak zorunda kalana kadar aşağı çekiyor.

Göbeğim yüzüne doğru uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, kokumu içine çekiyor ve burnunu kesilmiş amımda gezdiriyor. Bu hareket uygunsuz ama sarhoş edici ve gözlerimi ondan ayıramıyorum. Beni yalıyor, klitorisime odaklanıyor.

Başını tutuyorum ve bacaklarımı daha geniş açıyor.

"Kahretsin," diye inliyorum çünkü elbette beni yemekte çok iyi. Görünüşe göre dili her konuda uzman, tıpkı ellerinin savaşta olduğu gibi. Gözlerim irkilerek kapanıyor ve parmaklarım başındaki kısa saç tellerini sıkıyor.

Parmaklarını ıslaklığımda gezdiriyor, açıklığımla alay ediyor ve iki parmağını içime sokuyor, dili klitorisimi çalıştırırken onları G noktama vurmak için kancalıyor.

"Çok iyi hissettiriyor, durma" diyorum, utanmadan amımı yüzüne doğru itiyorum.

İnliyor, boştaki eli belimde geziniyor ve beni olabildiğince hareketsiz tutuyor.

"Evet." Sesim daha da yükseliyor. "Tam orada."

Bir sıcaklık vücudumda geziniyor, omurgam karıncalanıyor ve baskı artık kontrol edemeyeceğim bir yoğunluğa ulaşıyor. Ayrılıyorum ve artık yıldızları görmeyene kadar dilini yavaşlatıyor.

Dizlerimin üzerine çökerek aceleyle pantolonunun düğmesini yakaladım ve içimde ona ihtiyaç duyarak aşağı çektim. "Prezervatifler nerede?"

"Çantamda. Ben getiririm."

Çantasına yöneliyor, kot pantolonunu ve koyu renk boxer külotunu çıkarıyor ve aman tanrım. Adamda bir tanrının kıçısı var.

Döndüğünde prezervatifleri elinden kapıyorum, folyoyu dişlerimle yırtıyorum. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar ateşli bir tutkuyla parlıyor. Parmağımı ve başparmağımı kullanarak kondomu folyo paketinden çıkarıyorum ve kocaman aletin ucuna yerleştirip muhteşem uzunluğunda gezdiriyorum. Bu kısmının bile mükemmel olacağını bilmeliydim. İçimi dolduracağı düşüncesiyle amım karıncalanıyor.

"Uzan," diyor alışabileceğimi bildiğim tatlı ama talepkâr bir sesle.

Dediğini yapıp sırt üstü uzandım.

"Bacaklarını aç. Amını görmek istiyorum." Bacaklarımı açıyorum ama yeterince açık değiller herhalde çünkü onları daha da iterek dizlerimi kulaklarıma kadar getiriyor. "Çok mükemmel." Sonra eğiliyor ve dilini yukarıdan aşağıya doğru kaydırarak beni inletiyor.

"Lütfen, sana ihtiyacım var." Aşağı uzanıyorum, onu içeri yönlendirmeye hazırım. "Sabır," diyor, klitorisimi kızdırmak için ucunu kullanıyor.

Kollarımı tutuyor, ellerini bileklerime kenetliyor, burnunu boynumda gezdiriyor, vücudum hakkında tatlı şeyler fısıldıyor ve

Son birkaç gündür beni ne kadar çok istediğini. Onu nasıl delirttiğimi ve bana sahip olmak üzere olduğuna inanmadığını.

Sözleriyle bir usta ve bedenimi tam istediği yere getiriyor. Islak ve muhtaç. Yavaşça, santim santim içime giriyor, yüzümü izliyor ve kollarımı başımın üstünden bırakmıyor. Göğsüm yükseliyor, sırtım içime yerleşen eu- phoric his nedeniyle şilteden yaylanıyor. Sonuna kadar içime girdiğinde ve hareket etmediğinde ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"İyi mi?" diye soruyor.

"İnanılmaz."

Gülümsüyor ve dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor, beni yavaşça öpüyor. Bütün gece öpüştük ve bu gece bitmemiş olsa da bir sonraki seferi şimdiden iple çekiyorum.

Kalçalarını çeviriyor, vücudu benimkinin üzerinde hareket ediyor, sonra bileklerimi serbest bırakıyor, bir elini yanağıma koyup gözlerimin içine bakıyor. Kahretsin, samimiyet o kadar yoğun ki kafamın karışmasına izin vermemeye çalışıyorum.

İticileri daha sert ve daha hızlı hale geliyor ve kısa süre sonra bacaklarım beline dolanıyor ve bana sürtünüyor. Hareketlerindeki açlığa bayılıyorum, sanki beni o kadar çok istiyor ki, bana sahip olmazsa delirebilirmiş gibi hissediyorum. Herhangi bir kadını değil, beni istiyor; amımı, göğüslerimi, onun altında kıvranan bedenimi.

Ona sarılıyorum ve göğüslerimiz arasında ter birikiyor. Bu sefer kasılmalarım artmıyor, sert ve hızlı bir şekilde geliyor ve kendimi tutamıyorum, ta ki serbest düşüşe geçtiğimi, tüm gerginliğimin kaybolduğunu hissedene kadar.

"Tanrım, boşaldığında muhteşem oluyorsun." Yüzümü inceliyor ama ben hâlâ hayatımın en iyi iki orgazmından sonra kendime gelmeye çalışıyorum. "Bana binmek mi?"

Tek cevabım sırtıtmak oldu.

Bizi ters çeviriyor ve beline sarılıyorum, uzunluğunu elime alıyorum ve üzerine çöküyorum. Kalçalarımı kavırıyor ve ben ona binerken tempoyu yönlendiriyor, göğüslerim zıplıyor. Üstünde beni izlerken gözlerindeki bakış, kirli ağzıyla birleştiğinde beni üçüncü orgazmımın eşiğine getiriyor.

"Bu memeler akıllı bir adama çok aptalca şeyler yaptırabilir." Ellerini kalçalarımın göğüslerime doğru hareket ettiriyor. Daha fazla kaldıraç için yatak başlığını tutuyorum ve kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyorum. "Oh lanet olsun..."

Sanki konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi, çünkü alttan içime pompalayana kadar pantolonunu çekiyor ve hırlıyor, hareketsiz kalıyor, sonra kendini prezervatifin içine boşaltırken kalçalarımı tutuyor. Benim isimle boşalıyor, yumuşak ve tatlı.

Üzerine yığılıyorum, o da kollarıyla beni sarıyor, bir eli sırtımda aşağı yukarı geziniyor. Sonunda ben yuvarlanana kadar nefeslerimizi tutuyoruz.

"Hemen döneceğim." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve banyo odasına gidiyor. Geri dönüyor ama o dönmeden önce duşun açıldığını duyuyorum. "Duş mu?"

Ona sırtıtıyorum. "Biraz kestirip sonra ikinci tura geçeriz diye düşünüyordum?"

Kıkırdıyor ve bana elini uzatıyor. Yataktan kayarak çıkıyorum ve elini kabul ediyorum. Ilık duşa girdiğimizde kollarını arkamdan sarıyor ve boynumu öpüyor.

"Sana bir şey sormak istiyorum," diyor.

Sesinin tonundan her ne ise ciddi olduğu anlaşılıyor. Orgazmdan yeni çıktığımızı ve duyguları konuşmanın zamanı olmadığını söylemek istiyorum. Ağzından çıkanlara her zaman güvenemezsin.

"Noel'de benimle eve gelmeni istiyorum," diyor.

Gözlerim açılıyor ve arkamı dönüyorum ama o kollarını karnıma doluyor ve başını boynumun kıvrımına koyuyor.

"Hadi ama. Evet de."

"Az önce seni orgazm ettiğim için böyle söylüyorsun."

"Sana bunu soruyorum çünkü tatili seninle geçirmek istiyorum." Kulak mememi sıcak ağzına alıyor, dilini üzerinde döndürüyor ve ben bir ürpertiye bastırıyorum.

"Bu büyük bir adım." Sesimde bariz bir korku var.

"Bunun nereye gideceğini sanıyordun? Yarın bir uçakla eve gideceğini ve yılbaşından sonra seni yakalayacağımı mı?"

"Aslında." Kollarında dönüyorum ve dudaklarımı öpüyor, elleri vücudumu keşfediyor. Henüz saçlarımızı şampuanlamamış ya da vücudumuzu yıkamamıştık bile. "Emekli olacağını mı söylemiştin?"

Gülümsüyor. "Öyle. Teknik olarak Ocak ayında başlıyorum."

"O zaman nerede yaşayacaksın?" Daha yeni bir araya gelmişken bu konuşmayı yapıyor olmaktan nefret ediyorum ama kalbimin kırılmaması ya da yanlış beklentilere girmemem için ayrıntılara ihtiyacım var.

Omuz silkiyor. "Emin değilim. Her yerde yaşayabilirim."

Ona gülümsüyorum ve elimi yanağına koyuyorum. "O zaman çok zamanımız var. Ben eve gideceğim ve tatilden sonra bir araya geleceğiz."

Ondan uzun süre ayrı kalmak zorunda kalmayacağım ya da görevdeyken ona ne olabileceği konusunda endişelenmeyeceğim için bencilce rahatladım.

Ellerini bedenimden çekerek geri çekiliyor. "Bunun içinde olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyleyim. Sadece aile tatillerinize buldozer gibi girmemin iyi bir ilk izlenim olduğunu düşünmüyorum." Şampuanı elime alıyorum ve o da alıp eline biraz döküyor.

"Ama Noel'de ailesinin evinde dangalağa sürpriz yapacaktın?" Ellerini saçlarımin arasına sokup şampuanı saç tellerimde gezdiriyor.

"Bu farklıydı ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Geçici olarak aklımı kaybetmiş olabilirim." Artık Tre'ye aşık olduğuma göre, Carter'ı geri kazanmaya çalışmayı hayal bile edemiyorum. Yani, ayrılmamızın bir sebebi vardı. Tre için hissettiklerimi onun için asla hissetmedim. Yakınından bile geçmedim.

"Gerçekten gelmeni istiyorum ve annemin de gelmeni isteyeceğini biliyorum. Eğer annelere gelmezsen, tatil boyunca burada seninle kalacağım."

"Tre," diye iç geçirdim.

"Ne? Gece gündüz amını yalayıp yutmam sana harika bir Noel gibi gelmiyor mu?"

Kıkırdıyorum ve ona vuruyorum.

Ailesiyle geçirmesi gereken zamanın çoktan günlerce gerisinde kaldı. Daha fazla zaman geçmesine izin vermeyeceğim. "Eve gidiyorsun." Göğsünü dürtüyorum, o da gülüyor. "Görünüşe göre ben de öyle. Ama onları uyarsan iyi olur."

Beni kendine çekti. "Seni sevecekler."

Umarım öyledir çünkü bir ailenin beni sevmesi için hiç bu kadar baskı hissetmemiştim. "Evet, Mutlu Noeller gibisi yok, uçakta tanıştığım başıboş bir kızı eve getirdim."

Kıkırdıyor, elleri bacaklarımı beline sarmam için kıcımlı zorluyor. Aleti ikinci raunt için hazır ve sırtımı duş duvarına yaslıyor. "Bana mutlu olduğunu söyle."

Başımı sallıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Gerçekten şu anda ne kadar mutlu olduğuma inanamıyorum."

Dudakları dudaklarıma konuyor ve prezervatifleri almak için yatak odasına geri döndükten sonra, tekrar duş almamız gerekene kadar önümüzdeki yirmi dakika boyunca bana ne kadar mutlu olduğunu gösteriyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

TRE

T Essa sandalyede oturmuş, benim asker tişörtümü giymiş, Noel hediyelerini paketliyor. Lifetime ya da Hallmark'taki Noel filmlerinden birini izliyor ve kendi kendine karakterler.

Telefonumu çıkardım. Trende ona asılacağımı anladığımdan beri bunu yapmaya hazırlanıyordum. Başka bir adama karşı kendimi savunmak zorunda kalmadığım için şükrediyorum. Bundan nefret ederdim.

Ben: İyi haber.

Lil'Bro: Kızı ektin ve sonunda eve mi dönüyorsun?

Ben: Tam olarak değil. Ama Portland'dayım.

Anne: Beni korkutuyorsun. Ne oldu?

Lil'Sis: Hiçbir şeyden haberiniz yok, kızı eve getiriyor.

Anne: Ne var? Hazırlamam gereken bir sürü şey var.

Teşekkürler B.

Lil'Sis: İlk mesajdan beri biliyordum.

Lil'Bro: Bunu kim tahmin edebilirdi ki?

Lil'Sis: Bir ipucu bul ve satır aralarını oku.

Yani bu kızdı hoşlanıyor
muyuz?

Tessa'ya tekrar bakıyorum. Çift az önce ökseotunun altında kaldığından
beri televizyon karşısında deli gibi gülümsüyor.

"Sanki arkadaşları bunu planlamamış gibi," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Ben: Gerçekten
istiyoruz.

Lil'Sis: Az önce annemi ağlattın.

Lil'Bro: Muhtemelen tatilden hemen sonra gitmiş olacak.
Tre'den bahsediyoruz.

Baba: Kapa çeneni ve biraz saygı göster.

Anne: Ne zaman evde olacaksın?

Ben: Yarın sabah. Bir tur atarız.

Anne: Gelip seni alabiliriz.

Ben: Yapacak yeterince işin var.

Lil'Sis: Çok heyecanlıyım. Aynı yatakta uyumalarına izin verecek misin anne?

Lil'Bro: Yapmamalılar.

Baba: Otuz iki yaşında. İstedikleri yerde uyuyabilirler.

Tessa'nın bu konuda ne hissedeceğini merak ediyorum.

Anne: Seni seviyorum. Dikkatli ol. Yarın görüşürüz!

Sabah görüşürüz.

"Kime mesaj atıyorsun? Burada bana yardım ediyor olman gerekirdi." Yatağın üzerinden sürünerek yanıma geldi.

Tek istediğim tekrar onun içinde olmak. Vücuduna yaptığım şey yüzünden çıkardığı sesleri duymak.

Bana sarıldı ve ellerini göğsümde gezdirdi. Parmakları dikiş atılması gereken yerdeki kabarık derinin üzerinde geziniyor. "Tüm bu küçük yara izleri için hikâyelerin var mı?"

"Evet." Ellerim kalçalarına gitti. "Ama sana hiçbirini söylemeyeceğim."

"O gün uçakta tam bir velet gibi davrandığım için resmen özür dilemek istiyorum. Ülkemiz için yaptığınız şey inanılmaz ve ben bunu takdir etmedim." Ellerini pazularında gezdiriyor.

"zrnz kabul etmiyorum. Aslında, böyle davrandığın için teşekkür ederim." Gömleğimin altında sadece i çamaşırı var ve ipek, sikimin üzerinde kıpırdanırken amının sıcaklığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Seni dikkate alır mıydım emin değilim. Bana GI Joe demen, ukalalığın çok hoşuma gitti. Benim için anlık bir çekim gibiydi."

Gülmekten başı geriye düşüyor. "Bunu ilk defa duyuyorum. Yoksa beni fark etmez miydin?" Başını eğiyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Sizi zaten güvenlikte fark etmiştim."

Başı göğsüme düşüyor. "Güvenlikte tam bir karmaşı içindeydim."

Ellerimi başına doğru kaydırıyorum ve başını kaldırması için onu teşvik ediyorum. "ok sevimliydin, alnından bir tutam saçı savurarak yaptığın bir şey vardı ve tüm dikkatim sendeydi. Sen uçağa bindiğinde,

Portland'a vardıktan sonra s e n i n l e konuşmak için bahaneler üretmeye başlamıştım bile, ama şanslıydım ki Polly sekiz aylıktı. Hamile."

"Tanışmamız bu kadar mı yani?"

"Bence de yle. Erkek önce kadını fark etmeli, sence de öyle değil mi?"

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, göğüsleri tişörtün yumuşak pamuğunun altından göğsüme çarpıyor. Kıçını kavrayıp onu kendime çekiyorum ve dilimi ağzına sokuyorum. Birkaç dakika pşyoruz ama hemen dudaklarını ayırıyor.

"Peki bunun sadece fiziksel olmadığını ne zaman anladınız?"

"Buraya geldiğinizde artık dangalak demediğinizi ne zaman anladınız?"

Parmağını göğsüme soktu. "Önce sana sordum."

"Yargıç Sullivan'ı seni hapisten çıkarmaya ikna ederken Noel Baba'yı oynamayı kabul ettim. Bunu herhangi biri için yapmazdım." Ellerimi sırtında gezdirdim. "Şimdi sıra sende."

"Beni bırakıp yoluna devam edebilecekken beni hapisten çıkardığın zamanı düşünüyorum. İlk defa önümde harika bir adam varken başka bir adamı arayarak yanlış bir şey yaptığımı düşündüm. Ama sürekli olarak yeniden ilişki kurmadığını söylemen beni korkuttu."

Onu daha yakına çekiyorum, boynuna küçük öpücükler konduruyorum. "Özür dilerim, hayatımın bu noktasında bir ilişki isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Askerlik sonrası çözmem gereken çok şey var ama sen benim oyun değiştiricimsin. Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir çekim hissetmemiştim ve bu gittikçe güçleniyor. Seni bırakıp o adamı bulmayı düşündüğümde içimden bir ses büyük bir hata yaptığımı söyledi."

"Hep doğru şeyler söylüyorsun." Boyum boyunca sürtünüyor. "Öyle mi?" Göz kapaklarım şehvetle ağırlaşıyor.

"Şimdi bir orgazmıla ödüllendirileceksin." Beni biraz geriye itiyor ve vücudumdan aşağıya doğru kayıyor, göğsümden aşağıya doğru öpüyor, çarşafı çekiyor.

"Sen..."

Boxer külotumun kemerini taşaklarımın altında duracak şekilde aşağıya doğru çekiyor. Rahatlamak için yatakta kıpırdanırken sağ eliyle taşaklarımı kavırıyor ve bana bakıyor. Ağzı yaklaştıkça dili dışarı kayıyor ve ucun etrafını yalıyor.

Vücudum bir sarsıntıyla tepki veriyor ve o kıkırdıyor. Ne yapacağını çok iyi biliyor. Beni döndürüyor ve yalıyor, bir yandan da gözleriyle beceriyor.

Ben. Bakışlarımı ondan ayırmamın imkânı yok. Elim saçlarında geziniyor, ağzının sikimi okşayışını görmemi engelleyecek bir şey olmadığından emin oluyorum.

Dili ne kadar üzerimdeyse, ağzına boşalmamak için verdiğim mücadeleyi o kadar kaybediyorum. Ama elini yukarı ve aşağı çevirdiğinde, ağzı aletime gömüldüğünde, tükürüğünün, inlemelerinin ve benim inlemelerimin sesi odada birbirine karıştığında, tüm irademi kaybediyorum.

"Boşalacağım," diyorum ve kalçalarım yataktan kalkana ve ağzına boşalana kadar sikimi emmeye devam ediyor.

Ben tamamen bitirene kadar bekliyor, yutkunuyor ve gözleri benimkilerle kilitlenerek vücudumdan yukarı doğru çıkıyor.

"İlk seferin için harika bir sakso oldu," diyorum ve o da gülüyor. İkimiz de bunun onun ilk seferi olmadığını biliyoruz ama ben öyleymiş gibi davranacağım.

"Çok kitap okurum."

İkimiz de gülüyoruz ve onu ters çevirip boynunu öpüyorum, ellerim gömleğimin altından yukarı çıkıp göğüslerine yapışıyor.

"Seni tişörtümün içinde görmeyi ne kadar sevsem de, şimdi geri istiyorum." Onun yardımıyla tişörtü vücudundan çıkarıyorum ve ağzım meme ucuna iniyor, sıkı bir tomurcuk olana kadar emiyor ve yalıyorum.

Çok geçmeden kutudan bir prezervatif daha çıktı ve ben onun içine girdim. Ona yeterince sahip olabileceğimden emin değilim.

* * *

Duștan sonra biraz kestirmeyi tercih ettik ve uyandığımızda Tessa *Christmas Vacation*'ı izlerken hediyeleri paketlemeyi bitirmemiz konusunda ısrar etti. Paketleme işim konusunda bana ders verdi ve sonunda ben de kasetçiliğe indirildim.

Ertesi sabah banyodan çıktığında bir an için geri çekiliyorum. Saçları kurutulmuş, kıvrılmış ve makyajı mükemmel bir şekilde yapılmış. Kesinlikle muhteşemdi, makyajsız da muhteşem olmadığından değil. Makyajsızken de ona aşıktım.

"Ne?" Bana bakıyor, çoraplarını giymek için sandalyeye oturuyor, sevimli pembe cilalı ayak parmaklarını örtüyor.

"Harika görünüyorsun."

"Oh, yani benim y o r g u n l u k t a n bitap düşmemiş, başımın üstünde bir midilli, yüzüm çıplak ve genel olarak en iyi komşu kızı görünümümü tercih etmiyor musun?"

Kollarımı uzatıyorum, o da yanıma gelip bacaklarımın arasında duruyor. Ellerini ellerime alıyorum, parmaklarımız birbirininkilerle oynuyor. "Midillili ve makyajsız görünümü tercih ederim ama bunu da alacağım."

Gülümseyerek başını sallar. "Saçmalık."

Elimi kaldırıyorum. "Yemin ederim."

"Kot pantolon ve kazak giymen hoşuma gitti. Kolonya beni ateşli ve ıslak yapıyor." Dizlerini belimin iki yanına koyuyor ve kucağıma yerleşiyor. "Ne kadar zamanımız var?"

"İstersen bütün gün burada kalabiliriz," diyorum, eğer bunu seçerse hiç üzülmeyeceğim.

"Aileni görmekten kaçamazsın, Abner." İki kaşımı da kaldırıyorum.

"Sadece deniyordum. Ama Tre çok daha iyi uyuyor."

Ellerimle kışının yanaklarına vuruyorum ve o da i n l i y o r . "Güzel. Aksi takdirde sana hoşlanmayacağın bir isim verecektim."

Üzerimden kayıyor ve ben onu hemen özlüyorum. Kısa bilekli botlarını ve paltosunu giyiyor ve sabah erkenden gidip aldığım bavul arabasını topluyoruz. Uber uygulamasını açtım ve

Aşağıya indik ve bizi memleketim Climax Cove'a götürmeye hazır olan arabaya bindik.

Yola çıktığımızda koltuğunda doğruldu. "Hiçbir şeyim yok. Elim boş gelemem."

"Getirmiyorsun. Onların en sevdiği kişiyi getiriyorsun." Kaşlarımı sallıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Bir şişe şaraba falan ihtiyacım var." Çantasını karıştırır ve amcasının cüzdanını çıkarır.

Göz gezdiriyor ve ben de onu izliyorum, buradaki oyun planının ne olduğunu merak ediyorum. Bir şey getirirse ailemin umurunda olmaz.

"Aman Tanrım," diyor derideki küçük bir kesiği eşeleyerek.

"Nedir bu?" Daha yakından bakıyorum.

Beş yaşlarında küçük bir kız ile bir erkek ve bir kadının resmini çıkarıyor. Bir buz pateni pistindeler, her iki ebeveyn de kızın ellerinden birini tutuyor. Resmi çevirdiğinde, "Beş yaşında. Mutlu Noeller, Al Amca."

"Sen ve ailen mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Çok tatlıydın."

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Neden böyle bir şey yaptı? Kendimi hep bir baş belası gibi hissettim, sanki annemle babamın ölümü onun hayatını mahvetmiş gibi."

"Muhtemelen onu kaybetmek istemedi. Ona sık sık baktığı belli oluyor." Yıpranmış kenarları gösteriyorum.

Omuzları düşer. "Burada başka bir şey daha var." Parmaklarını sıkıyor ve çıkarmak için deri cüzdanı çeviriyor. "Bu da ne böyle?"

Beş tane yüz dolarlık banknot çıkardı. "Ama hiç parası yoktu."

"Belli ki acil durumlar için orada tutuyormuş." Ona gülümsüyorum, umarım amcasının onu önemseydiğini düşünmek onu biraz rahatlatır ve

Muhtemelen ailesini de özlemiştir.

"İşte." Beş yüz doları uzattı. Ellerimi kaldırdım.

"Bunu almayacağım."

"Evet, öylesin. Sana daha da fazlasını borçluyum." Faturaları kucağıma bıraktı.

Dikiz aynasından şoförün gözlerini üzerimde yakalıyorum. Tanrı bilir şu anda ne düşünüyordur.

Benimle eve gelme konusundaki endişesini hissediyorum ve benim de aynı şeyleri hissetmediğimi iddia edemem. Daha önce hiç kimseyi eve getirmemiştim. Yüz dolarlık banknotları alıp çantasına koyuyorum. "Bu amcanın parası. Sende kalsın ve harca. Sen ve ben ödeştik."

Ona sertçe bakıyorum ve o da başını sallıyor, ama içimden bir ses sürekli çantalarımın birine gizlice sokup sokmadığını kontrol etmem gerekeceğini söylüyor. "Şimdi buraya gel. Çok uzaktasın." Kolumu uzattım

ve gülümsüyor, bana sarılıyor.

Arabayı sürerken göğsümdeki eli iniyor ve düzenli nefesi boynuma çarpıyor. Ailemin evine yaklaştıkça pencereden dışarı bakarak gülümsüyorum. Onu tanıştırmak ve benim kadar sevip sevmediklerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Birlikte ne kadar harika olduğumuzu, pek çok yönden zıt olmamıza rağmen birbirimize nasıl da uyduğumuzu görecekler mi?

Araba çocukluk evime yanaştığında, beni eve davet eden kocaman tabelayı görüyorum ve başımı sallıyorum. Tessa'yı dürtüyorum ve o da geriliyor ama bana vurmadan hemen önce elini savuşturuyorum.

"Buradayız," diye fısıldıyorum.

Birden ayağa fırlıyor ve gözleri açılıyor. "Temizlenmem gerek. Neden bana söylemedin?" Pencereden dışarı bakıyor, tabelayı görüyor ve bana dönüyor. "Ne kadar şirin. Anneni şimdiden sevdim."

Arabadan ineli daha on saniye olmamıştı ki ailem sanki pencereden dışarıyı izliyormuş gibi kapıdan fırladı.

"Tre!" Annem hemen bana bağlandı.

Babam önce Tessa'ya merhaba diyor ve o kendini tanıtırken el sıkışıyorlar. Brynn babamdan önce gelip bana sarılıyor ve annem de Tessa'nın yanına koşarak onu kucaklıyor. Tessa annemin omzunun üzerinden bana bakıyor ve bu kadar sevgiye alışık olmadığı belli oluyor. Ona her yerde ve her zaman dokunmama izin vermesine rağmen, başkalarına karşı ürkek olabildiğini fark etmemiştim. Ama annemin sırtını sıvazlıyor, yani bebek adımları.

"Sana sahip olduğumuz için çok mutluyuz, Tessa. Mutlu Noeller," diyor annem.

"Beni ağırladığınız için teşekkürler."

"Kıçımın ağrısı nerede? Çantalar ve tüm hediyeler için bana yardım etmesi gerekiyor" diyorum kardeşim hakkında.

Brynn, Tessa'ya merhaba demeden önce "Muhtemelen tuvalete gidiyor ve klozet kapağını açık bırakıyor," diye yakınıyor ama vücut dilinden sarılmayı sevmediğini anlıyor.

"Bir kere oldu. Beni rahat bırak." Kardeşim pijama pantolonu ve tişörtüyle dışarı çıktı.

"Dil!" Annem azarlıyor. "Giyinmen ne kadar hoş. Şimdi bir misafirimiz var."

Aileme gülüyorum, tüm bu anları özlüyorum. Burada olmayı ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum. Beni ben olduğum için seviyorlar.

Ailemin geri kalanının neye sahip olduğunu fark etmem çok uzun sürdü. Tessa kıpırdamadan duruyor, ağzı bir karış açık, şaşkınlıkla ağabeyime bakıyor.

"Tessa?" diyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir bana bir de kardeşime bakıyor. "Carter?"

"Dangalak mı?" Açıklığa kavuşturuyorum ama kimsenin bana söylemesine gerek yok çünkü ikisinin de yüzünde açıkça görülüyor.

Tessa küçük kardeşimle tekrar bir araya gelmek için ülkeyi dolaşıyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

TESSA

I Tre'den hiç böyle bir ses tonu duymamıştım. Carter'ı görmezden gelerek Tre'ye dönüyorum ama o çoktan arkama geçmiş, eli kalçamda.

"Hiçbir fikrim yoktu," diyorum.

"Ne kaçırıyoruz?" Brynn, sanki boş zamanlarında eski pembe dizileri izliyormuş ve bu da ona bir tanesini şahsen görme şansymış gibi sırtarak soruyor.

"Um..." Yer değiştiriyorum.

"Baba, eşyalarımızı içeri götürebilir misin? Tessa'yla konuşmam gerek." Tre'nin eli benimkine kaydı.

Beni evine götürüyor, merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve bir odaya sokup kapıyı arkamızdan kapatıyor. Kalbim hızla çarpıyor. Pencereden dışarı bakmak ya da kendimi çimdiklemek istiyorum çünkü bunun gerçek olmasına imkân yok. Carter, Tre'nin kardeşi mi? Ne oluyor, kader mi? Bu, amcamın mezarına çelenk koymadığım için karmadan gelen bir lanet mi?

"Açıkla," diyor Tre, sırtını kapıya dayamış, kollarını kavuşturmuş bir halde.

Tre'm nerede? Onun bu versiyonu yeni bir şey ve Ordu Tre ile daha uyumlu olabileceğinden şüpheleniyorum.

"Carter'la birkaç kez çıktık ve gerçekten bir şey hissetmediğim için ayrıldım. Ama sonra o medyuma gittim ve bana Carter'ın doğru kişi olduğunu söyledi."

Odaya bakıyorum ve buranın onun çocukluk odası olduğunu fark ediyorum. Annesinin o gittiğinden beri dokunmadığından eminim. Üst rafa dizilmiş futbol kupaları, dolabın yanındaki kancaya asılı ceketi var. Orta boy yatağı lacivert bir yorgan örtüyor ve lisede en yakın arkadaşları olması gereken kişilerin birkaç fotoğrafı var. Sıradan bir lise öğrencisinin yatak odası.

"Medyum tam olarak ne dedi?" diye soruyor.

Kendimden geçmeden önce yatağın kenarına oturuyorum. "Neden önemli ki? Sen buna inanmıyorsun bile. Benimle dalga geçiyordun."

Bir nefes üfledi. Bu benim için de pek ideal değil ve şimdi ailelerinin evinde, dört gün önce bir oğullarını onun için doğru kadın olduğuma ikna etmeye çalışmak için uçağa bindiğimi ve şimdi diğerine aşık olduğumu itiraf ediyorum. Ya Polly uçakta olmasaydı? Ya Portland'a sağ salim inmiş olsaydık? Başımı sallıyorum çünkü Tre'yle birlikte olduğumdan beri kaderin araya girdiği ve onunla birlikte olmam gerektiği açık.

Kucağımdaki bükülmüş parmaklarımdan başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Onunla yattın mı?" Hem sesi hem de yüz ifadesi sert.

"Hayır!" Çılgılık atıyorum. "Bu kadar üzüldüğün şey bu mu? Özür dilerim. Ben de en az sizin kadar şaşkınım."

İç çekerek kapıyı itiyor ve yatağa yanıma oturuyor, elimi tutup kucağına koyuyor. "Kızdığım için özür dilerim. Sadece şok oldum ve ben..."

Bunu söylemek zorunda değil ama sanırım biraz güvensiz hissediyor.

"Ben de." Ona doğru dönüp diğer elini tutuyorum. "Ama lütfen bil ki istediğim kişi sensin. Seninle bu yolculukta tanıştığım ve şu anda sahip olduğumuz şeye düştüğümüz için çok mutluyum. Neden Carter'ın benim için doğru kişi olduğunu düşündüğümünden emin değilim. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Başını sallıyor ama hâlâ tam olarak ikna olmadığını görebiliyorum. Umarım zamanla sözlerimin doğruluğunu anlayacaktır.

Tre bir elini benimkinden çekip gözlerimin içine bakarken parmak eklemleri yüzümü sıyrıyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Carter'ı da mı sevmiyorsun?" En kötü zamanda şaka yapıyorum ama küçük bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum.

Birbirimize doğru eğildik ve dudaklarımız buluştu. Kimyamız bu yeni keşiften etkilenmemiş çünkü dillerimizin birbirine dolanmasından sadece birkaç saniye sonra beni ayağa kaldırıp üzerine oturmaya zorluyor. Keşke şu anda onunla birlikte olabilseydim, onu bedenimle benim olduğuna ve başka kimseyi istemediğime ikna edebilseydim. Belki de Carter için gelmem ve aramızda olanlar olması gereken şeylerdi. Belki de medyum *Tre*'den bahsediyordu.

"Tanrım." Nefes nefese kalarak uzaklaşıyor. "Keşke otele geri dönseydik."

Eminim beni eve hiç getirmemiş olmayı diliyordur.

"Ben de." Ellerim ona yapışıyor ve o çekilmeden önce ona olabildiğince yaklaşmak için çaresizce göbeğimi onun uzunluğuna doğru hareket ettiriyorum.

Elleri kalçalarımın iniyor ama beni gıcırdatmadan durduruyor. "Tamam, aşağı inip herkesle konuşmalıyız. Sanırım herkesin kafası karışık."

Üzerinden kalkıp gömleğimi ve pantolonumu düzeltiyorum, küçük öpüşme seansımızdan sonra rujumu kontrol etmek için kapısının yanındaki boy aynasına bakıyorum. "Oraya indiğim için çok utanıyorum."

Elimi tuttu ve kapıyı açtı.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Carter'ın aşağıdan söylediğini duydum.

Aşağıya doğru yürüyoruz ve geldiğimizi duyduklarında sesleri alçalıyor. Hepsi aile odasındalar, dev bir ağaç ışıklarla ve ev yapımı gibi görünen süslerle süslenmiş. Onlar

Tre, Carter ve Brynn'in büyürken yaptıklarını söyleyebileceğim türden. Televizyonda bir sabah programı var ve şöminede odun ateşi yanıyor. Şöminenin üzerindeki şömine rafı yıllar boyunca çekilmiş aile fotoğraflarıyla süslenmiş. Her bir aile üyesinin adının yazılı olduğu çoraplar şöminenin üzerinde asılı duruyor ve onları gördüğümde kalbim sıkışıyor. Bu aidiyetin, ailenin en büyük işareti.

Annesi şezlongda otururken babası şöminenin önünde volta atıyor. Carter pencerenin yanındaki sandalyede oturuyor ve Brynn ayaklarını sedirin üzerine uzatmış. Odanın kemerinde durduğumuzda hepsi doğrudur.

Bu bir aile. Gerçek bir aile ve ben onların Noel'ini mahvettim.

Tre ağzını açtı ama önce ben öne çıktım. Bunu yapmak zorunda kalmamalıydı. "Öncelikle hepinizle tanıştığımıza memnun oldum ve beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim. Bu biraz garip gelecek ama size söz veriyorum deli değilim." Carter'a baktım. "Tre'nin kardeşin olduğunu bilmiyordum." Tre'ye döndüm ve o da başını salladı. "Dört gün önce seni bulmak için Portland uçağına bindim, Carter."

Brynn kıkırdar. "Yukarıda biri seni seviyor olmalı ki müdahale ediyor." Tre'nin annesi onun bacağına vurur.

Carter'a, "Sana aşık olduğum için falan değildi," diyorum.

"Vay be, teşekkürler," diyor gözlerini devirerek.

"Senin de bana karşı güçlü hislerin yoktu. Birkaç kez çıktık."

Tre nefesini verirken Carter aramızda bir aşk bağı olmadığını bildiği için üzgün görünüyor.

"O zaman buraya neden geliyordun?" Brynn soruyor.

Tre'nin annesi susması için onu uyaran bir bakış atıyor ama Brynn omuz silkiyor. Ve bu soruyu sormaya hakkı var. Hepsinin düşündüğünden emin olduğum bariz bir soru.

Omzumun üzerinden Tre'ye ve tekrar aileye bakıyorum. "Bir medyum bunu yapmamı söyledi."

Brynn'in ayakları yere çarpıyor ve muhtemelen benim bir deli olduğumu ve ailesini koruması gerektiğini düşünerek doğruluyor. Bu sırada babası volta atmayı bırakıyor ve şaşkınlıkla Tre'ye bakıyor. Carter boş boş bakarken annesi bana acıyormuş gibi usulca gülümsüyor.

Derin bir nefes çekiyorum. "Ben de şüpheliydim ama fırınımı yeni kaybettiğimi gördü." Bunu söylerken gözlerimi kapatıyorum. Tre'nin eve bir ezik getirdiğini düşünmelerinden bahsediyorum.

"Fırıncı mısın?" diye soruyor annesi.

"O da gerçekten çok iyi," diye ekliyor Carter. "Şu şekerli kurabiyeleri yapıyor, yemin ederim meydan okuyor..." Annesine hakaret edebileceğini fark edince durur.

Tre arkamdan homurdandı mı?

"Fırınımı kapatmak zorunda kaldım ve medyum bunun benim ilk aşkım olduğunu gördü, bu yüzden bana başka şeyler söylediğinde ona inanmaya başladım. Sanırım onu dinlemek için doğru kafa yapısındaydım... Büyük amcamı yeni toprağa vermiştim ve ailem ben dokuz yaşındayken öldüğünden beri beni o büyüttü."

Annesinin yüzü düşüyor, Brynn eliyle ağzını kapatıyor ve babası elini omzuma koyarak bana başsağlığı diliyor. Bunu gerçekten çok iyi yapıyorum.

"Ben iyiyim, gerçekten. Her neyse... bana öyle şeyler söyledi ki, senin hakkında konuştuğunu sandım." Carter'ı işaret ediyorum. "Ama şimdi düşünüyorum da, ikinizden biri hakkında da olabilirdi."

"Ne söyledi?" Brynn biraz öne eğilerek soruyor. "Brynn, kes şunu," diyor anneleri.

Brynn'e dönüyorum. "Sadece siyah saçlı olduğunu, insanlara yardım ettiğini, batıya doğru gittiğini ve ikimizin de hataları olduğunu, ama bunları birlikte aşarsak hayal ettiğim her şeye sahip olacağımı söyledi." Her şeyi dışarıda bırakıyorum

Çünkü bu insanların beni kollarını açarak karşılamaları gerektiğini düşünmelerini istemiyorum. Özellikle de şimdi.

"Carter insanlara yardım etmez," diyor Brynn, alnı kırıışmış bir halde. "Ben bilişim sektöründeyim, salak. Her gün insanlara yardım ediyorum," diyor Carter.

Tre'nin annesi ellerini kaldırarak ayağa kalkıyor. "Pekâlâ millet, uslu durabilir miyiz? Bir misafirimiz var. Devam et, Tessa." Bana işaret ediyor ve tekrar oturuyor.

"Sonra koltuk arkadaşımın uçakta doğum sancısı tuttu ve Tre bebeği teslim etti."

Annesi Tre'ye gülümsüyor, onunla gurur duyduğu belli.

"Son kiralık arabayı paylaşmak zorunda kaldık ve son dört gündür buraya ulaşmak için birlikte çalışıyorduk. Bu süre zarfında Tre'ye fena halde aşık oldum. Portland'a vardığımızda seni aramamaya karar verdim Carter, çünkü Tre'ye karşı hissettiklerimin sana karşı hissettiklerimden çok daha fazla olduğunu biliyordum."

"Bunun için tekrar teşekkürler."

Carter'ın babası ona uyarıcı bir bakış fırlatıyor.

"Sonra Tre onunla eve gelmemi istedi. Milyon yıl geçse de kardeş olduğunuzu düşünmemiştim."

"Tabii ki yapmadın." Babası bana gülümsüyor ve arkamdan Tre'nin yanına gidiyor. "O zaman bu iş halloldu. Hadi brunch yapalım. Annen bütün sabah yemek yaptı."

"Açlıktan ölüyorum." Brynn ayağa kalkar ve babasını mutfığa kadar takip eder.

Annesi yanıma geliyor ve elini kolumda gezdiriyor. "Evimize hoş geldin."

"Teşekkür ederim." Hepsinin verdiği tepki beni biraz rahatlatıyor ama Tre'nin bunu ailesinin geri kalanı kadar kolay atlatamayacağına dair hâlâ içimde bir endişe var.

Onları mutfağa kadar takip etmek üzereydim ki Carter ö n ü m e çıktı. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Tre'den hoşnutsuz bir ses daha çıkıyor ve gözlerini deviriyor ama şakağıma bir öpücük kondurup mutfağa doğru yürüyor.

Carter'a döndüm. "Ne oldu?"

"Ben... Bilmiyorum. Sadece konuşmamız gerektiğini hissettim ama ne söyleyeceğimden emin değilim."

"Bu biraz garip ama eminim zamanla normalleşecektir." En azından ben öyle umuyorum.

"Demek sen ve kardeşim, ha?"

Alt dudağıımı ısırarak başımı sallıyorum. "İkiniz için de mutluyum."

Ona rahatlamış bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler, Carter."

Araya girip bana sarılıyor ve beni şaşırtıyor. Rahatsız oluyorum ama bu onun ateşkes ilan etme şekli, ben de ona sarılıyorum.

"Kolay biri değil," diye fısıldıyor. "Ama buna değer."

"Oh, biliyorum. Birbirimize pek benzemiyoruz ama sanırım bizi bir araya getiren de bu."

"Muhtemelen."

Bir boğaz temizleniyor ve birbirimizden uzaklaşıyoruz.

"Yemek soğuyor." Tre'nin kolları kavuşturulmuş ve göğsüne dayanmış, gözleri Carter'ın içine doğru bir delik açıyor.

Carter fark ettiyse de umursamıyor gibi görünüyor. Elim sıkıyor ve kardeşinin yanından mutfağa doğru kayıyor.

"İyi misin?" Tre'ye sordum.

Odayı geçiyor, beni kucaklıyor ve nefesim kesilene kadar öpüyor.

Brynn elinde yemek dolu bir tabakla, "Tanrım, siz ikiniz bir oda tutun," diyor. "Bilgin olsun, Noel filmleri listesine sensiz başladık." Kanepeye oturur ve uzaktan kumandayı alır.

Tre cevap vermiyor, beni mutfağa götürüyor. Ama öncekinden farklı olarak, elinin sıcaklığı bana her şey yoluna girecekmiş gibi hissettirmiyor. Daha iyi bilmesem, Tre'nin bununla en çok mücadele eden kişi olduğunu düşünürdüm.

Yirmi Beşinci Bölüm

TRE

Tüm gün boyunca herkes bu yeni sürpriz durumdan memnun görünüyordu.

Kardeşimin kalbini kazanma yolunda ilerlediği için hâlâ şoktayım. Ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da, bu durumda kaldığım son zamanı düşünmeden edemiyorum. Annem şekerli kurabiye gününü yarına ertelemeye karar verdi.

Çünkü Tessa'ya Climax Cove'u gezdirmemizi istiyor. Evde kalmayı tercih ederdim ama annem bunca zaman eve dönmemi bekledi. "Lütfen bacağına benimkinden çeker misin?" Brynn ailemin cipinin arkasında Carter'a söylüyor. İkisi de itilip kakılıyor.

en arkadaki üçüncü koltuğa oturdum. "Ben uzun bir adamım, tamam mı?"

"Erkek gibi yayılmana gerek yok." "Ne diyebilirim ki? Odaya ihtiyacım var."

Carter'a başımı sallıyorum. Babam arabayı sürerken orta sırada Tessa'nın elini tutuyorum ve annem her şeyi gösterip Tessa'ya ne olduğunu açıklıyor. İlgileniyormuş gibi davranıyor ama aklının başka bir yerde olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen neden birkaç saat önceki halime geri dönemediğimi merak ediyor. Ve ben de istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Babam şehir merkezinde, marinanın yanındaki küçük Noel Baba köyünün yanındaki kaldırıma park ediyor. Noel Baba'ya ulaşmak ve onunla fotoğraf çektirmek için labirentin canlı ve hareketli olacağına şüphe yok.

"Labirenti yapmayacağım," diyor Brynn, üçüncü sıradan tırmanırken, sanki doksan yaşındaymış gibi inliyor.

"Tessa, labirente gitmek ister misin?" diye soruyor annem.

Hepimiz kasabanın bir araya getirdiği ve küçükleri Noel Baba'ya götüren derme çatma labirente bakıyoruz.

"Elbette," diyor Tessa ama elini tutup onu ters yöne çekiyorum.

"Gerçekten hayır demek istiyor," diyorum.

"Hiç eğlenceli değilsiniz. Torunlara ihtiyacım var," diye sızlanıyor annem. "Ama henüz değil. Hayatınızı yaşayın."

Gülüyoruz çünkü bu onun her zaman söylediği bir şey. Torun istiyor ama henüz hiçbirimizin torun sahibi olmasına hazır değil. En büyük ben olduğum için ben olsaydım sorun eder miydi emin değilim ama bana asla böyle bir baskı yapmazdı.

"Double D's?" Kaldırımında ilerlerken Tessa soruyor ve tabelayı görüyor.

"Kasabanın lokantası," diye açıklıyorum.

"Bütün isimler çok şirin." Etrafındaki diğer yerel işletmelere bakıyor. "Nail Me Hardware?" Kıkırdıyor.

"Evet, adını koyarken bunu düşündüğünü sanmıyorum."

Birkaç dükkâna giriyoruz ve Tessa'nın beş yüz doların bir kısmını bir kupaya harcadığını görmek beni mutlu ediyor. Annem ve kız kardeşim Tessa'nın sabun dükkanından beğendiğini söylediği birkaç şeyi alıyorlar ve öğle yemeği için Happy Daze Bar & Grill'e gidiyoruz.

Barın sahibi Dane -ki kendisi lisedeki en iyi arkadaşım Toby'nin babasıdır- barın arkasındadır. İşletme ona aileden miras kaldı ve hatta şu anda yakındaki bir kasabada başka bir yeri daha var.

"Bu Tre değil, değil mi?" Dane sanki ışıklar bir şeyler görmesine neden oluyormuş gibi elini gözlerine götürür.

"Merhaba Bay Murray," diyorum gülümseyerek.

Barın etrafından dolanıp önümde durdu. "Lütfen, artık bana Dane diyecek kadar büyüdün." Elini sıkıyorum ama o beni kucaklıyor. "Hizmetin için teşekkürler," diye fısıldıyor beni bırakmadan önce. Yanımdaki Tessa'ya bakıyor. "Peki bu kim?"

Elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. "Bu Tessa, benim..." Birbirimizi gerçekten sınıflandırmadığımızın farkındayım.

"Kız arkadaş! Ciddiyim." Brynn başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. Güvence almak için Tessa'ya bakarak durumu netleştiriyorum ve o da bana gülümsüyor. "Kız arkadaş o zaman," diyorum.

Dane kahkaha atıyor, tam bir göbek kahkahası. Yavaşça durur ve dikkatini Tessa'ya verir. "Bizim gibi adamlara karşı sabırlı olmalısın." Parmağını onunla benim aramda sallıyor. "Bir kez düştük mü, hangi yolun yukarı olduğunu bilemeyiz ve sonunda çok fazla sıçarız."

"Beni kendi kategorine mi koyuyorsun?" Şaka yaparak soruyorum. "Dane'in karısı sokağın karşısındaki Mad Hatter'ı işletiyor," diye bilgi veriyorum Tessa'ya. "O da bir fırıncı."

"Fırıncı mısın?" diye soruyor Tessa'ya, kaşlarını kaldırarak. Tessa emin değilmiş gibi başını bir sağa bir sola eğiyor.

"Öyle. Sadece yeteneklerini sergileyebileceği doğru yeri bulması gerekiyor." Kolumu Tessa'nın omuzlarına doladım.

"Blah," diyor Brynn ve parmağını boğazına götürüyor. "Tüm bu aşk meşk meseleleri yüzünden iştahım kaçmadan bir şeyler yemem lazım." Göz kırıyor ve annemle babamın ve kardeşimin bulunduğu masaya doğru ilerliyor.

"Nerelisin sen?" Dane, caddenin karşısına ve arkasına bakarak Tessa'ya sorar.

"New York City."

"Ah dostum, bir fikrim vardı ama sen ülkenin öbür ucunda yaşarken bu pek mümkün değil. Artık sen de mi orada yaşıyorsun?" Dane bana soruyor, bara geri dönüyor ve kasanın üstündeki beyaz kâğıdı alıyor. Hızlıca bir göz attı.

"Hayır. Yeni emekli oldum ve tüm eşyalarım Georgia'da. Tatil için eve geldim ama geri dönmek zorundayım."

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Birkaç bardak alıyor ve kasadan aldığı fişte olduğunu tahmin ettiğim içecekleri hazırlıyor.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz. "Uçakta," diyoruz hep bir ağızdan.

"Uzun hikâye," diyorum, konuya girmek istemeyerek. Özellikle de kardeşim için buraya geldiği kısma. "Toby nasıl?" Adını söylemek bile göğsümün diken diken olmasına neden oluyor.

"O iyi. Portland'da yaşıyor. Bekar." Ofluyor. "Şimdiye kadar yuva kurmuştur diye düşünmüştüm."

Fazla bir şey eklemekten başımı sallıyorum. İkimiz de Dane'in büyük patlama olmasaydı Toby'nin kiminle yuva kuracağını düşündüğünü tahmin edebiliyoruz.

"Pekâlâ, biz gidiyoruz." Parmağımla arkadaşlarımın bulunduğu masaya doğru ilerliyorum.

"Evet, işler yavaşladığında uğrarım."

Onu yumrukladım ve ailemin masasına doğru yürüdük. Annem bana bakıyor, iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Annemi seviyorum ama keşke duygularım hakkında konuşmak istediğimde her zaman bu kadar boğucu olmasaydı.

Bu sabahki tüm saçmalıkları geri itiyorum. Geçmişimden gelen tüm saçmalıkları.

Eve döndüm ve önemli olan da bu. Ayrıca yanımda Tessa var ve bu istediğimi bilmediğim her şey. Ben olamam

seçici davrandım. Bazen işler yoluna girmeden önce dağınık olur.

* * *

Üç Noel filmi maratonundan sonra Tessa'yı uyandırıp yukarı çıkarmak zorunda kaldım. Brynn ve Carter bir tane daha izlemek için uyanık kaldılar ve annemle babam çoktan uyumuştu.

şimdi, sabah ışığı perdelerimin arasından parlıyor ve ben yanımda uyuyan Tessa'ya bakıyorum. Üzerinde benim tişrtlerimden biri var ama birbirine dolanmış ve göğüslerinin hemen altına kadar yükselmiş - uykusu sırasında mı yoksa elimin yardımıyla mı, hangisi olduğundan emin değilim.

İçimde biriken bu endişeden kurtulma ihtiyacıyla yavaşça yataktan kalkıyor ve sessizce çantamın yanına gidiyorum. Koşu kıyafetlerimi giyiyorum ve sessizce ailemin evinden ıkıyorum.

Kulaklıklarımı taktıktan sonra müziğimi açıyorum ve esniyorum. Uçağa binmeden önceki günden beri koşmamıştım. Ailemin mahallesinde hafif bir koşuyla başlıyorum, tabii buna mahalle denebilirse. Evler birbirinden uzak ve aralarında çok fazla arazi var, ama sadece tek bir yol var. Neyse ki çok fazla kar yağmamış, bu yüzden ısındıktan sonra koşudan iyi bir tempoya geebiliyorum.

Parka varana kadar tanıdık birinin bana doğru koştuğunu görüyorum. Gülümseyip el sallıyor ve ben de yürüyene kadar hızımı yavaşlatıyorum.

"Aman Tanrım, Tre?" Theresa adımlarını hiç bozmuyor, kendini bana doğru atıyor ve ona sarılmaktan başka çarem kalmıyor.

"Hey, nasılsın? Tatil için evde misin?" şapkamı çıkarıp havanın beni serinletmesine izin vererek soruyorum.

"Evet. Geçen haftanın sonunda girdim."

Orada öylece duruyoruz, bu doğaçlama buluşmadan açıkça rahatsızız.

Theresa'yı son sınıftan beri görmedim. Eve her gelişimde bir şekilde ondan kaçmayı başardım. Theresa, Toby ve ben "Triple Ts" idik ve sürekli birlikte takılırdık. Ta ki her şey berbat olana kadar.

"Oh hey, eve bir kız getirdiğini duydum?" Gülümsüyor. "Çok güzel olduğunu duydum."

Her zamanki gibi, haberin küçük kasabamızda yayılması uzun sürmedi.

"Tessa, evet." Başımı salladım.

"Bu harika. Birini bulduğuna sevindim."

Eldivenle kaplı eline bakıyorum ve yüzük olup olmadığını merak ediyorum. Annem genelde bana her şeyi anlatır ama bu bilgiyi kendine saklamış olabilir.

Theresa baktığımı fark etmiş olacak ki eldivenini çıkarıyor. "Henüz değil. Hâlâ arıyorum."

"Birini bulacaksın."

"Gerçekten acelem yok. Seattle'daki hayatımı seviyorum."

Bunun ne kadar rahatsız edici olduğuna inanamıyorum. Bir zamanlar Sa benim en derin sırlarımı bilirdi. Tessa'ya olan hislerim ve benden önce Carter'la nasıl çıktığı hakkında konuşabileceğim tek kişiydi. Ama Theresa bunu bizim için mahvetti. Triple Ts'i mahvetti.

"Sanırım gitsem iyi olacak. Mutlu Noeller, Tre." Bana tekrar sarılıyor, sonra bir süre bana bakıp gülümsüyor ve yanımdan koşarak geçiyor.

"Mutlu Noeller," diye mırıldanıyorum ve şapkamı tekrar takıyorum.

Tekrar koşuyorum, zihnim yıllar önce olanları düşünmekle doluyor. Çok genç ve saftım ve Theresa durumu manipüle etti.

Ailemin evine döndüğümde kafam bir kat daha karışmıştı. Theresa'yı görmek on yılı aşkın bir süredir kapalı tuttuğum bir kutuyu açmıştı, ama şimdi neredeyse her şeyin olduğu günkü kadar çığ hissediyorum.

Annemlerin evinin arka kapısını açıyorum, çok erken olduğu için içeri gizlice gireceğimi düşünüyorum. Tessa için bir kahve hazırlayıp ona götüreceğimi ve sonra da duş alacağımı düşünüyorum.

Ayakkabılarımı çıkarmak için içeri girdiğimde duyduğum kahkahalar midemi bulandırıyor. Mutfığa giriyorum ve Carter ile Tessa'nın masada kahve içtiklerini görüyorum.

Carter bana baktı ve gülümsedi. "Hâlâ bir ordu komandosunun adanmışlığıyla." Bir su almak için onun şakalarını görmezden geliyorum. "Ben duş almaya gidiyorum."

Carter odadan çıkıyor ve Tessa arkamdan gelip kollarını belime doluyor ve başını sırtıma bastırıyor.

"Bu sabah uyandığımda gitmiştin." Sırtıma bir öpücük konduruyor, ben de dönüp dudaklarını kısa bir süre öpüyorum.

"Özür dilerim. Bugün işler çığırından çıkmadan önce bir koşu yapmak istedim."

Ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sen iyi misin? İyi miyiz?"

Ona sadece bununla mücadele ettiğimi, onu kaybetmekten korktuğumu söylemeliyim. Kardeşimle çıktığı gerçeğiyle başa çıkamadığımı. Ya bir gün uyanır ve huysuzluğumdan ya da her şeyin düzenli olmasını tercih etmemden hoşlanmadığına karar verirse? Partinin neşesi olmaktansa kendi halimde takılmayı tercih etmemden? Ama tüm korkularımı yutuyorum. Tüm yükümü onun ayaklarının dibine yığmak için ilişkimizin henüz çok başındayım.

"Biz mükemmeliz." Onu tekrar öpüyorum, dudaklarımı bu sefer daha uzun süre onunkilerde tutuyorum.

Ama geri çekildiğimde, endişesi hâlâ yüzüne kazınmış durumda. Bana inanmıyor, neden inansın ki? Yalan söylüyorum.

İlişkimiz için ne harika bir başlangıç.

Yirmi Altıncı Bölüm

TESSA

I Tre'nin annesi Gwen'le birlikte mutfakta şekerli kurabiye hamuru hazırlamaya yardım ederken çocuklar da aile odasında futbol izliyorlar. Brynn bazı arkadaşlarıyla buluşmak için dışarı çıktı. Arkadaşlar.

"Peki, sırrın ne?" Gwen tezgahın üzerinde yumurta kırıp kaseye koyarak soruyor.

"Aslında bir sırrım yok. Benim mayam eşit miktarda kabartma tozu ve karbonattır. Kurabiyelerimi çok kalın sevmiyorum. Ama kimsenin duymadığı bir malzemem de yok. Ayrıca, yeniden üye olalım, fırınım kapandı, bu yüzden kurabiyelerim o kadar iyi olamaz."

Bir süre bana bakıyor, sonra arkasını dönüp dolabını karıştırıyor. Kuru malzemeleri onun tarifine göre ayarlamaya devam ediyorum.

Geri döndü ve önüme bir kâse koydu. "Sen kendininkini yap, ben de bizimkini yapayım."

"Hayır." Başımı salladım. "Ben bir yarışma yapmıyorum."

Gülüyor. "Bu evde iki şekerli kurabiye tarifine yetecek kadar sevgi var. Ayrıca Tre, senin şekerli kurabiyelerini ondan bir kez daha duyarsa Carter'ı boğabilir."

Kıkırdıyorum ama o haklı. Sanki Carter bunu Tre'nin yüzüne vuruyor çünkü şekerli kurabiyemin tadına bakmaktan her bahsettiğinde kaşlarını çatıyor.

"En çok da onların tadına bakmak istiyorum," diyor. "Emin misin?"

Eli benimkine değiyor. "Çok."

Başımı sallıyorum ve çift parti yapacağı için oda sıcaklığındaki diğer malzemeleri bir araya getiriyorum ve o da bir parti yapacağını söylüyor.

Çocukların tartışmalarını ve çığlıklarını diğer odadan duyabiliyoruz. Carter ve Tre oyuncular, takımlar ve kimin daha iyi olduğu konusunda birbirlerine giriyorlar.

"Hep böyle midirler?" Ben soruyorum.

Gülüyor. "Evet. Birbirimizle çok rekabetçiyiz. Çoğunlukla Carter. Bence ağabeyiniz Tre Russell olunca zor oluyor. Balo kralıydı, futbol takımının kaptanıydı, ordudan gümüş yıldızı var. Onlara her zaman her birinin kendi özel nitelikleri olduğunu ama kardeşler için oldukça farklı olduklarını söylemeye çalıştım."

Söylediklerine ne ekleyeceğimi bilemediğim için sessizce yan yana çalışıyoruz. Her iki oğluyla da çıktım, bu yüzden ne kadar farklı olduklarını biliyorum.

"Bir de Brynn var, ukala çenesini kapalı tutamıyor. Ama iki erkek kardeşle büyümek insanı diken üstünde tutuyor, bu yüzden onu gerçekten suçlayamam." Gwen kıkırdıyor ve mikserini çalıştırıyor. "Senin hiç kardeşin var mı?"

"Hayır. Sadece ben." Uzun zaman önce tarifimi mükemmelleştirdiğimden beri yapmadığım şekilde hamurumu elle karıştırıyorum.

"Bu çok zor." Sesindeki annelik endişesini duyuyorum.

"Lütfen, Cooper Rice'ın tek özelliği güzel bir yüz olması." Carter içeri girer ve buzdolabına yönelip birkaç bira alır.

"Cooper Rice ligin son beş yılda gördüğü en iyi oyun kurucu." Tre bize mutfakta katıldı ama dolaba gitti.

"Oynamak için milyonlar kazanan bu oyuncular hakkında neden tartışıyoruz?" Abe oğullarını odaya kadar takip eder ve Gwen'in omzunun üzerinden geçer. Kadın biraz para sıkıştırıyor ve adam ağzını açıyor. Sonra benim kaseme bakıyor. "Nedir bu? İki çeşit şekerli kurabiye mi?"

"Israr etti," diyorum.

Gwen gülüyor. "Güldüm. Adil olan bu. Ayrıca, tüm bu abartının ne hakkında olduğunu görmek istedim."

Hiç düşünmeden, "Bu abartı sadece Carter'dan geliyor," diyorum.

Gerginlik odayı bir kez daha dolduruyor. Neden bir şey söyledim ki? Lanet olsun. Sadece çok fazla şey beklemelerini istemedim. Yemeklerimin tadına bakacaklar ve tüm New York City gibi onları da yavan bulacaklar.

Çocuklar başka bir şey söylemeden aile odasına geri dönerler. Tre çok mesafeliydi. Dün gece yatakta bile bana dokunmadı. Ve gecenin çoğunda uyanık yattığım için biliyorum.

Hamurlarımızı Saran Wrap'e sarıyoruz ve buzdolabına koyuyoruz. "Konuşabilir miyiz?" Gwen soruyor. "Belki yürüyüşe çıkarız?"

Başımı salladım. "Elbette."

Arka kapıya gidip paltolarımızı, şapkalarımızı, eldivenlerimizi ve botlarımızı giyiyoruz. Köpekleri Jazzy'yi tasmalıyor ve çocuklara haber vermeden oradan ayrılıyor. Gwen'in benimle neden yalnız konuşmak istediği konusunda biraz gerginim ama bunu belli etmemeye çalışıyorum.

Jazzy tasmaını çekmediğinde çok etkileniyorum. Sadece Gwen'in yanında yürüyor.

İkimiz de yürüyüşümüzün ilk bir iki dakikası boyunca tek kelime etmiyoruz ve sonra Gwen sessizliği bozuyor. "Oraya varacak. Sadece ona zaman ver."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

"Dinle Tessa, daha yeni tanıştığımızı ve senin hakkında çok şey bilmediğimi biliyorum. Annen olmadığımı da biliyorum ama ben *bir anneyim*. Eğer çocuklarım daha küçükken ölmüş olsaydım, bir noktada başka bir annenin devreye girip çocuklarıma tavsiyelerde bulunmasını isterdim. Tavsiye ancak yaşayarak elde edilebilir."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü boğazım, ağzımı açarsam gözyaşlarımla serbest kalacak duygularla tıkanıyor.

"Bu durum ideal değil. Tre ile yeni olduğunuzu biliyorum ve onun sana nasıl baktığını görüyorum, ama ikiniz yürümese bile, lütfen..." Durdu ve elimi tuttu. "Bana gelebilirsin. Birinin çocuklarım için bunu yapmasını isterdim ve eminim annen de senin için aynısını istedi. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun ama bir gün sen de anne olduğunda anlayacaksın."

"O farklı," diye itiraf ediyorum.

Derin bir nefes alır. "O benim Tre'm. Ama senden gerçekten hoşlanıyor. Bence seni seviyor bile olabilir ama bunu ona asla söylemem. Bunu duymaya hazır değil."

Sözleri ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden oluyor. "Neden?"

Gülümsüyor. "Onu korkutuyorsun. Sana karşı ne hissediyorsa onu korkutuyor."

"Ama neden? Yani ben de korkuyorum ama onu kaybetmekten korkuyorum. Bir gün uyanacak ve benim bir başarısızlık olduğumu anlayacak."

"Sakın buna cüret etme," diyor sert bir ses tonuyla. Açık bir alana ulaştığımızda Jazzy'nin kancalarını çözüyor. "Sakın kendine başarısız deme. Yani bir fırın açtın ve bir sebepten dolayı başarılı olamadın mı? O fırını açmanın bile büyük bir cesaret gerektirdiğini biliyorum."

Başımı sallıyorum, bir damla gözyaşı kayarak yanağımdan aşağı düşüyor.

"Bu sizi başarısız yapmaz. Sadece denediğiniz için kazanırsınız. Bu, pek çok insanın yaptığından çok daha fazlası. Bu sadece

ayağa kalkıp tekrar denemek zorundasınız. Bu berbat bir şey ama hayat sizi yere serdiğinde ayağa kalkmaya devam ediyorsunuz. Onurlu bir şekilde ayakta durur ve tekrar denersiniz."

Onun sözleri beni biraz daha iyi hissettirdi. "Teşekkürler."

Kolunu bana doladı. Çok fazla Tre gibi hissediyor. Ona en çok o çekmiş olmalı.

"Tre sana neden orduya katıldığını söyledi mi?" diye soruyor.

Bir an düşündüm. "Yapmak istediği şeyin bu olduğuna karar verdiğini sanıyordum."

Sokağın aşağısına bakıyor. "Hayır. Koleje gitmesi gerekiyordu. Büyürken en iyi iki arkadaşı vardı. Toby, Dane'in oğlu, hani barda tanıştığın adam? Ve şu tarafta oturan Theresa." Yolun aşağısını işaret ediyor.

"Tamam..."

"Muhtemelen bunu söylediğim için beni öldürecek, sana söylemediği için ama Toby ve Theresa çıktılar ve sonunda bu onları ayırdı. Son sınıfa geldiğinde Tre ikisiyle de nadiren konuşuyordu. Yılın ortalarında, futbol bursuyla Oregon'a gitmeye hazırlanıyordu. Buralarda böyle bir şey pek olmaz, bu yüzden büyük bir olaydı. Tüm kasaba onunla gurur duyuyordu."

"Bana bunların hiçbirini anlatmadı," diyorum, bana güvenmediği için incinmiş bir halde. Belki de bu konuda konuşacak noktaya gelmemiştik ama bilerek bu konuyu açmadığından şüpheleniyorum.

Bir patika boyunca ilerliyoruz ve Jazzy ağzında bir sopayla geri geliyor.

"Bu konuda hiç konuşmuyor. Sanki hiç olmamış gibi davranıyor. Ama her şeyi değiştiren şey bu oldu... Theresa bir gece gizlice onun yatak odasına girdi ve onu sevdiğini itiraf etti. Onu öpmeye çalışmış ama o reddetmiş,

Toby'ye söyleyeceğini söyledi." Gwen başını sallar. "Ne düşünüyordu ki?"

Midem bulanıyor.

"Ertesi gün Toby'ye söylemeye gitti ama Theresa çoktan oradaydı ve Toby'ye Tre'nin ona asıldığını, onu öpmeye çalıştığını söyledi. Sonunda kavga etmişler ve..." Tekrar başını sallıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu onu değiştirdi. Bursu bırakıp orduya katılmaya karar verdi. Mezun olduktan hemen sonra ayrıldı."

"Çok özür dilerim," diyorum. Tre'nin o zamanlar ne kadar incinmiş olabileceğini ve kardeşiyle yaşadığı bu olayın onun için ne kadar zor olduğunu düşünerek göğsüm sıkışıyor.

"Çocuklar çok aptal. Ama şu Theresa-" Sanki kötü bir şey söyleyecekmiş gibi sözlerini kesti ve kendini durdurdu.

Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor. Kardeşiyle çıkmama verdiği tepki, asker arkadaşlarının aldığı Sevgili John mektuplarından bahsetmesi...

"Carter'ın buraya gelme sebebin olduğunu öğrenmen her şeyi yeniden gündeme getirdi."

"Onun sadece bir kolaylık olduğunu düşündüğünü sanmıyorsun herhalde. Ve şimdi buradayız, Carter'ı gerçekten istiyorum, ya sen?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Ama neye karşı çalıştığınızı bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Teşekkür ederim." Tre için kardeşiyle olan bu olayı atlatmak tahmin ettiğimden daha zor olacak.

"Rica ederim. Bence seninle özel bir şey buldu ve bunu mahvetmesini istemiyorum." Tasma'sını Jazzy'ye geri takıyor. "Isınmaya hazır mısın?"

"Evet," diyorum ellerimi birbirine sürterek. Hava çok soğuk değil ama içeri girmeye hazırım.

Tre'yi rahatlatmak için yapabileceğim şeyler aklımdan geçerken eve doğru ilerliyoruz. İçeri girdiğimizde botlarımızı ve paltolarımızı çıkarıyoruz. Tek yapmak istediğim Tre'nin yanına gidip kucağına tırmanmak ama bağırışları duyunca duruyorum.

Carter ve Tre birbirlerine bağırıyorlar.

Gwen koluma dokunuyor ve yanımdan aile odasına doğru yürüyor. "Neler oluyor? İkinize de hatırlatırım, siz kardeşsiniz ve aile her şeyden önce gelir."

Zaten duygusalım, o yüzden anında gözlerim doluyor.

Ne yapmam gerektiğini anlamam uzun sürmedi. Merdivenlerden gizlice çıktım, çantamı topladım ve Tre'ye bir not yazdım. Başka birinin ailesini mahvetmeyeceğim. Özellikle de böyle güzel bir aileyi. Bir aileye sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu bu güzel insanlara yapamam.

Tartışmaya devam etmelerini dinleyerek parmak uçlarımda merdivenlerden iniyorum. "Hayatında biri olduğunda bana geri dön," diyor Tre. "Ona sahiptim. O beni istemedi," diyor Carter karşılığında.

Belli ki benim hakkımda tartışıyorlardı, ben de botlarımı giydim, paltomu aldım ve sessizce arka kapıyı kapattım. Eve son bir kez bakıyorum, gözyaşlarımı siliyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Bu kadar kısa bir süre sonra ayrılmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Ama en iyisi bu.

Yirmi Yedinci Bölüm

TRE

L Carter'ın şu anda bu saçmalıklarla üzerime geldiğine inanamıyorum. "Bunu kendin için berbat edeceksin." Carter bana tısinmiş bir bakış.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

Mutfağı işaret ediyor. "Annem ve Tessa gittiler, Jazzy de öyle. Muhtemelen biz içeride daha fazla atıştırmalık ve içecek alırken takındığın tavır yüzünden. Onu kabul bile etmedin. Neyin var senin?"

İçkimi yudumluyorum ve televizyona bakıyorum. "Bir şey yok."

"O zaman kafanı kışından çıkar. Geri döndüğünde ona senin için ne kadar önemli olduğunu göster."

Gözlerimi deviriyorum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok. Adamın hayatında hiç ciddi bir ilişkisi olmamış.

"Kendini aşmalısın. Sana nasıl baktığını gördün mü?"

Babam sandalyesinde oturmuş, sanki bizi duymuyormuş gibi maçı izliyor. O her zaman kavgalarımızdan uzak duran biri olmuştur, bunu kendi aramızda halletmemiz gerektiğini düşünür.

"Ya da ona bakış şeklini," diye ekliyor Carter. "Onu seviyorsun." Alay ediyorum. "Onu çok az tanıyorum."

Carter ayağa kalkar ve kollarını kaldırır. "Baba, onunla biraz mantıklı konuş. On yıl önce olan bir şey yüzünden Tessa'yla olan tüm fırsatını mahvetmek üzere."

Babam hiçbir şey söylemiyor.

Ayağa kalkıyorum. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Evet, öyle. Anlıyorum. Onlar senin en iyi arkadaşlarındı ve sen masum taraftın."

Onu işaret ediyorum. "Bir bok bildiğin yok. Beni kesti. En iyi arkadaşına güvenemiyorsan kime güveneceksin? Bu sabah onu gördüm ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Sanki onun yaptığı şey yüzünden tüm hayatımı değiştirmemişim gibi."

"Ve ona gidip kendini becermesini söylemeliydin."

"Ben bu şekilde çalışmıyorum. Eve kimseyi getirdiğini görmüyorum, o zaman neden bana ders veriyorsun?" Tekrar kanepenin kenarına oturdum. "Hayatında biri olduğunda bana geri dön." Öfke görüşümü kapatıyor, öyle ki oyuna bile konsantre olamıyorum.

"Ona sahiptim. O beni istemedi," diyor.

Tekrar ayağa kalktım, onun üzerindeydim, gömleği elimdeydi.

"Oha!" Babam yanıma gelip elini göğsüme koydu. "Bu yeterli."

Annem odaya daldı. "Neler oluyor? İkinize de kardeş olduğunuzu ve ailenin her şeyden önce geldiğini hatırlatabilir miyim?"

Carter'ı düşürdüm ve o da kanepenin minderine düştü. Annem bize öğüt vermeye devam ediyor, sonra babamla tartışıyorlar.

"Onunla biraz mantıklı konuş anne. Onu kaybedecek," diye devam ediyor Carter.

"Bu onu ilgilendirmez," diyorum, onunla işim bitmişti.

"O senin için fazla iyi," diyor Carter ve suratının ortasına bir yumruk atmamak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum.

"Sikerim böyle işi."

Bodruma indim, eşofmanımı çıkardım, eldivenleri giydim ve babamın ben lisedeyken kurduğu kum torbasına vurdum. Carter ve benim kavga etmemizi engellemek için böyle yapardı. Torbaya vurmamı söyledi.

Kendi alanımdayım. Eve hiç gelmemeliydim ama gelmeseydim Tessa olmayacaktı.

Ne kadar zaman sonra olduğunu bilmiyorum, Carter merdivenlerden aşağı koşuyor ve en altta duruyor. "Evet, başardın. O gitti."

Kalbim mideme iniyor.

"Carter, kaldır kıcını da buraya gel!" Annem bağılıyor.

Onu geçip merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıkıyorum ve mutfaktaki annemin yanından geçiyorum. "Gitti mi?"

Başını sallıyor ve ben de duruyorum. "Korkarım öyle. Ceketini ve ayakkabıları kayıp. Üst kattaki odana çıktım ve bunu buldum."

Bana bir not uzattı. Eski defterlerimden **b i r i n d e n** koparılmış cetvelli bir kağıda yazılmış.

Tre,

Ailenin arasına girmeyi reddediyorum. Kendi ailem olmadığı için ailenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu da son yıllarda belki de senin hafife aldığın bir şey. Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke milyonlarca şeyi değiştirebilseydik ama yapamayız. Keşke ailem ölmeseydi ama öldüler. Keşke fırınım ayakta kalsaydı, ama kalmadı. Keşke Carter senin kardeşin olmasaydı, ama oldu. Ya da en azından ben onun için gelmemiş olmayı dilerdim. Bunları dilerdim ama aynı zamanda bunların hepsi beni o uçağa bindiren şeylerdi. Beni sana yönlendirdiler ve birlikte geçirdiğimiz zaman kısa olsa da asla pişman olmayacağım. Umarım geçmişinle barışık olursun.

Çünkü Tre, bu hafta senden duyduğum sevgi hayatımın en güzel hediyesiydi. Hayatını yalnız geçiremeyecek kadar iyi bir insansın. Lütfen aileni sev, Carter'ı bile, çünkü onların yerini dolduramazsın. Seni ve geçen haftayı asla unutmayacağım. Mutlu Noeller.

*Sevgiler,
Tessa*

Boğazım yanıyor ve göğsüm sanki biri etrafındaki bandı sıkarak nefes almamı zorlaştırıyormuş gibi hissediyorum. Kağıdı katlayıp cebime koyuyorum ve bir sandalyeye çöküyorum.

"Şimdi seni neden uyardığımı anlıyor musun?" Carter kapı aralığından sesleniyor.

"Carter, bize bir dakika ver." Annem kapıyı işaret ediyor.

"Ona nasıl baktığını görüyorsun."

Annem ona bir bakış daha atıyor ve sonunda gidiyor. Annem ve babam mutfak masasında benim karşımda oturuyorlar.

"Demek bu kadar, ha?" Annem soruyor. "Oturacak mısınız?"

Ona bakıyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Askerlerin savaştığını sanırdım. Ülkemiz için, özgürlüğümüz için, güvenliğimiz için savaşırlar. Sen ne zaman kendin için savaşıyorsun Tre? Herkesin yaraları vardır, ama yaşayıp onlardan ders çıkarmalısın, yaralarını deşip durmamalısın. İyileşmelerine izin ver ve yoluna devam et." Masaya doğru eğiliyor. "O kadın harika biri ve bunu sen de biliyorsun. Carter'ın doğru kişi olduğunu düşündüyse ne olmuş? Carter'a teşekkür etmelisin çünkü o uçağa bindi ve senin yolun onunkiyle kesişti." Annemin sesi yükseliyor. Bana karşı sabrının tükendiği çok açık.

"Haksız olduğunu söyleyemem evlat," diye araya giriyor babam.

"Ama-"

"Ona söyledim," diye sözümü kesiyor annem.

Başım havaya kalktı, gözlerim kocaman oldu. "Sen ne?"

"Bilmesi gerekiyordu. Ve ona söylememiş olman bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Yıllar önce olanlardan dolayı hâlâ suçluluk duyuyorsun. Sen masum taraftın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama ikisini de kaybettim çünkü There- sa onun bu kasabadan çıkış biletinin ben olduğuma karar verdi. Onun bencilliği Toby ile olan arkadaşlığımı mahvetti. O benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Bundan sonra kime nasıl güvenebilirim?"

Annemin omuzları çöktü. "Bütün kadınlar Theresa gibi değildir, tatlım. O zamanlar gençti, ergenlik çağındaydı ve ergenler hata yapar." Ellerini benimkilerin üzerine koydu.

"Peki ya temel eğitime gider gitmez ya da biz görevdeyken erkek arkadaşlarını terk eden kadınlara ne demeli? Hepsi istedikleri başka bir adamı buldular."

"Bu Tessa değil ve bunu sen de biliyorsun." Elimi sıktı. "İkiniz kısa sürede birbirinize çok aşık oldunuz. Onun hakkında pek çok şey öğrendin ve kalbini açacak kadar ona güvenmeni sağlayan bir şeyler olmalı."

Yoldaki zamanımızı düşünüyorum. Beni cin-gerbread evine sürüklemesi, Eggnog Festivali'ne gitmemizi istemesi çünkü eggnog'u çok seviyorum. Dikiş atılması gerektiğinde beni hastaneye götürmesi. Arabada şarkı söylemesi. Öpüştükten hemen sonra gözlerindeki bakış. Kesinlikle içimden bir şeyler çıkardı. Eski benliğimi ortaya çıkardı. Yeni şeyler denemek, risk almak isteyen.

"Oh, gülümsüyor," diyor babam. "Bu iyiye işaret."

"Onu kaybedemem," diyorum, onlardan çok kendime.

"Aferin sana, yaya gidiyor." Babam parmak eklemleriyle masaya vuruyor.

Kalkıyorum, ailemin cipinin anahtarlarını alıyorum, bir çift bot giyiyorum ve çıkıyorum. Yolumuza doğru sürüyorum ama Tessa görünürde yok. Tam olarak ne zaman ayrıldığını bilmiyorum ama çok uzağa gitmiş olamaz.

Telefonum çaldı ve cevap vermek için kenara çektim. Ekranda annemin adı yazıyordu.

"Onu bulamıyorum anne." Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ya çoktan gittiyse? Taksi falan mı çağırdı?

"Az önce Double D'de olduğunu duydum."

"Şehir merkezine nasıl geldi?" Ben sordum.

"Oraya vardığında öğrenirsin, ama gitmeye karar verirse diye acele et."

"Teşekkürler anne,"

diyorum. "Bir şey değil."

"Hayır anne, teşekkür ederim... her şey için... bunca yıl için."

"Çocukların olduğunda anlayacaksın. Seni seviyorum ve istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum. Ebeveynlik bu kadar basit."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattık ve Tessa'yı onun için doğru erkek olduğuma ikna edebileceğimi umarak lokantaya doğru yola koyuldum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

TESSA

I Double D's'e girdim ve beni alan adam tezgâhın arkasındaki kadına el salladı. "Hey, Debbie."

"Bir dakika içinde yanınızda olacağım."

Tezgâhtan iki menü aldı ve bizi ana pencerenin yanına oturttu. Uber sürücüsü ben uygulama üzerinden sipariş vermeden beni almak için durduğunda bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Beni şehir merkezine, otobüs garajının olduğu yere ücretsiz götürmeyi teklif ettiğinde daha da garipti. Bunun Noel iyiliği olduğunu söyledi. Bir yabancıyla arabaya binmek pek akıllıca bir karar olmayabilirdi ama dost canlısı yaşlı bir adama benziyordu ve içimden bir ses tehlikede olmadığını söylüyordu.

Sonra park etti ve otobüs garajının bir saat daha açık olmayacağını, öğle yemeğinde olduklarını, ama beni göndermeden önce doymam için bana bir yemek ısmarlayacağını söyledi. Küçük kasaba hayatı böyle bir şey mi?

Kabine geçip Kent'in restorasyonuna bakıyorum. İçeride üzerinde çalışılan tekneleri görebileceğiniz büyük bir resim penceresi var.

"Keşke bilseydim dediğim bir tekne," diyor karşımda oturan adam. "Marcus Kent burada ikamet ediyor ve tekne dünyasında iyi tanınıyor."

"Onları sıfırdan mı inşa ediyor?" İşten başımı kaldırıp karşımdaki yaşlı adama bakıyorum.

"Evet, müşterilerinin çoğu San Francisco bölgesinden. Zenginler nasıldır bilirsiniz. Herkes bir diğetine üstünlük sağlamak ister."

Debbie geldi. "Mutlu Noeller." Elini Uber şoförünün omzuna koydu. "Çalışıyorsun, anlıyorum?"

"Günün ilk bedavası." Göz kırıyor. Yüzünde çok tanıdık bir şey var.

"Çok tatlı değil mi? Noel arifesinde bedava çalışıyor, insanları gitmek istedikleri yere götürüyor. İyi adamların sonuncusu."

"Çok güzel. Yoksa hâlâ yürüyor olurdum." Ona gülümsedim. En azından içgüdülerim bu adamın beni öldürmeyeceği konusunda haklıydı.

"Tamam, ne alırsın?" Debbie sorar.

"Benim için sadece bir kahve. Mary beni çoktan doyurdu." Elini karnının üzerinde daireler çizerek gezdiriyor. "Ama genç bayana istediği her şeyi getir."

Başka bir lokantanın menüsünü inceliyorum. "Turtanızdan bir dilim alabilir miyim? Bir de kahve lütfen."

"Hemen geliyorum." Tezgâhın arkasında kaybolur.

"Keşke daha fazla alsaydınız," diyor.

"Çok aç değilim ama yine de çok teşekkür ederim."

"Nereye gidiyorsun?" Elinde kahve fincanıyla dönen Debbie için kahve fincanını kaldırıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Portland, sonra eve, New York'a döneceğim."

Kaşlarını çattı. "Bu gece asla uçak bulamazsın."

"Biliyorum. Noel Günü'nün daha az yoğun olacağını ve beklemede kalacağımı umuyorum."

İç çekiyor. "Tatili geçirmek için yalnız bir yol gibi görünüyor."

Bu adamla ilgili tüm hikayeye girmeyeceğim. Artık Tessa'ya acımak yok.

"Sadece Noel'deyiz." Omuz silkiyorum.

Kaşlarını çattı. Kapının üstündeki zil çalarken kahve fincanını dudaklarıma götürüyorum. Karşımdaki adam gülümseyip gelene el sallıyor ama böyle bir kasabada bunu beklersiniz. Herkes herkesi tanır.

"Tessa!" Tre diyor ki.

Arkamı döndüğümde onun paltosuz ve şapkasız bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Sadece kot pantolonu ve sweatshirt'ü vardı, her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Masanın kenarına geliyor ve ben ondan uzağa, Kent'in tekne restorasyon yerine doğru bakıyorum.

"Affedersiniz, sizinle konuşmak istemiyor gibi görünüyor," diye araya giriyor karşımdaki yaşlı beyefendi. Ne kadar nazık bir adam.

"Lütfen, Tessa. Her şeyi berbat ettim."

"Ve sen şansını kaybettin. Şimdi yolunuza devam etmeniz bir sakıncası yoksa, şansımı mahvediyorsunuz," diyor yaşlı adam.

Ona bakmak için geri döndüm. Beni kucağına mı aldı? Beni kucağına almaya mı çalışıyor? O zaman onu besleyen Mary kim?

"Onun için çok yaşlısın ihtiyar," diyor Tre.

Ağzım açık Tre'ye bakıyorum. "Bu hiç hoş değildi." Onun söyleyeceğini hayal bile edemeyeceğim bir şey.

Yaşlı beyefendi kabinden kayarak çıkar ve Tre'nin göğsünü dırter. "Sana geri çekil dedim. Burada tek başına olan bir kadının yanında nasıl davranacağını bilmiyorsun."

Tre kollarını kavuşturur. "Büyükbaba, yeter. Cidden, onunla konuşmam gerek."

Adam güler. "O zaman ahmaklığı bırak. Senin adına utanıyorum." Bana döndü. "Benim için bir zevkti, Tessa. Aptal torunuma ikinci bir şans ver. Bazen biz erkeklerin

Kendine gel." Tıpkı Tre'nin yaptığı gibi göz kırpmıyor. Bu kadar famihar olan da buydu. "Noel'de görüşürüz."

Kahkaha krizine giren Debbie'ye veda ederek dışarı çıkar.

Tre az önce büyükbabasının olduğu yere doğru kayar. "Öncelikle, neden bir yabancıyla arabaya bindin ki?" Başını sallar. "Boş ver. Özür dilerim. Her şey için çok özür dilerim."

"Neden bana Toby ve Theresa'dan bahsetmedin?" Kaşlarımı çatıttım.

İç çekiyor ve ensesini tutuyor. "Çok uzun zaman önce olduğu için önemli olduğunu düşünmedim ama yanılmışım. Belki de verdiğim tepki yüzünden utandım. Bir noktada onu yönlendirdiğimden endişelendim." Başını iki yana sallıyor. "Annemin sana ne anlattığından emin değilim ama bu beni mahvetti. Kadınlara güvenmememi sağladı. Toby ile çıkıyordu ve arkadaşlığımızı zorlasa da onlar için mutluydum. Sonra Oregon'a burs kazandığım açıklandı ve bir gece geç saatlerde pencereme tırmanıp bana nasıl da istediği gibi olduğunu, ben diplomamı alıp oynarken nasıl da benimle birlikte taşınabileceğini ve çalışabileceğini anlattı. Profesyonel olduktan sonra evlenebileceğimizi falan. Toby ne olacak diye sorduğumda, Toby'nin bir geleceği olmadığını, hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi. Onun tekliflerini reddettikten sonra, Toby'ye gerçeği söylemek için gittiğimde olayı çarpıttı."

"Ama neden orduya katıldın?"

"Acele verilmiş bir karardı. Onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim. Bir futbol yıldızı olmak ve daha fazla kadının beni kullanmasını istemiyordum. En iyi arkadaşlarımı, her zaman benim için en iyisini düşündüklerini sandığım arkadaşlarımı kaybetmek benim için yutulması zor bir haptı. Sonra temel eğitime gittim ve tüm bu adamlar kız arkadaşlarından başka biriyle tanıştıklarını söyleyen mektuplar almaya devam ettiler. Bu beni mahvetti."

"Carter'ı istemiyorum," diyorum, gözlerinin içine bakarak, sözlerimdeki gerçeği görmesini dileyerek.

Ellerimi tutuyor, başparmaklarını parmak eklemlerime sürüyor. "Biliyorum. Güvensizliğim beni ele geçirdi. Belki de kardeşime giderken senin için uygun olduğumu düşündüm. Ve buraya geldiğimizde, belki de bizden pişman oldun ve keşke ona giden yolda kalsaydım dedin."

Başımı salladım. "Hayır. Hiç de değil."

Ellerimi sıkıyor. "Bunu artık biliyorum. Bizi nasıl sabote ettiğimi görüyorum. Ama hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Seni kaybettiğimi düşündüğümde ciğerlerim kapandı ve nefes alamadım. İnsanların bunun çok kısa bir süre olduğunu söyleyeceğini biliyorum, belki de yirmi dört-yedi yıldır birlikte olduğumuz içindir, ama seni çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Başımı salladım. "Ben de."

"Benimle geri gel. Noel'i ailemle geçir."

Alt dudağımı ısıyorum. "Peki ya kardeşin? Hâlâ kavga mı ediyorsunuz? İkinizin arasına girmeyeceğim." Sesim güçlü, emin.

"Hâlâ onun kışını tekmelemek istiyorum ama haklı olduğu bir nokta vardı. Ben kördüm. Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu göremedim. Seni elimde tutmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Onun yerine, seni uzaklaştırıyordum. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum." Kabinin kendi tarafından çıkıp benimkine doğru kayıyor. "Bu iyi mi?"

"İyiden de öte." Ona doğru eğilme dürtüsüne direnmek zorundayım. "Peki seni öpebilir miyim?"

"Ben gidip büyükbabanı getirmeden önce yapsan iyi olur. Bu arada, ilk Abner miydi?"

Başımı ellerinin arasına aldı. "Bedenen. Şimdi kapa çeneni de seni öpebileyim." Eğildi ve dudaklarımı aldı. "Benimle eve gel."

Başımı sallıyorum ve o da kabinden kayarak çıkıyor, elimi tutuyor ve bana Double D's'in dışına kadar eşlik ediyor.

* * *

Ailesinin evine vardığımızda, pişmiş şekerli kurabiyeleri soğutma raflarına diziıyorlardı.

Gwen bana sarıldı. "Öncelikle eve hoş geldin. İkincisi, umarım sakıncası yoktur. Brynn sizinkini, Carter da bizimkini yaptı. Neredeyse soğumuşlar. Krema konusunda emin olamadım."

"Kraliyet kreması yapıyorum." Malzemelerine bakıyorum ve ihtiyacım olanları çıkarıyorum.

"Yardım ister misin?" Tre soruyor, kollarını belime dolamış ve dudaklarını kulağıma yaklaştırmış.

"Bakın, Tre kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış."

Brynn gülüyor. Tre onu tersler.

"Noel'de kuş vermek yok," diyor Gwen.

"Teknik olarak henüz Noel değil," diye araya giriyor

Carter. "Anneni dinle," diyor Abner.

Her şeyi hazırladıktan sonra bir kurabiyeyi krema ile donduruyorum.

"Bu çılgın ailenin bir parçası olmak istediğine emin misin?" Tre kulağıma sordu.

"Bir medyumun tavsiyesi üzerine ülkeyi baştan başa dolaşan bir kadınla konuşuyorsun. Çılgınlığı severim."

"Ona bir teşekkür notu göndermeliyiz," diyor Tre.

"Bence Polly'ye de bir tane göndermeliyiz," diye karşı çıkıyorum.

Gülüyor. Ona kurabiyemi uzatıyorum, o da annesine bakıyor.

"Eğer denemezsen kafanın arkasına vururum," diyor Gwen.

Eğiliyor ve şekerli kurabiyemi mideye indiriyor. Bana hangisini tercih ettiğini söylemesini beklemiyorum, çünkü gerçekten önemli değil. Yine de bir dakika sonra, "Kreman şok güzel, vücudundan yalamak istiyorum" diye fısıldıyor.

Bunu bir galibiyet olarak kabul ediyorum. Yarıştığımızdan falan değil.

Aslında öyleyim, çünkü ilk kez bu hayat oyununda kazandığımı hissediyorum.

Sonsöz

TESSA

BİR YIL SONRA.

“**I** Bu kadar büyük olduğuna inanamıyorum," diyorum.

Abby tereddütle kendini kanepeden kaldırır ve Tre. Polly, Tre'nin gerçek adını doğumdan sonra öğrendi ve kızına onun adını Abby verdi.

"Sanki biliyor gibi," diyor Polly.

Tre Abby'ye bakıyor ve ben gülüyorum çünkü ne yapması gerektiği konusunda kafası karışmış görünüyor.

"Onu alıp kucağına koyabilirsin," diye teklif ediyorum ama yüz ifadesinden korktuğu anlaşılıyor. Adam savaşta hayatını tehlikeye atmış ama bir çocuğu kucağına almak istemiyor.

"Abby, buraya gel." Kollarımı uzattım.

Küçük sevimli Noel kıyafetiyle hemen yanıma geldi. Onu kaldırıp Tre'nin kucağına oturttum. Tre onu sabitlemek için kucağında tutuyor ama ikisi de birbirlerine bakıyorlar.

"Ee, aranızda ne var ne yok?" Polly soruyor.

Bu sabah Portland'a giderek artık Gladys ile aynı evi paylaşan Polly'yi ziyaret ettik. Çok iyi anlaştılar ve Gladys ona bebek konusunda yardımcı oldu ve ailesiyle konuşması için onu cesaretlendirdi,

Böylece Polly'nin ailesine ve Gladys'in oğluna yakın bir daire buldular.

"Ortağım ve ben Climax Cove'un yanındaki Seaside Peaks'te bir fırın açtık," diyorum. "Climax Cove'da fırını olan bir kadınla ortağız. Büyümek istiyordu ama yeterli bant genişliğine sahip değildi, bu yüzden Sea- side Peaks'teki Mad Hatter lokasyonunu ben işletiyorum."

"Ve muhteşem bir açılışı vardı," diye ekliyor Tre, bana göz kırparak. "Bu harika."

Başımı sallıyorum, hayatımın geçen yıldan bu zamana ne kadar farklı olduğuna hâlâ şaşıyorum. Geçen yıl Noel'den sonra Tre ve ben ne yapacağımızdan emin değildik. Onun Georgia'da bazı işleri halletmesi gerekiyordu ve benim de New York'ta yapacak pek bir şeyim yoktu, bu yüzden bir adım atmaya ve birlikte Climax Cove'a taşınmaya karar verdik. Biraz aceleci ve riskliydi ama bu bizim tarzımız. Tek dezavantajı Kenzie'den çok uzakta olmam. Ama sürekli mesajlaşıyor ve görüntülü konuşuyoruz ve o ve Andrew bahar için bir ziyaret planladılar.

"Tre de eski lisesinde futbol koçluğu yapıyor."

"Bu tatil sezonunda bir yere uçacak mısınız?" Gladys soruyor.

Tre ve ben birbirimize bakıyoruz. Abby kıpırdanıyor ve Tre'nin kucağından yere kayıyor, sonra gidip Polly'nin koyduğu oyuncaklarla oynuyor.

"Tessa'ya sonuna kadar bir aile tatili yaşatmaya kararlıyım. Bu yüzden ailemle birlikte çok şey yapıyoruz."

Başımı sallayıp ona gülümsüyorum, heyecan midemi çok fazla şekerli kurabiye yemiş gibi hissettiriyor. "Kendi ağacımızı kestik, süsledik, eggnog tarifimizi mükemmelleştirdik, kurabiye değiş tokuşu yaptık, kardan adam yaptık, kartopu savaşı yaptık ve hatta

Noel Baba ile fotoğraf çektirmek için labirente girdik. Çok eğlenceliydi. Hazır bahsetmişken, gelecek yıl Abby'yi de getirmelisin."

"Bu bir randevu," diyor Polly. "İkinizle birlikte bir tatil filmi gibisiniz ve yanlış hatırlamıyorsam, birbirinizden nefret ettiğinizde bunu söylemiştim. "

"Öyle yaptınız ve o uçağa bindiğiniz için size minnettarız," diyorum.

Tre elimi tuttu ve bana gerçekten gitmemiz gerektiğini söyleyen bir bakış attı. Biliyorum ama o kadar meşgulüz ki onları görmek için buraya zar zor geliyorum.

"Kardeşini havaalanından alacağız, o yüzden gitmeliyiz." Koltuktan kalktım, Tre de peşimden geldi.

"ok nazıksınız." Gladys bana gülümseyerek sessizce nasıl gittiğini soruyor, ben de başımla onaylıyorum.

Her şey yolunda. Aslında, Carter tatil için eve birini getiriyor.

Hepimiz sarılıp vedalaşıyoruz. Gladys bize yol için bir kutu şekerli kurabiye veriyor. Arabaya bindiğimizde, uzaklaşırken onlara el sallıyorum.

"Abby'nin şimdiden bu kadar büyük olması inanılmaz," diyorum.

"Evet, yakında bunlardan birine sahip olmak isterim."

Güldüm çünkü ciddi olabileceğini sanmıyorum. Sanki egzotik bir hayvanla uğraşıyormuş gibi görünüyordu.

Havaalanına gidiyoruz ve Carter'ı almak için geliş şerisinde yasadışı bir şekilde beklerken Tre'nin eli benim elimde.

"Seni Noel'i çıplak geçirmeye ikna edemeyeceğime emin misin?" Tre diyor ki.

Ona döndüm. "Kulağa ne kadar hoş gelse de, Noel'i tüm ailemle geçirmek istiyorum."

İnliyor ve başının koltuk başlığına düşmesine izin veriyor. "Tamam."

Pencereye vurulunca irkildim. Carter orada, güzel bir sarışının elini tutuyor. Kapımı açıyorum ve Tre yan tarafa geçerek cipimizin arkasını açıyor.

"Mutlu Noeller," diyorum Carter'a sarılarak.

Ayaklarımı yerden kaldırarak beni sıkıca kavlıyor.

"Dikkat et," diye uyarıyor Tre ama şaka yaptığı çok açık.

"Merhaba, ben Tessa." Elimi Carter'ın kız arkadaşının önüne uzattım. "Memnun oldum." Elimi sıktı ve gülümsedi.

Carter aramıza giriyor ve bizi Luna ile tanıştırıyor. Tanıştırma işi bitince iki kardeş birbirlerine sarılıyorlar.

Climax Cove'a geri dönüyoruz, Carter ve Luna'nın metroda tanışmalarını dinliyoruz. Tre'ninki ve benimki kadar ilginç değil.

Tre'nin çocukluğunun geçtiği evin garaj yoluna girer girmez, Jazzy de dahil olmak üzere tüm aile bizi karşılamak için dışarı fırlıyor. Tre ve Carter tüm hediyeleri, ben de yiyeceklerin bir kısmını taşıyorum. Gwen ve Abner herkesi kucaklıyor ve Luna'ya aileye hoş geldin diyor.

"Sen harikasin. Onda ne buluyorsun?" Brynn Luna'ya sorar.

"Ve bu da benim kız kardeşim," diyerek Carter tanıştırma faslını bitirdi.

Evin sıcaklığına doğru ilerliyoruz. Ateş gürlüyor ve ben durup şömineye bakıyorum, orada bir şey gözüme çarpıyor. Eşyalarımı sehpanın üzerine bırakıp oraya doğru yürüyorum, çünkü Tre'nin çorabının yanında, tepesinde benim adımın yazılı olduğu bir çorap asılı.

"Beğendin mi?" Gwen yanıma geliyor ve kolunu omuzlarıma doluyor.

Gözlerimden yaşlar dökülüyor. "Bayıldım."

"Artık bu aileden kurtuluş yok."

Gülüyorum ve gözyaşlarımı silip ona sarılıyorum.

"İçeri bakmalıyız. Sanırım Noel Baba senin için biraz erken geldi." Tre yanıma geliyor ve elini içeri sokarak küçük bir kutu çıkarıyor. Önümde tek dizinin üzerine çökerken başımı sallıyorum. "Geçtiğimiz yıl hayatımın en güzel yılıydı, Tessa. Geçen yıl bu zamanlar seni sevdiğimi zaten biliyordum, ama geçen yıl boyunca sana daha da çok aşık oldum. Noel dileğimi gerçekleştir ve benimle evlenir misin?"

Başımı sallayıp ağzımı kapatıyorum.

Başını öne eğiyor. "Kelimeyi duymam gerekecek."

"Evet! Evet, seninle evleneceğim!"

Yüzüğü sol yüzük parmağıma taktı. Gümüş bir bant üzerinde güzel bir yuvarlak elmas.

Ayağa kalktığı anda kollarına atlıyorum. "Seni çok seviyorum."

"Bu gece şekerli kurabiye gecesinde evlenme teklif edecektim ama sen çorap konusunda duygusallaşınca bekleyemedim."

"Ve hepiniz biliyor muydunuz?" Etrafta duran ailenin geri kalanına baktım. Artık *benim* ailem.

Hepsi başını sallar. Gwen gözyaşlarını silerken Abner ona yakın durur.

Brynn, "Bil diye söylüyorum, o yüzüğü içine koymayı akıl edene kadar annem senin çorabını çoktan bitirmişti," diyor.

"Yemin ederim." Tre, Brynn'e doğru atılır ve Brynn kaçır.

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum, Gwen ve Abner beni tebrik etmek için yanıma geliyorlar. Sırada Carter ve Luna var. Tre, Brynn kanepede tökezlediğinde onu yakalıyor ve ona sakso çekecekmiş gibi yapıyor.

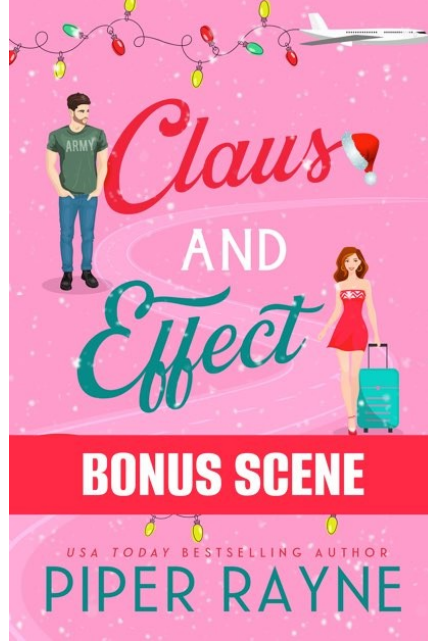
"Emin misin? Şimdi kaçma zamanın," diye soruyor Abner.

Gwen kolunu bana doluyor. "Hayır. Artık bizden birisin." Ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ve beni daha da sıkıyor.

Sonunda ailemi buldum. Ve hepimiz sonsuza dek mutlu yaşayacağız.

* * *

Tatil eğlencesi henüz bitmedi! Eğlenmeniz için küçük bir [Bonus Sahne](#) yazdık!

PSA - Bu bonus sahneyi indirerek haber bültenimize abone olmayı kabul etmiş olursunuz.

* * *

Andrew'un Tessa'ya bıraktığı notta elf kostümünden bahsederken ne demek istediğini merak ediyor musunuz?

Diğer bağımsız tatil romantik komedimiz [Single and Ready to Jingle](#)'da öğrenin!

İşte size keyfini çıkarmanız için bir ön gösterim!

Andrew

Zaten boktan bir gündü.

Birincisi, hukuk bürosundaki ortaklık için tek rakibim davasını kazandı ve davanın başından beri bir smaç olduğu gerçeğine rağmen yeni Johnnie Cochran olarak övülüyor. Savunmanın şaşırtıcı beceriksizliği ona adeta zafer kazandırdı.

İkincisi, aptal asistanım takvimime yanlış zaman girmişti, bu yüzden en büyük müşterim geldiğinde hazırlıksızdım.

Üçüncüsü, görücü usulü randevum az önce geldi... Elf gibi giyinmiş. Kendini gerçekten bir elf olarak mı görüyor yoksa şehirde benim bilmediğim garip bir Noel rol yapma oyunu mu var tam olarak anlayamadım.

Önemli değil. Bu kesinlikle bir eşleşme *değil*.

Tek soru, bu tarihin ne zaman sona ereceğini öğrenebilir miyim?

"Merhaba, ben RAINBOWRIDER." Hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsüyor.

Sanırım artık akşam yemeğine katlanmak ve mümkün olan en kısa sürede buradan gitmek dışında yapılacak pek bir şey yok.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Başımı salladım ve yerime oturdum.

Sandalyesini çekip oturuyor, sesi lanet olası bir çan korosu gibi çıkıyor. Etraftaki yemek yiyenlerin hepsi ona bakıyor ve benim elim sandalyenin kolçağını sıkıyor. Tanrım, lütfen, eğer istekleri kabul ediyorsan, lütfen tanıdığım hiç kimsenin beni tam anlamıyla çılgın bir kadınla görmesine izin verme.

"Sen İskoçsun," diyor kocaman bir gülümsemeyle.

"Aslında İngilizim."

Kıkırdıyor. "Özür dilerim. İngiltere'nin neresindensiniz?"

İngiliz ve İskoçların seslerinin birbirine benzemediği konusunda onu eğitmek için zaman ayırıp ayırmayacağıma karar verirken dudaklarımda sıkı bir gülümseme oluşuyor. Bunun sadece birlikte geçireceğimiz zamanı uzatacağını düşündüm. "Londra'dan geliyorum."

Benim aksanımın berbat bir versiyonuyla "Oh, çok havalı," diyor.

Nefes alıyorum. Neyse ki garson içkilerimizi almak için geliyor. Ancak ben, akşamımın boşa harcanmasını önlemek için yemeğimi aynı anda sipariş etmeye karar veriyorum. Zamanımı bir elfle yemek yiyerek geçirmekten çok daha faydalı milyonlarca şey yapabilirdim.

"En iyi viskinizden iki parmak alayım lütfen, başlangıç olarak da somon tabağı."

"Kesinlikle efendim. Peki ya sizin için?" Garson kız sevgilime dönüyor ve bakışlarının sevgilimin yüzüne odaklanmasını sağlamak ve gülünç kıyafetine kaymasına izin vermemek için elinden geleni yaptığı belli oluyor.

"Oh, hemen sipariş vereceğimizi fark etmemiştim. Tamam..." Menüyü hızlıca inceliyor ve garsona dönüp şöyle bir bakıyor

parlak bir gülümseme. "Fileminyonun yanında bir bardak beyaz şarap alacağım."

"Peki nasıl pişmesini istersiniz?" "Orta pişmiş, lütfen."

Garson başını salladı ve menülerimizi aldı. "Bir dakika içinde içkilerinizi getireceğim."

Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar masaya veriyorum. "Neden beyaz şarap sipariş ettiniz?"

Kafası karışmış gibi görünüyor, ben de ona yardım ediyorum. "Kırmızı şarap kırmızı etle iyi gider, beyazla değil."

Parlak gülümsemesi sonunda duraksıyor. "Kırmızıyı pek sevmem, o yüzden beyaz olsun."

"Ama yemeğinizin lezzetini bozan değil, artıran bir içkiyi tercih etmez miydiniz?"

Bana nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Boş ver. Kıyafetini açıklamak ister misin?"

Gerçekten deli biriyle karşı karşıya olup olmadığımı bilmek zorundayım.

Yanakları pembeleşiyor ve dolgun alt dudağını ısıyor. "Ben bir etkinlik planlayıcısıyım ve bugün tatil fotoğrafları için bir işim vardı ve bir elf gibi giyinmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Çocuklar bayıldı! Ama kıyafetlerimi evde unutmuşum, o yüzden oraya kadar gidip üzerimi değiştirecek ve randevumuza zamanında yetişecek vaktim yoktu."

"Yani, bunu giyerek gelmenin en iyisi olduğunu mu düşündün?" Elimle masanın diğer tarafını işaret ediyorum.

"Hey, ben bekarım ve zil çalmaya hazırım." Koltuğunda kıpırdanarak zillerin çalmasını sağlıyor. Bir kez daha, yemek yiyenlerin çoğu bize doğru bakıyor.

Tanrım, böyle bir işkenceyi hak edecek ne yaptım ben?

Onunla birlikte gülmediğimde yüzü düşüyor ve yabancı bir suçluluk duygusu damarlarımda dolaşıyor.

"Geç kalmak ya da seni bekletmek istemedim." Sesindeki samimiyet beni şaşırttı.

Yine de burada oturup, muhtemelen yetişkin bir erkeğin ilgisini çekmek için bir roman karakteri gibi giyinerek gelen bir kadınla randevu boyunca acı çekemem. Tanıdığım biri beni görürse, bunu asla unutamam. Tanrı biliyor ya, bir ömür boyu yetecek kadar utandım.

Onunla tanışmak güzel olsa da, birbirimize uygun olduğumuzu düşünmediğimi ve gideceğimi söylemek için kibarca ağzımı açıyorum ama önce o konuşuyor.

"Daha kendimizi doğru dürüst tanıtmadık bile. Ben Kenzie Montgomery." Elini masaya doğru uzatıyor.

Tanıdık ismi kafamda birkaç kez evirip çeviriyorum, daha önce nerede duyduğumu bulmaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. Küçük elini elime alıp sıkıyorum. "Andrew Wainwright."

Eli hala benim elimde. "Bekle. Andrew? Wainwright? Columbia Hukuk Fakültesi'ne gitmiş olma ihtimalin var mı?"

Elini bırakıyorum ve alnım kırışıyor.

Garson kız geri dönüyor ve içkilerimizi masaya koyuyor. "Yemeğiniz çok uzun sürmez."

Ona teşekkür ettikten sonra dikkatimi bana kocaman gözlerle bakan Kenzie'ye veriyorum.

"Columbia Hukuk Fakültesi'ne gittim, evet."

Hiçbir tanıdığımızı ya da arkadaşımızı paylaşamayacağımızdan neredeyse eminim. Onunla takıldığımı hatırlayacağıma eminim. Yüzünü kapatan bir elf makyajı yok. Moira'dan sonra kesinlikle sarhoş gecelerim oldu ama hiçbirinde kendimi başka bir kadına kaptırmadım. Ayrıca, bu kadının o sırada Londra'da olması gerekirdi ve bana pek de dünyevi bir insan gibi gelmiyor. Bu arada

New York'a geldiğimde gözümü kariyerimde başarılı olmaya dikmişim, bu yüzden aradan geçen on yıldan fazla sürede onunla birlikte olmadığımdan eminim.

"Kardeşimi tanıyorsun, Finn Montgomery."

Midem bulanıyor. Sadece kardeşini tanımıyorum. O benim en iyi arkadaşım.

"Sen Finn'in küçük kız kardeşi misin?" Bunu anlamaya çalışırken ağzım açık kaldı. "Kız kardeşinin adının-" olduğunu sanıyordum.

Sırıttıyor. "Bana Mac diyen tek kişi o. Diğer herkes bana Kenzie diyor ama benim asıl adım MacKenzie."

Kenzie, kendimizi içinde bulduğumuz durum çok hoşmuş gibi görünüyor.

Ancak ben iki şeyin farkındayım.

Birincisi, yemekten kaçmak artık bir seçenek değil ve yetişkin bir elf kadınıyla yemek yemenin utancına katlanmak zorunda kalacağım. İkincisi, Finn'in kız kardeşi olması, neden uygun olmadığımıza dair bir bahane uydurmama gerek kalmadan bana mükemmel bir çıkış yolu sunuyor.

Çünkü Kenzie ve benim aramda bir şey olursa Finn beni öldürür.

Okumaya devam etmek için [BURAYA](#)
[TIKLAYIN](#) Bekar ve Jingle'a Hazır!

Cockamamie Unicorn Ramblings

Her şeyden önce mutlu tatiller. Tessa ve Tre'nin aşk yolculuğunu sevdiğinizi umuyoruz.

Temmuz ayında bir tatil kitabı yazmak, kendinizi Noel şarkılarına ve filmlerine kaptırsanız bile zordur. Hayat araya girdiğinde daha da zorlaşıyor. Ne yazık ki bu hikayeyi yazarken ikimiz de ailelerimizden yakınlarımızı kaybettik.

Herhangi bir tatil filmi izlerseniz, genellikle ailenin bir yönüyle ilgilidir. Ya birinin ailesi yoktur (Tessa gibi) ya da biri onlarla anlaşamıyordur ya da eve dönüyordur (Tre gibi). Ne olursa olsun, aile hikayenin önemli bir parçası olabilir ve bizim için de olay örgüsünden sonra öyleydi.

Burada kendimizi her şeyini kaybetmiş ve Noel'de sadece bir aile isteyen bir kadın kahraman yazarken bulduk. Tüm bunlar olurken ikimiz de bu yıl Noel'de sevdiğimiz kişi tarafından doldurulmamış bir sandalye olacağı için yas tutuyorduk.

Sonuç olarak, kitaba nereden başlayacağımıza karar veremediğimiz için üç tane birinci bölüm, bir noktada iki tane ikinci bölüm yazıldı ve aramızda buradan başlayalım, yok oradan, belki buradan diye birçok konuşma geçti. Sonunda Tessa ve Tre'yi hemen bir araya getirmemiz gerektiğine karar verdikten sonra kısa bir önsöze dönüştürdük. Sadece Tessa ve Tre için değil bizim için de zor bir başlangıç oldu. Sonunda iki kez süre uzatımından sonra kitap yazıldı.

Rayne'den kişisel not: Bu şimdiye kadar yazmak zorunda kaldığım en zor taslaktı. Karakterler ya da hikaye yüzünden değil. İkisini de çok sevdim. Ancak bir Noel hikayesi yazarken kardeşimin beklenmedik kaybının yasını tutmak hayal ettiğimden daha zordu. Küçük kasabamızı ya da spor serimizi yazıyor olsaydım, zihnim yine de meşgul olurdu, evet, ama önümüzdeki yıllarda onunla yaşamayı özleyeceğim şeyleri sürekli hatırlatmazdı. Noel ile birlikte gelenekler gelir ve her ailenin yıllarca paylaştığı kendi anıları vardır. Ben büyük bir aileden gelmiyorum ve çok taşındık, bu yüzden çoğu yıl sadece ben, erkek kardeşim, kız kardeşim ve ailem vardı. Bu Noel'de bademi çok sevmeme rağmen peynirli kolaczky yiyeceğim, çocukluğumun kağıt tabak süsünün ağaçta en üstte durmasını sağlayacağım ve baş harfinizin olduğu bir şekerli kurabiye yapıp süsleyeceğim.

Az kalsın unutuyordum... Tessa benim en büyük yeğenimin adı, kardeşimin biyolojik kızı. Genelde yakın aile üyelerimizin isimlerinden uzak dururuz ama Tessa'nın adı zaten Single and Ready to Jingle'da geçtiği için onu kullanmaktan başka çaremiz yoktu. İlk kez bir aile üyesinin ismini taşıyan bir ana karaktere sahip oluyorum. Dürüst olmak gerekirse seksi zamanlarda biraz garip.

Her zaman olduğu gibi, bu kitabı elinize ulaştırdığımız için teşekkür etmemiz gereken pek çok kişi var!

Nina ve tüm Valentine Halkla İlişkiler ekibi.

Satır düzenlemeleri için Joy Editing'den Cassie. Son teslim tarihi konusunda bu kadar aceleci davrandığınız için teşekkür ederim.

Satır düzenlemeleri ve düzeltmeler için Kardeşimin Editörü. Bunu aceleye getirdiğiniz için çok teşekkürler.

Kapak için Le'yi asın ve Single ve Ready to Jingle ile eşleşecek şekilde markalayın.

Bizi okuyan, inceleyen, paylaşan ve/veya tanıtan tüm blog yazarları.

Facebook grubumuzdaki Piper Rayne Unicorn'lar bizim en büyük amigolarımızdır!

Bu kitabı okumak için zaman ayıran her okuyucu! Bize en değerli kaynağınız olan zamanı ayırdığınız için teşekkür ederiz. Bunu hafife almıyoruz.

Umarız hepiniz harika bir tatil sezonu ve yeni yıl geçirirsiniz! xo,
Piper & Rayne

Piper & Rayne Hakkında

Piper Rayne, ister kan bağı olsun ister bulunmuş olsun, aileler hakkında "bir tarafı cızırtılı, yürek ısıtan aşklar" yazan USA Today Çok Satan Yazar ikilisidir. İkisinin de tek tıkla okunabilen kitaplarla dolu e-okuyucuları var, onları içkiye sürükleyen kocalarla evliler ve ikisi de çocuklarının şoförlüğünü yapıyor. Hepsinden önemlisi, onları güldüren ateşli kahramanları ve ilginç kadın kahramanları seviyorlar ve sizin de sevmenizi umuyorlar!

Piper Rayne tarafından da

Standalones

[Tek ve Birleşmeye Hazır](#)

[Claus ve Etkisi](#)

Yıldız Işığı Gölü

[İkinci Şanslarla İlgili Sorun Kötü](#)

[Çocuk Ev Arkadaşlarıyla İlgili Sorun](#)

[Kaçak Gelinlerle İlgili Sorun Bekar](#)

[Babaların Sakıncası](#)

The Baileys

[Tek Gecelik İlişkiden Dersler](#)

[Nişanlı Bir Gelinden Tavsiyeler](#)

[Bir Bebek Babanın Doğuşu](#)

[Bailey Düğünü Operasyonu \(Novella\)](#)

[Kardeşimin En İyi Arkadaşına Aşık](#)

[Olmak Bencil Bir Playboyun Ölümü](#)

[Yaramaz Bir Dadının İtirafı](#)

[Bailey Bebekleri Operasyonu](#)

[\(Novella\)](#)

[Dünyanın En Kötü Çöpçatanının Sırları En İyi](#)

[Arkadaşımın Kızını Kazanmak](#)

[Eski Sevgilimizle Çıkma](#)

[Kuralları Bailey Doğum Günü](#)

[Operasyonu \(Novella\)](#)

Greene Ailesi Talih

Kuşum Güzel Komşum

Neredeyse Eski

Sevgilim

Benim Vegas Damadım

Greene Ailesinin Yaz Şenliği Kız

Kardeşimin Flörtöz Arkadaşı

Beklenmedik Sürprizim

Ünlü Düşmanım

Greene Ailesinin Tatili

Aşağılanan En İyi

Arkadaşım Sahte Nişanlım

Kardeşimin Yasak Arkadaşı Bir

Greene Ailesi Noel'i

Modern Aşk Dünyası

Barmen Tarafından

Büyülenmiş Boksör

Tarafından Bağlanmış

Bankacı hakkında deli

Bekar Babalar Kulübü

Gerçek

Anlaşma Kirli

Konuşmacı

Seksi Canavar

Hollywood Hearts

Mister Mom

Hayvan Cazibesi

Domestic Bliss

Yatak Odası

Oyunları İnce

Buz Üzerinde

Buz Gibi

Soğuk

Buzları Kırın

Kutu Seti

Hayırseverlik

Davası Manik

Pazartesi Öğleden

Sonra Keyifli Saat

Ateşle Flört Eden **Mavi**

Yakalı Kardeşler Acil Tıp

Teknisyeniyle Nişanlı

Polisi Eziyor

Beyaz Yakalı Kardeşler

Seksi Pis Patron

Kirli Flört Düşmanı

Vahşi Buharlı İlişki _

The Rooftop Crew

En İyi

Arkadaşımın Eski

Sevgilisi Kraliyet

Hatası Rakip Oda

Arkadaşları

Çapraz Yıldız Öpücüğümüz

Yeniden Yapma
Bir İş Arkadaşı Aşkı

Hockey Hotties Kiss
My Lucky #13 için
Geri Sayım
9 ile ilgili sorun
41 numara ile numara yapmak
Sinsice dolaşmak #34 İkinci
Atış #76 Ofsayt #55

Kingsmen Futbol Yıldızları
Yanlış Başlangıç
Şansın Vardı, Lee Burrows Dadıyı
Öpemezsin, Brady Banks
Kardeşimin Cesedi Üzerinden, Chase Andrews

Chicago Grizzlies
Savunmada
Nefret gibi bir şey
Şehvet gibi bir şey
Aşk gibi bir şey

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.